JOSIE KING

Dans la nunta ta

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Linda Gray fixă voalul vaporos pe părul auriu al verişoarei sale după care făcu doi paşi înapoi s-o poată admira mai bine.

— Eşti încântătoare! Albul ţi se potriveşte nemaipomenit. Toţi bărbaţii or să fie geloşi astăzi pe Robin.

Cele două tinere nu se vedeau decât rareori după ce Nicky plecase din Londra împreună cu părinţii şi veniseră să se stabilească la Bristol, dar simţeau una pentru alta o sinceră afecţiune.

— Îţi aminteşti că ne hotărâserăm să ne măritǎm amândouă în aceeaşi zi? întrebă Nicky. Păcat că visul nostru nu s-a împlinit... Sper să nu fii prea dezamăgită.

— Bineînţeles că nu, răspunse Linda râzând. Deocamdată prefer să fiu liberă.

— O să-ţi schimbi părerea asta după ce-l vei întâlni pe bărbatul visurilor tale.

— Cum ai făcut tu... Poate.

Îşi mai amintea încă telefonul neaşteptat pe care-l primise cu câteva săptămâni înainte.

— Ştiu că e în grabă, spusese Nicky, dar Robin e angajat în armată şi tocmai se pregăteşte să fie trimis în Germania. Trebuie să mă mărit imediat ca să pot pleca şi eu şi vreau neapărat să fii domnişoara mea de onoare. Te rog, Linda, insistase în faţa tăcerii verişoarei sale, în numele prieteniei noastre. Cred că n-o să fie o problemă să-ţi iei câteva zile libere. Lucrezi tot acolo, nu-i aşa?

— Da.

Era secretară interimară, slujbă care-i oferea destule satisfacţii. Lipsa rutinei, legăturile mereu cu alţi oameni îi conveneau de minune şi clienţii îi apreciau seriozitatea. Când avea nevoie de câteva zile libere, era de ajuns să-i dea un telefon directoarei, doamna Benstead, ca să-i spună că nu era disponibilă.

După primul moment de surpriză, bineînţeles că acceptase, şi astăzi era ziua cea mare.

— Şi tu eşti drăguţă, spuse Nicky. Azuriul ăsta te prinde de minune.

Linda se privi în oglindă. Rochia pe care o purta avea exact culoarea ochilor ei, ceea ce-i punea în valoare contrastul privirii limpezi, cu genele lungi şi buclele negre care-i încadrau faţa. Fără a fi frumoasă ca verişoara ei, avea un farmec deosebit.

Deodată, mătuşa Joan intră grăbită în încăpere. Era o femeie micuţă şi durdulie, zâmbitoare şi vorbăreaţă.

— Eşti foarte frumoasă, draga mea, îi spuse fiicei sale. Dac-ar putea să te vadă tatăl tău. Ar fi atât de mândru. Aş vrea atât de mult să fii fericită, adăugă cu vocea tremurând de emoţie, luând-o în braţe.

Nicky o sărută.

— Nu plânge, mamă... O să-ţi strici machiajul. Să ştii că nu plec la capătul lumii!

— Totuşi o să-mi lipseşti atât de mult... Dar am să-ţi fac totuşi o vizită în concediu. Cred că aud maşina, continuă ea ducându-se la fereastră. Bine. Eşti sigură că nu-ţi lipseşte nimic?

— Da, mamă, fii liniştită. Port voalul tău, rochie nouă şi mănuşile Lindei. Acum, du-te. O să întârzii.

După plecarea mamei sale, pufni în râs.

— E atât de îngrijorată de viitorul meu încât o să devină superstiţioasă.

— Totuşi viitorul tău este asigurat... Nu la fel stau lucrurile pentru mine, murmură verişoara ei.

— Fii serioasă! Simon te-a cerut în căsătorie de câteva ori.

Avea dreptate. De doi ani băiatul ăsta care locuia pe acelaşi palier cu ea o invitase de multe ori să iasă cu el. Prea regulat, poate. Cu el, nicio surpriză. Planifica totul până la cel mai mic detaliu.

Ar fi fost de bună seamă un companion agreabil, dar asta-şi dorea? Visa să fie luată pe sus de vârtejul pasiunii şi să profite de fiecare clipă a tinereţii.

Totuşi ţinea la el. Interesul comun pentru muzică şi teatru îi apropia. Poate trebuia să accepte înainte ca el să renunţe, nu? Mai rău era că nu cunoscuse niciodată dragostea nebună pe care o visase atât. La urma urmei, în ciuda ochelarilor cu lentile groase, Simon nu era urât de loc. Astăzi ar fi dat orice să-l aibă alături; se simţea atât de singură.

Plecă la biserică înaintea lui Nicky. Când ajunse, cei mai mulţi invitaţi intraseră dar unii mai aşteptau în faţa bisericii. Sub un soare orbitor, muzica de orgă se amesteca cu cântecul păsărelelor şi murmurul îndepărtat al traficului.

Câteva minute mai târziu, o limuzină neagră opri în faţa treptelor şi mireasa coborî, însoţită de unchiul ei. Amândoi merseră spre intrare cu pas măsurat. În momentul în care intrau în naos, se auzi începând marşul nupţial. Robin o îmbrăţişă pe logodnica lui cu o privire drăgăstoasă înainte de a-şi părăsi locul ca să se apropie de altar. Era însoţit de fratele lui vitreg care făcea oficiul de cavaler de onoare. Linda nu-i vedea decât spatele dar statura înaltă şi umerii laţi îl făceau să pară foarte puternic. Chipul îi era oare în armonie cu silueta? Măcar dacă s-ar fi întors. De-a lungul serviciului religios, nu-l pierdu o clipă din ochi. Dar abia în momentul schimbării inelelor îl văzu din profil; după cum se aştepta, era întruchiparea perfecţiunii. Deodată îşi aduse aminte vorbele verişoarei sale: „Alan o să-ţi placă, bineînţeles. Dar să nu ai încredere în el: este un călău de inimi. Adâncită în gândurile ei, asculta distrată jurămintele tinerilor soţi. După binecuvântare, toată lumea se îndreptă spre sacristie.

Când o văzu pe Linda, în ochii lui Alan sclipi o undă de admiraţie care îi lumină ochii cenuşiu-verzui.

— Robin ar fi trebuit să-mi spună că domnişoara de

onoare este şi mai frumoasă ca mireasa, murmură el.

Ea îl cuprinse de braţul pe care el i-l oferea. Simţi un fior plăcut. De ce bărbatul acesta pe care abia îl cunoscuse o tulbura mai mult decât Simon? Nicky avea dreptate; era un bărbat încântător. Trebuia să aibă grijă.

Când cei doi miri se sărutară după ce semnaseră într-un registru, Alan se aplecă spre însoţitoarea lui.

— Presupun că este privilegiul cavalerului de onoare, şopti el.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, puse stăpânire pe buzele ei. Fără să vrea, inima ei începu să bată gata să-i spargă pieptul. Furioasă, se îndepărtă de el. Ce mitocan! De ce-şi închipuia că o să-i aprecieze gestul; mai ales de faţă cu toată lumea.

— La mine acasă, nu se obişnuieşte aşa ceva, replică ea. Alan izbucni în râs.

— Atunci e timpul ca lucrurile să se schimbe.

Fără să dea nicio importanţă acestei remarci, domnişoara de onoare se îndepărtă pentru a semna la rândul ei. Dar trebui să se întoarcă lângă el ca să urmeze cortegiul nupţial.

Abia ieşită din biserică, se duse lângă mătuşa ei. Cu un zâmbet în colţul gurii, Alan o observa dar nu se apropie de ea decât în momentul când erau gata să plece la hotelul unde trebuia să aibă loc recepţia.

— Vom merge cu aceeaşi maşină, spuse el pe un ton maliţios. Sper că această apropiere nu te va deranja…

— Termină cu glumele. Nu sunt o mironosiţă, numai că nu-mi place să mă las sărutată de străini.

— Fii serioasă! spuse Alan aşezându-se lângă ea. Sunt fratele vitreg al lui Robin. Suntem veri prin alianţă.

— Dar nu ştiu nimic despre tine.

— Atunci să cinăm astă-seară împreună ca să facem cunoştinţă.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, răspunse

exasperată. Nu sunt disponibilă.

Inutil de a preciza că trebuia să-şi petreacă seara împreună cu mătuşa răsfoind albumele de familie.

— Renunţă la ce aveai de gând să faci şi vino cu mine. Va fi cu siguranţă mult mai interesant.

— Găsesc că eşti prea sigur pe tine.

— Aşa crezi? Trebuie să mă înţeleg totuşi; dacă nu profit de ocazia asta, fără îndoială că n-am să te mai văd niciodată.

— Ce importanţă are?

O privi cu o asemenea insistenţă încât ea întoarse capul.

— Cine ştie? sugeră el aparent detaşat.

Profund tulburată, femeia parcă era fascinată. Dar el? Simţea şi el efectul unui straniu magnetism care părea că-i atrăgea unul spre celălalt. Sau era vorba despre numărul obişnuit de seducţie?

Fără atenţionarea lui Nicky, ar fi putut crede că se interesa într-adevăr de ea.

— Cred c-ar fi de preferat să ne oprim aici, declară ea după o tăcere prelungită.

El lăsă ochii în jos spre umărul ei stâng, deznădăjduitor de gol.

— Te înşeli, Lindy Lou. Nu trebuie să laşi să-ţi scape ocazia când apare.

Cerule! Era atât de aproape de ea în această maşină. Trebuia neapărat să-şi păstreze mintea limpede.

— Nu eşti irezistibil… replică ea.

— Există un altcineva?

Ea se gândi imediat la Simon. Niciodată prezenţa lui n-o mişcase atât de mult. Însă ştia că putea să aibă încredere în el în orice împrejurare.

— Ei bine… da!

— Dar nu văd niciun inel.

— Nu încă. Am să mă logodesc cu ocazia aniversării mele.

Într-adevăr Simon o cerea în căsătorie de fiecare dată cu această ocazie.

— Atunci lucrurile sunt clare? întrebă Alan.

— Da.

El pufni într-un râs batjocoritor.

— Fii atentă, Lindy Lou... Nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure înainte să-l împuşti.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Spre marea ei uşurare, fu aşezată departe de el în timpul banchetului. Dar la sfârşitul mesei, contrar aşteptărilor ei, Alan rămase la locul lui stând de vorbă cu mama lui şi cu tatăl lui Robin. Şi fără să vrea, nu putu să nu încerce un sentiment de decepţie.

Înainte de a se duce să se schimbe, Nicky îi aruncă buchetul de mireasă verişoarei sale.

— Prinde-l! Uite... următoarea nuntă va fi a ta.

— Nu... Să nu crezi aşa ceva, replică Linda, amuzată. Tradiţia spune că ar fi trebuit să arunci buchetul la întâmplare peste umărul stâng.

Când se întoarse să aşeze florile pe masă, îl văzu pe Alan că se uita la ea. Privirile li se întâlniră şi el ridică paharul.

— Pentru nunta ta, făcu el. Sper să se întâmple când o să te aştepţi cel mai puţin.

Vorbise destul de tare astfel încât toată lumea să audă şi tânăra simţi roşeaţa urcându-i-se în obraji.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Nicky puţin mai târziu, în timp ce se îndreptau amândouă spre camera ce le folosea drept vestiar.

— Nu ştiu nimic despre asta. E un tip exasperant... Spune chiar că o să-mi pară rău că nu am stat lângă el astă-seară.

— Şi... l-ai refuzat? Cred că eşti prima! Robin spune că toate femeile sunt la picioarele lui.

— Cu atât mai rău pentru el.

După plecarea proaspeţilor căsătoriţi, Linda se întoarse acasă cu mătuşa. Le însoţiră mai multe prietene ale

doamnei Wilson şi, cum era de aşteptat, apărură albumele cu fotografii. Însă gândurile Lindei erau în altă parte: unde se găsea Alan astă-seară? Ce făcea? Cu siguranţă că nu-l va mai vedea niciodată.

— O să vizităm catedrala mâine dimineaţă, îi spuse mătuşa Joan ceva mai târziu. După-amiază, vom putea urca pe metereze. O să fie foarte plăcut dacă va fi frumos ca astăzi.

— Nu ştiu dacă voi putea rămâne după masa de prânz. Ar trebui să mă întorc la Londra. Săptămâna viitoare trebuie să ţin locul cuiva la o companie de electricitate. Contează pe mine. Mi-ar plăcea să mă odihnesc puţin înainte de a începe.

Mătuşa ei pufni în râs.

— Dar York-ul nu este la capătul lumii! Traseul durează doar două ore dacă trenul circulă bine.

Nu putea s-o refuze. La urma urmei trebuia să umple golul lăsat de Nicky.

— De acord, încuviinţă până la urmă. Dar n-am să plec prea târziu.

A doua zi era un soare radios. Se treziră devreme şi ieşiră înainte de a începe afluenţa turiştilor. După o vizită la grandioasa catedrală construită în secolul al cincisprezecelea, se plimbară prin «Shambles», vechiul cartier al măcelarilor. Clădirile vechi de cărămidă roşie adăposteau acum mici buticuri de artizanat.

— Este cu siguranţă una din străzile cele mai vechi din Anglia, comentă Linda. Poţi să-ţi închipui uşor ambianţa de altă dată.

— …şi muştele pe care le atrăgea carnea, interveni doamna Wilson. Pe vreme călduroasă, mirosul trebuia să fie insuportabil.

— Să fim serioase! Un pic de romantism! exclamă tânăra, amuzată. Gândeşte-te la părţile bune ale trecutului: la rochiile frumoase, la cai, la trăsuri, la damele bogate

plimbându-se cu lectica. De fapt, mi-ar plăcea să am şi eu una acum. Tocurile înalte nu sunt făcute pentru asemenea pavaje. Ce-ar fi dac-am merge să bem ceva?

Ştii vreo cafenea pe aici?

— Da. Vino cu mine!

Era lume multă în sala mică a cafenelei însă avură norocul să găsească o masă liberă lângă fereastră.

Joan oftă uşurată aşezându-se. Lângă ceai, se lăsară tentate de prăjiturile delicioase pe care le recomandă cea care le servi.

— Nu-i cel mai bun lucru pentru regim, dar... comentă Linda.

— Tu n-ai nevoie de aşa ceva cu silueta ta perfectă... Bine! Unde-ai vrea să mergem după ce terminăm aici? Muzeul castelului e interesant dar ţi-ar trebui o zi întreagă să-l vizitezi.

— Altă dată... Ar fi păcat să nu profităm de vremea asta frumoasă.

— Atunci putem să mergem la hotel. Am rezervat două tacâmuri pentru ora douăsprezece şi jumătate, ca să evităm aglomeraţia.

Se plimbară pe străzile inundate de soare şi se opriră la „Micklegate Bridge” ca să privească bărcile de pe râu.

În faţa porţii hotelului, Linda fu asaltată de amintirile din ajun. Imaginea lui Alan îi reveni în minte. Aseară se întorsese la Londra, sau găsise pe altcineva să-i ţină companie?

— Ce părere ai de fratele lui Robin? o întrebă mătuşa ei degustând sherry-ul pe care-l comandase ca aperitiv.

— Este încântător... dar nu e decât fratele lui vitreg. Părinţii lui au divorţat când avea zece ani. Asta explică diferenţa de vârstă dintre ei.

— Cu ce se ocupă?

— Cred că lucrează în domeniul textilelor dar o să-şi părăsească slujba de acum. Este foarte ambiţios şi se

gândeşte la postul de director general la o firmă importantă. Dar de ce mă întrebi? Ai de gând să te vezi cu el la Londra?

— Doamne! Nu!... Am făcut eforturi mari ca să-l fac să înţeleagă că nu voiam să cinez cu el după ceremonie.

— Of! Draga mea, sper că nu din cauza mea l-ai refuzat.

— Bineînţeles că nu. Oricum n-aş fi acceptat. Invitaţia lui a fost mai mult un ordin decât o rugăminte. Asta nu mi-a plăcut.

Joan deveni îngrijorată.

— Nu te înţeleg... Băiatul ăsta are o grămadă de calităţi. De bună seamă că poate să facă o femeie cât se poate de fericită.

— Cu condiţia să se supună voinţei lui, replică Linda făcând semn unui chelner.

Era neapărat nevoie să schimbe subiectul. Nu voia să mai vorbească despre el.

— Să aruncăm o privire pe meniu, sugeră ea.

Şovăiau între raţă cu portocale şi muşchiuleţ de porc până când un glas bărbătesc se amestecă în discuţia lor.

— Vă recomand «scampi».

Tinerei fete începură să-i tremure mâinile. Încercă să-şi vină în fire înainte de a ridica ochii spre Alan. Nu se aştepta deloc să-l vadă aici. Şi totuşi, dacă se gândea bine, era singurul loc unde şi-ar fi putut petrece noaptea dacă se hotărâse să rămână la York.

— De unde ştii? întrebă Linda cu răceală. E prea devreme, cu siguranţă încă n-ai dejunat încă.

— Am fost aici aseară. Cum ar fi trebuit să cinez singur.

— Sunt de neiertat, se scuză Joan... Ar fi trebuit să-ţi propun să vii cu noi. Din fericire, pot să mă revanşez acum; nu vrei să mănânci cu noi?

El o privi provocator pe Linda.

— Poate nepoatei dumneavoastră nu-i face plăcere prezenţa mea.

— Ba da! Va fi încântată. Nu-i aşa, Linda?

Cea întrebată simţi o căldură stânjenitoare ridicându-i-se în obraji.

— Bineînţeles.

Ce altceva putea să răspundă?

— Îţi mulţumesc, spuse nou-venitul făcând semn chelnerului să mai umple o dată paharele. Dar sunteţi invitatele mele.

Fără nicio urmă de ezitare, el se aşează la masă şi începu să comande pentru toată lumea. Linda, gânditoare, îl privea cu coada ochiului. Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi îndrăznit să i se împotrivească într-o zi. Ar fi urmat o înfruntare directă sau ar fi găsit un mijloc să ajungă la ce dorea? Şi dacă încerca ea? Nu… în orice caz el n-ar ceda în faţa nimănui.

— Se spune că o să schimbi serviciul, declară ea la sfârşitul dejunului. Noua firmă este din Londra?

El o privi îndelung.

— Te interesează viaţa mea?

— Am aflat noutatea asta cu totul întâmplător, mormăi tânăra, cu obrajii în flăcări.

— Ah… bine…

Era clar că n-o credea. Numai să nu-i confirme mătuşa Joan bănuielile!

— Nu eşti obligată să răspunzi, adăugă ea. Voiam doar să întreţin conversaţia.

— N-am nimic de ascuns, dacă asta vrei să insinuezi. Informaţiile care ţi-au fost date sunt exacte. Acum lucrez pentru o mică întreprindere de unde trebuie să plec dacă vreau să fac carieră. Când am aflat că postul de director general la o altă firmă este disponibil, am hotărât să-mi depun candidatura.

— Presupun că nu prea ai şanse să-l obţii, termină ea, exasperată de atâta siguranţă.

— Ba da, pentru că firma la care vreau să ajung nu este

foarte importantă dar face parte dintr-un trust. Pentru mine, postul ăsta nu-i decât o trambulină.

— Şi într-o bună zi o să ajungi să conduci un întreg grup, îmi închipui, concluzionă Linda pe un ton ironic.

El ridică din umeri.

— De ce nu? întotdeauna trebuie să priveşti viitorul cu optimism şi să mergi înainte.

— Dar nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure... îi aminti ea, cu o sclipire amuzată în ochi.

Îi răspundea cu aceeaşi monedă.

— Crezi că planurile mele vor eşua?

— Nicidecum. Sper să reuşeşti.

Totuşi, în sufletul ei, dorea ca viaţa să-i dea cândva o lecţie.

Capitolul 2

După ce terminară de mâncat, Joan se întoarse spre Alan.

— După-amiază, vom merge să vizităm meterezele, spuse ea. Dacă nu ai altceva de făcut, nu vrei să vii cu noi? Priveliştea de acolo de sus este splendidă.

El aşeză şervetul pe masă şi-i întinse chelnerului cartea de credit.

— Aş fi încântat... Şi pe urmă aş putea s-o conduc pe Linda la Londra, răspunse el cu o privire amuzată spre tânăra fată.

— Aş prefera să mă întorc cu trenul, replică ea, profund iritată de tonul lui condescendent. E mai rapid şi mai confortabil. Dacă aş fi vrut să merg pe şosea, mi-aş fi luat maşina.

— Ar trebui să profiţi de ocazie. În felul ăsta ai scăpa de mersul cu metroul până acasă. Sunt sigură că lui Alan i-ar face plăcere să te lase în faţa casei.

Ea şovăi o clipă. Ce să facă? Dacă accepta, el cu siguranţă va insista să se mai vadă şi altă dată. Şi părea atât de convins să ajungă unde voia. Nu, trebuia să-i ţină piept.

— Mi-am luat deja biletul pentru întoarcere.

— Ai putea să-l rambursezi, sugeră bărbatul.

— Nu, răspunse ea privindu-l în ochi. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, am să mă duc să mă aranjez puţin.

Foarte galant, Alan se ridică să-i tragă scaunul ca s-o ajute să se ridice şi tânăra ieşi din sală însoţită de Joan.

— Eşti prea aspră cu el, îi reproşă aceasta din urmă în timp ce se rujau în faţa oglinzii de la toaletă. Nu voia decât să se arate serviabil.

— Omul ăsta face totul din interes. N-am deloc de gând să-mi adaug numele la lunga listă a cuceririlor lui.

Doamna Wilson o privi atent prin oglindă.

— Nu te-nţeleg deloc... Ce ţi-a făcut? Mie mi se pare un

bărbat încântător.

Nepoata ei rămase tăcută.

Când îl întâlniră din nou pe hol, el privi atent rochia elegantă a tinerei. O clipă, Linda crezu că avea să urmeze un compliment dar privirea lui îi alunecă pe picioarele lungi şi ajunse la sandalele cu tocuri înalte, cumpărate special pentru nuntă.

— Ar trebui să te încalţi cu altceva ca să vizitezi cartierele vechi, declară el.

— Nu am altceva.

Fără să-i mai lase timp să răspundă, ea porni spre ieşire. Dar mai rapid ca ea, Alan ajunse primul la uşa pe care i-o deschise.

— Îţi asumi nişte riscuri de care nu-ţi dai seama... Deodată, în faţa acestei situaţii ridicole, pe Linda o cuprinse o dorinţă nestăpânită să râdă. O clipă, o expresie maliţioasă apăru pe chipul lui Alan dar el nu putu să risipească ocazia acestei minunate complicităţi.

— Linda, mă întreb de ce nu zâmbeşti mai des... îţi stă atât de bine.

În cursul plimbării pe la metereze, tânăra îl lăsă să meargă alături de mătuşa Joan. Dacă n-ar fi fost reputaţia lui de seducător şi aroganţa lui exasperantă, ar fi fost un însoţitor ideal.

Încercând să-l alunge din gândurile ei, Linda se adânci în contemplarea peisajului. Deodată, o pală de vânt îi ridică poalele rochiei. În ciuda reflexului ei de a o lăsa în jos, doi băieţi fluierară admirativ. Intrigat, Alan se opri s-o aştepte.

Ultima parte a vizitei i se păru tinerei a fi minunată şi încercă un sentiment de decepţie când să plece. După ce întârziase puţin ca să admire pentru ultima dată minunata panoramă, Linda se hotărî să-i ajungă din urmă pe Alan şi mătuşa ei care i-o luaseră înainte. Dar începând să coboare pe scară, se împiedică şi se simţi deodată aruncată înainte. Ca prin minune, reuşi să se prindă de balustradă, ceea ce o

făcu să nu cadă dar nu putu să nu ţipe de frică.

— Linda! Ce se-ntâmplă? strigă Alan întorcându-se spre ea. Te-ai lovit?

— Nu… Am alunecat doar. Nu-i nimic, răspunse ea pe un ton care se voia degajat.

Imediat, câţiva oameni se adunară în jur. Stânjenită să se trezească într-o poziţie atât de indecentă, tânăra încercă să se ridice, însă, o durere acută în glezna stângă o făcu să geamă.

— Ce-i cu tine?

— Nimic, nimic, răspunse grăbită. Du-te la mătuşa Joan. Vin şi eu imediat.

— Haide! Nu fi caraghioasă. E clar că te doare… Nu poţi rămâne aici, adăugă el aruncând o privire spre turiştii care aşteptau să treacă.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în braţe şi o duse până la stradă. După ce o lăsă jos, Alan îngenunche să-i palpeze locul care o durea.

— E fractură? întrebă mătuşa Joan îngrijorată.

— Nu cred. Dar e mai bine să nu ne asumăm riscuri. Aşteptaţi aici până mă duc să aduc maşina. Pe urmă mergem la spital.

— N-are rost, protestă Linda. Pot foarte bine să merg pe jos.

— Nici vorbă de aşa ceva, replică el. Hotelul este la doi paşi. Mă întorc în cinci minute.

Gânditoare, îl privi cum se îndepărta.

— Prinde-te cu braţul de umărul meu, îi propuse mătuşa. Ce nenorocire, draga mea! Te doare rău?

— Nu… numai când mă sprijin pe picior. Sunt sigură că n-are niciun rost să ajungem la un doctor.

Totuşi răsuflă uşurată când văzu Roverul lui Alan oprindu-se lângă trotuar. Fără o vorbă, el deschise uşa din spate a maşinii şi o luă din nou în braţe ca s-o aşeze pe bancheta din spate. Doamna Wilson se aşeză alături de ea şi maşina

o luă din loc.

Spre marea uşurare a Lindei, doctorul dădu verdictul unei nefericite entorse.

— Îţi trebuie vreo două zile de repaos total, o sfătui el după ce-i bandajă glezna. Şi evită pentru un timp încălţămintea cu tocuri.

— În orice caz, cred că nici n-am să mă pot încălţa... După consultaţie, Alan insistă s-o ducă în braţe ca să nu se obosească.

— Doar n-am să te las să pleci în starea în care te afli acum. Mai întâi o să trecem pe la hotel să-mi iau valiza. Pe urmă o recuperăm şi pe a ta şi te conduc acasă la mătuşa ta.

Ideea că depindea de el n-o încânta deloc. Dar din păcate, n-avea de ales. Trebuia să se întoarcă neapărat la Londra ca să se ţină de cuvânt faţă de doamna Benstead.

Joan insistă să le ofere sucuri de fructe şi dispăru în bucătărie împreună cu Alan. De pe divanul salonului unde el o lăsase, tânăra auzea râzând. De bună seamă, nicio femeie nu rezista farmecului lui!

Nu după mult timp, se întoarseră cu o tavă.

— Rămâi pe canapea, îi spuse Alan aducându-i un pahar. Asta o să te liniştească.

După un scurt interludiu, el hotărî că era timpul să plece.

— Avem un baston pe aici, îşi aminti deodată doamna Wilson. Îl folosea tata, uneori. Cred că e în pod. Mă duc să-l caut.

— Nu! N-are rost să-l cauţi, protestă Linda. Fără s-o asculte, mătuşa ieşi din cameră.

— De ce refuzi tot timpul când ţi se oferă ceva? o întrebă Alan încruntat.

— Vreau să fiu independentă.

— Pentru ceilalţi nu e deloc plăcut.

Linda simţea furia crescând în ea. Cum îşi permitea s-o critice?

— Să înţeleg că primeşti ajutorul aproapelui cu zâmbetul pe buze în orice împrejurări?

— Atunci când îmi convine, replică el rece.

Deşi era furioasă, Linda se hotărî să nu-i răspundă; nu era momentul potrivit să se certe cu el. O tăcere apăsătoare se aşternu între ei, şi Alan se ridică să se uite pe fereastră.

— Ţi-am adus şi o pereche de pantofi fără toc, spuse Joan intrând în încăpere. Cred că ai să-i poţi încălţa dacă desfaci şireturile.

Ce bătrânică adorabilă! se gândea absolut la tot.

— Am să ţi-i trimit înapoi prin poştă, îi promise nepoata în timp ce însoţitorul ei îi ducea valiza la maşină.

— Nu mişca! strigă el în vreme ce Linda îşi săruta mătuşa. Vin să te ajut!

Ah, nu! De data asta nu-l va mai lăsa!

— N-are rost, se răsti ea. Glezna mea e mult mai bine acum şi cu bastonul pe care-l am, pot să mă descurc singură.

Ridicând din umeri, el deschise portiera din dreapta.

— Cum vrei…

Cu o expresie demnă, Linda porni înainte încercând să nu-şi trădeze suferinţa pe care o îndura la fiecare pas.

După ce o ajută să ia loc, Alan îi mulţumi doamnei Wilson şi se instală la volan.

Soarele era acum la orizont. Totul era atât de calm, atât de feeric. Tânăra nu se putu abţine să nu răsufle uşurată. Cu un zâmbet în colţul gurii, Alan îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Pari în sfârşit liniştită, făcu el remarca după un timp.

— Seara asta e atât de minunată…

— Şi nimerită pentru dragoste?

— Depinde de persoana în compania căreia te afli. Bărbatul râse maliţios.

— Aşa crezi?

El rămase tăcut câteva clipe.

— Spune-mi ceva despre tine. Mi se pare că eşti secretară interimară. De cât timp?

Bucuroasă că poate să schimbe subiectul de discuţie, ea se grăbi să răspundă.

— De trei ani. E o muncă interesantă. La început am avut multe deplasări în străinătate, care mi-au permis să vizitez Europa. Dar de când mi-am luat un apartament în Londra, nu mai accept posturi decât acasă.

El îşi concentra toată atenţia asupra drumului. Chipul frumos, luminat de soarele care apunea, părea şi mai bronzat.

— Nu părăseşti Anglia?

— Nu de multe ori. Numai dacă cel pentru care lucrez îmi cere să fiu personal undeva.

— N-ai fost tentată niciodată să te stabileşti undeva?

— Ba da, uneori... Dar ţin prea mult la libertatea mea. Poate din cauza copilăriei. Mi-am pierdut tatăl foarte devreme. Cum mama era grav bolnavă, eu rămâneam la căpătâiul ei în timp ce prietenele mele se amuzau pe cine ştie unde. Dar am iubit-o prea mult pe mama ca s-o las singură. Când a murit, am fost dezorientată şi călătoriile m-au ajutat să trec peste chin şi să pot întoarce pagina. Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. E mult de când n-am mai vorbit despre ea.

El lăsă mâna dreaptă de pe volan şi o aşeză cu blândeţe pe a ei.

— Te înţeleg. Şi ai mei au divorţat când eram foarte mic. Mama şi-a refăcut viaţa, dar rana din sufletul meu nu s-a închis niciodată.

Era greu să ţi-l închipui nefericit, el care năruise atâtea inimi, aparent fără niciun regret.

— De asta nu te-ai însurat niciodată? întrebă Linda.

— Încă o aştept pe femeia vieţii mele. Nu vreau să mă pripesc.

— Şi dacă nu va veni?

— Am să rămân celibatar, răspunse amuzat.

— Nu te sperie asta?

— Nu… De ce? Dar dacă am să mă însor cu cineva, va fi pentru toată viaţa. Nu vrei şi tu la fel?

— Bineînţeles! Deodată, el izbucni în râs.

— Ce minune! Uite că suntem în sfârşit de acord cu ceva. Poate o să mă dispreţuieşti mai puţin.

— N-a fost niciodată cazul, replică Linda.

— Ah! Bine… Atunci ai un mod ciudat de a arăta oamenilor că-ţi plac.

— N-am spus asta. De fapt, nu trezeşti în mine niciun sentiment deosebit.

— Atenţiune, micuţa mea Lindy Lou… Dragostea nu te anunţă niciodată.

— Nu-ţi face griji pentru mine… şi nu-mi mai spune aşa. Mă cheamă Linda.

Şoferul îi mai adresă un zâmbet fugar pentru că ajungeau pe şoseaua naţională pe care era o circulaţie intensă la întoarcerea din weekend.

După un moment de tăcere, el începu să fredoneze o melodie melancolică. Intrigată, îl întrebă ce cânta.

— Tatăl meu, care era muzician, l-a compus înainte de a pleca. Vrei să cânt altceva?

— Nu… E foarte frumos.

— Bine! Ce-ţi mai face piciorul? adăugă el după aceea.

— Mult mai bine. Îţi mulţumesc.

Întunericul se lăsa peste câmpie. Numai farurile automobilelor luminau intermitent interiorul maşinii lor. Aşezată pe locul ei, Linda se simţea foarte bine; se lăsă copleşită de somn.

Schimbarea zgomotului motorului o trezi un pic mai târziu. Tocmai intraseră pe un drum lateral.

— Unde mergem? întrebă puţin neliniştită.

— La un mic restaurant pe care îl ştiu pe aici. Este

deschis duminică seara şi se mănâncă foarte bine. Cum sunt un client vechi, proprietarul ne va găsi o masă, de bună seamă.

În ciuda ezitării de o clipă, ea nu protestă pentru că i se făcuse o foame de lup.

În cabana de lemn, cu mobilier în stil victorian, pereţii tapisaţi cu roşu erau decoraţi cu gravuri pe tema Toulouse-Lautrec. Într-o ambianţă plăcută, focul din cămin adăuga o ultimă notă de confort.

Patronul îi întâmpină zâmbitor.

— Pot să vă servesc în douăzeci de minute. Până atunci, nu vreţi să luaţi un aperitiv?

Alan comandă un sherry pentru Linda şi un suc de roşii pentru el.

— Mi-ar plăcea să beau un pahar cu vin la masă, dar cum sunt la volan, prefer să renunţ la plăcerea asta.

— Îmi aduci aminte de Simon... dar cred că în situaţia asta el ar renunţa imediat la alcool.

— Atunci acest Simon este un tânăr foarte rezonabil, spuse el pe un ton atât de batjocoritor încât ea nu putu să se abţină să nu-i ia apărarea.

— Nu-i atât de tânăr. Are douăzeci şi cinci de ani.

— O vârstă canonică într-adevăr, comentă el amuzat. Şi tu? Cred că ai douăzeci şi doi.

— De unde ştii?

El izbucni într-un hohot de râs răsunător şi mai mulţi clienţi întoarseră capetele spre ei.

— Vai!... Lindy Lou, nu face mutra asta. Nimeni nu-ţi trădează deliberat secretele... Robin mi-a spus întâmplător lucrul ăsta în ziua în care mi-a spus că vei fi domnişoară de onoare.

O prinse de mâna stângă şi-i mângâie delicat degetele.

— Te măriţi cu Simon?

— Da, răspunse femeia, hotărâtă să-i ţină piept.

În faţa privirii lui atente, simţi slăbindu-i îndârjirea. Era

neapărat nevoie să termine cu intimitatea care se crease între ei.

— La ce te gândeşti? îl întrebă încercând să schimbe subiectul discuţiei.

— Mă întrebam dacă o să mă inviţi la nunta ta…

— Bănuiesc că dacă nu, o să-ţi năruisc inima, îl ironiză ea.

— Poate…

Seriozitatea glasului său o făcu să freamăte. Îl privi drept în ochi cu speranţa să citească în ei o sclipire poznaşă însă expresia lui era serioasă. Dumnezeule! Avea oare să-i spună că inventase toată povestea asta? Dar avertismentul lui Nicky îi reveni în minte: „Să nu ai încredere în el. Nu se gândeşte la altceva decât să le seducă pe femei înainte de a le părăsi.» Şi sărutul pe care i-l furase în sacristie… fără măcar s-o cunoască. Nu! Omul ăsta era periculos. Trebuia să fie vigilentă.

— Atunci ar fi mai bine să nu ajungem acolo, îl sfătui ea.

— Ba da! Poţi să ai încredere în mine…

— Şi dacă nu te invit la petrecere?

— Doar n-o să-mi faci una ca asta, Lindy Lou, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

Un zâmbet luminã chipul lui Alan. În lumina difuză era şi mai frumos.

— Bine! spuse el imediat. Ai ales? îţi recomand escalopul sau antricotul de vacă bordelez.

— Aş prefera peşte; îmi place foarte mult şalăul, răspunse ea, foarte hotărâtă să nu-i urmeze sfaturile. Şi aş prefera să ne întoarcem devreme astă-seară. Am multe lucruri de pregătit până mâine.

— Doar n-o să lucrezi în starea în care te afli?

— Trebuie s-o fac. Compania contează pe mine.

— Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti.

— Asta am să fac… când o să merg pe locul din spate al maşinii mele.

— Cum ai să te duci la birou? Doar nu poţi să conduci.

— Mă duce Simon.

— Haide! Fii înţelegătoare... Rămâi acasă.

— Lasă-mă-n pace!

Linda regretă imediat cuvintele astea dar era prea târziu. Expresia lui Alan se înăspri imediat. Din fericire, patronul veni în clipa aceea să ia comanda şi să le spună că puteau merge la masă.

Masa se desfăşură într-o tăcere apăsătoare şi Linda se simţi uşurată când plecară de acolo. Însă cu toată graba de a ajunge acasă, ea se temea de clipa în care trebuia să-l părăsească. De ce o tulbura atât omul ăsta? Se dovedea arogant, vanitos. În orice caz nu se punea problema să-şi ceară scuze faţă de el.

Ajunseră în sfârşit la Mill Hill şi maşina opri în faţa casei mari, în stil victorian, în care ea ocupa unul dintre cele şase apartamente. Hotărâtă să nu-l invite să urce, se întoarse spre el când opri motorul.

— Mulţumesc pentru totul.

Fără un cuvânt, Alan se aplecă spre ea şi o luă în braţe. Înnebunită, încercă să se elibereze dar în zadar. Când bărbatul puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut pătimaş, un frison delicios o străbătu. Ameţită de aroma after-shave-ului său, cuprinsă de un vârtej de pasiune, femeia se abandonă îmbrăţişării lui. Ar fi vrut ca această clipă să dureze o eternitate dar şoferul se îndepărtă deodată de ea.

— Lasă-mă să-ţi duc eu bagajele, Lindy Lou. Stai la ultimul etaj, nu-i aşa?

Când tânăra ieşi din maşină, el o aştepta deja la intrare.

— E bine? întrebă el.

Cu mâna tremurătoare, ea strânse mânerul bastonului. Ce-avea să se întâmple dacă intra la ea? Ar fi vrut atât de mult să-i simtă alături căldura trupului.

— Da. Lasă-mi bagajele la intrarea în hol. O să vină Simon să le ia.

— N-are rost să-l deranjezi. Mă ocup eu de asta.

Fără să-i lase timpul să reacţioneze, bărbatul începu să urce scara. De data asta, nu mai era nicio speranţă. Avea să se trezească singură cu el şi urma să-i cadă în braţe.

Linda era abia la etajul doi când îl văzu coborând în fugă. Venea bineînţeles s-o ajute să urce. Dar, nu. Se mulţumi s-o mângâie pe obraz.

— Noapte bună, fetiţo. Sper că mâine dimineaţă n-o să te mai doară glezna.

Bulversată, se lipi de balustradă ca să-l lase să treacă. De ce pleca atât de repede? Din adâncul sufletului, ar fi vrut să-l cheme înapoi. Nu, trebuia să-şi păstreze sângele rece. Haide, îşi spuse în sinea ei, nu fi proastă. Omul ăsta nu este nimeni pentru tine. N-o să-l mai vezi niciodată şi e mai bine aşa.

Cu toate astea, toată seara, amintirea sărutului nu-i dădu pace. Niciodată nu cunoscuse o tulburare atât de plăcută. Dorea din toată inima să retrăiască momentul acela minunat de fericire.

Capitolul 3

Linda puse ceasul să sune devreme pentru dimineaţa următoare. Ştia că din cauza entorsei pe care o avea, îi trebuia mai mult timp să se pregătească, şi pentru nimic în lume nu voia să întârzie. Cunoştea foarte bine exigenţele lui Gerald Watson faţă de angajaţii săi şi nu voia să-l decepţioneze pentru că era unul dintre cei mai buni patroni de care avusese parte.

După ce-şi făcu repede toaleta, luă micul dejun constând în câteva tartine cu dulceaţă şi o cană cu lapte. Apoi se machie şi se duse să bată la uşa lui Simon.

El îi deschise uşa după ceva timp. Cu părul vâlvoi, el încerca nervos să-şi facă nodul la cravată.

— Oh! Lin, tu eşti… Scuză-mă, nu sunt gata. M-am sculat foarte târziu. Ascultă, dacă ai nevoie de ceva serveşte-te singură. Eu n-am timp, spuse el întorcându-se în baie.

— Nu, nu. Nu despre asta e vorba… Am avut un mic accident în weekend-ul ăsta, spuse arătându-i glezna.

— Dumnezeule! Nici nu observasem. Scuză-mă, Lin, mă gândeam la altceva. Te doare? Ce s-a întâmplat?

— Am căzut pe o scară. E o nimica toată numai că nu pot să conduc maşina. Poţi să mă duci până la Merylebone Road? Cred că ţi-e în drum şi în felul ăsta aş scăpa de un drum pe jos prelungit.

Privirea tânărului se umbri în spatele lentilelor groase.

— Ştii bine că mi-ar face plăcere. Dar maşina mea este în pană.

— Ţi-o împrumut pe a mea pe ziua de azi. Oricum n-am nevoie de ea.

— Mulţumesc. Dar mi-e teamă de aglomeraţie şi că m-aş putea bloca într-un ambuteiaj. În plus sunt foarte grăbit, şi m-aş descurca mai bine cu metroul. De ce nu iei un taxi?

Cum ar fi procedat Alan într-o asemenea situaţie? Niciodată n-ar fi refuzat s-o ajute… Bineînţeles, Simon avea

circumstanţe atenuante din cauza miopiei lui, dar ar fi putut totuşi să fie mai binevoitor.

— Da, ai dreptate, spuse Linda. Mulţumesc pentru sfat. Scuză-mă că te-am deranjat.

— Ei bine, pe diseară... Am putea merge la un mic restaurant grecesc despre care am aflat.

— Poate... Depinde de piciorul meu. Doctorul mi-a prescris repaus.

— Atunci vino să mâncăm la mine. O să fac o omletă. E specialitatea mea. Pe urmă, liniştiţi, o să ascultăm câteva discuri. Am unul nou pe care mi-ar plăcea să-l asculţi.

— Vedem noi, răspunse ea fără entuziasm. La revedere. Linda cobora greu scara când cel cu care vorbise puţin mai devreme trecu grăbit pe lângă ea.

— O zi bună, Lin! îi lansă el peste umăr.

De la telefonul din hol, tânăra chemă un taxi. Era nouă şi zece când acesta veni; era clar că avea să întârzie...

Începe rău, îşi spuse în sinea ei.

Jill Daw era la recepţie când intră la «Marshall & Watson».

— Bună, Linda. Domnul Watson era îngrijorat de absenţa ta. Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? adăugă ea văzându-i bastonul şi glezna bandajată.

— Am căzut. Nu-i nimic.

— Poţi să te duci, directorul te aşteaptă.

Când deschise uşa să intre, patronul pentru care lucra acum ridică ochii de pe hârtiile înşirate pe biroul mare din lemn de stejar. De îndată ce-o văzu, expresia feţei i se schimbă.

— Sărmana de tine! Vino repede să te aşezi... Ar fi trebuit să rămâi acasă. Cu toate că nu ştiu cum ne-am putea descurca fără tine. Secretara interimară de săptămâna trecută nu ne-a fost deloc de folos.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Nu, continuă el. Nu s-a descurcat deloc. A fost prima dată când a venit aici, şi eu a trebuit să plec la Geneva. N-a

putut nici să ţină corespondenţa la zi. Sunt în continuare copleşit. Crezi c-ai face faţă?

— Bineînţeles! Nu-mi folosesc decât mâinile, spuse angajată zâmbind şiret. Mai greu a fost să ajung aici.

— Dac-aş fi ştiut, aş fi trimis pe cineva să te ia. O să fac treaba asta mâine.

Ziua se desfăşură foarte bine. Toată lumea se dovedi foarte amabilă şi o scuti de deplasările inutile. Absorbită de treaba pe care o făcea, nu simţi nicio durere şi piciorul ei era mult mai bine la sfârşitul programului.

— Suntem departe de a fi terminat, declară domnul Watson puţin înainte de ora cinci. Îmi pare rău pentru că mâine voi fi plecat. Ce-ar fi dac-aş îndrăzni să-ţi cer să faci două ore suplimentare? Dar bănuiesc că te grăbeşti să te întorci acasă ca să te odihneşti.

— Pot să rămân, dacă este nevoie.

— Eşti foarte amabilă. Îmi faci un mare serviciu. Ca să-ţi mulţumesc, te invit după aceea la cină. Aşa n-o să mai trebuiască să mai găteşti acasă.

Ce să facă? Simon avea s-o aştepte degeaba. Dar în definitiv, cu atât mai rău pentru el. Ar fi trebuit să fie mai amabil azi-dimineaţă.

— Cu plăcere, răspunse ea.

După ce se termină treaba, şeful o duse la un restaurant italienesc. Se auzea încet o muzică romantică. Lumina difuză a lămpilor crea o ambianţă plăcută, intimă. Şeful de sală îi aşează la o masă liniştită. Linda alese pentru început o salată de fructe de mare, apoi o delicioasă bucată de limbă la grătar.

Domnul Watson era un bărbat încântător, profund ataşat de familie, în ciuda izolării sale. Ca de obicei, îi arătă fotografiile celor cinci nepoţei. Spera ca unul dintre ei să ia locul atunci când se va retrage din afaceri.

În timp ce el vorbea, o pereche trecu pe lângă masa lor. Linda ridică ochii şi deodată inima începu să-i bată mai

repede. Silueta puternică a bărbatului ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti patronul. Eşti palidă…

— Iertaţi-mă. Tocmai am văzut pe cineva pe care nu mă aşteptam să-l găsesc aici.

— Sper că nu-i vorba despre prietenul tău, spuse şeful întorcându-se spre nou-veniţi.

— Nu. Este o rudă prin alianţă. Fratele lui vitreg tocmai s-a însurat cu verişoara mea… Dar nu-l cunosc bine.

În clipa aceea, Alan îi zări şi se scuză imediat în faţa însoţitoarei lui ca să vină s-o salute pe Linda.

— Ce-ţi mai face piciorul? întrebă el.

— Mult mai bine, mulţumesc.

Când i-l prezentă pe domnul Watson, o expresie de surpriză se întipări pe chipul lui Alan. Of! El credea probabil că bătrânelul ăsta era viitorul ei soţ. Trebuia neapărat să-l facă să înţeleagă cum stăteau lucrurile.

— Acum lucrez pentru domnul Watson. Cum a trebuit să rămânem peste program, dânsul a avut amabilitatea să mă invite la cină.

Linda înţelese că explicaţiile ei nu făcuseră altceva decât să complice lucrurile. De bună seamă că Alan era mirat de graba cu care ea acceptase să fie invitată de un străin. Şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-şi facă o impresie proastă despre ea.

— Ne cunoaştem de multă vreme, se simţi ea obligată să precizeze.

— O apreciez enorm pe domnişoara Gray, declară patronul ei. De altfel, sunt gata să-i ofer un post stabil.

Discuţia mai dură câteva clipe, apoi Alan se întoarse la masa unde perechea lui parcă îşi pierdea răbdarea.

Înaltă şi subţire, ea purta o rochiţă cumpărată de bună seamă de la un magazin de lux. Fără să vrea, Linda simţi o strângere de inimă; nu va putea niciodată să rivalizeze cu o creatură atât de magnifică.

Extrem de derutată, Linda trebui să facă eforturi serioase ca să urmărească discuţia cu directorul ei. Când se ridicară în sfârşit să plece, Alan îi făcu un semn cu mâna înainte de a se întoarce din nou spre însoţitoarea sa.

Domnul Watson o conduse acasă cu Jaguarul lui şi insistă s-o ajute să urce scările.

— Şoferul meu va trece mâine dimineaţă să te ia. Trebuie doar să-l aştepţi.

După ce-i mulţumi pentru amabilitate, Linda îi spuse noapte bună. Apoi închise uşa şi se duse la fereastră.

Nemişcată, contemplă îndelung sera din grădină, însă imaginea lui Alan nu-i dădea pace. Şi când te gândeşti că fusese cu el cu o zi înainte. Dar acum ştia genul de fete cu care se afişa în lume. Din fericire, fusese destul de tare ca să nu cedeze farmecului lui.

Când auzi un ciocănit în uşă, o copleşi o speranţă nebună. Dar nu era decât Simon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă neliniştit.

— A trebuit să mai stau la birou.

— Cu siguranţă că nu până acum.

Aruncă o privire la pendula din perete; era zece fără un sfert.

— Domnul Watson m-a invitat la restaurant.

— Trebuia să cinăm împreună… Vrei totuşi să vii să ascultăm noul meu disc?

În picioare în cadrul uşii, parcă era un copil căruia nu i se dăduse desertul. Ce diferenţă faţă de Alan! Nici nu era înalt ca el, n-avea eleganţa lui. Şi când te gândeşti că, îmbrăcat cu pantalonii gri prea mari pentru el, cămaşa cu carouri şi tenişii albi, era de-a dreptul vrednic de milă.

Haide! Fii mai înţelegătoare, îşi spuse în sinea ei.

— E prea târziu. Mâine seară, dacă vrei.

— Imposibil. Am o întâlnire a cercetaşilor.

— Atunci poimâine.

— De ce nu acum?

— Nu. Scuză-mă, Simon. Mă doare piciorul. Trebuie să mă odihnesc.

— Ai putea să stai pe canapea. O să-ţi refac eu pansamentul. O să te simţi mai bine.

În faţa insistenţei lui, Linda acceptă până la urmă şi fu plăcut surprinsă de eficacitatea intervenţiei lui. Când îi mulţumi, chipul tânărului se lumină.

— Cursurile de salvator pe care le-am urmat îmi sunt de folos. O.K! Acum o să pun discul.

Câteva clipe mai târziu, muzica nostalgică a unei simfonii de Brahms inundă încăperea. Linda se lăsă copleşită. Aşezat în faţa ei, Simon o privea fără să ştie că ea zâmbea amintindu-şi de altcineva.

— Văd că ţi-a plăcut, spuse el la sfârşit. Eram sigur că aşa se va întâmpla. Dacă vrei, mai ascultăm miercuri.

— Nu ştiu dacă am să pot, răspunse ea trezindu-se din reverie.

— Totuşi, cu puţin timp înainte, chiar tu ai făcut propunerea asta.

— Da… dar poate voi fi nevoită să fac ore suplimentare la birou.

Nu era adevărat; rezolvaseră toate restanţele şi acum, restul săptămânii avea să fie mult mai liniştit. Însă nu voia să bată palma pentru o întâlnire cu Simon.

— Vom vedea… trase ea concluzia cu o mică grimasă punând piciorul în pământ.

— Mi-am recuperat maşina de la service când m-am întors de la serviciu. Pot să merg cu tine mâine dimineaţă.

El o observa neliniştit prin lentilele groase ale ochelarilor. Linda simţea trezindu-se în ea o simpatie faţă de vecinul ei. În definitiv, îl plăcea şi pe el… cu toate că n-avea farmecul lui Alan.

— Simon, n-are rost să te deranjezi. Domnul Watson trimite pe cineva să mă ia.

— Azi-dimineaţă te-aş fi dus cu plăcere, dac-aş fi putut…

Mă crezi, nu-i aşa?

— Ştiu, Simon… Mulţumesc pentru bandaj. Mă simt mult mai bine acum.

El o luă în braţe şi buzele lui le întâlniră pe ale ei dar sărutul o lăsă rece. Simon nu făcu nimic când ea încercă să i se desprindă din braţe.

— Noapte bună, spuse Linda când el deschise uşa.

— Aş dormi mai bine dacă n-aş fi singur, murmură el. Stânjenită, se făcu că nu-l aude.

Restul săptămânii se scurse fără niciun incident. Linda s-a dus de două ori la Simon ca să asculte discul şi el s-a ocupat în schimb de glezna vecinei lui. Sâmbătă, putea să meargă fără baston, dar el o sfătui să mai păstreze bandajul câteva zile.

Luni, domnul Watson o anunţă că secretara lui spera să se întoarcă la lucru cât de curând.

— Prefer să-ţi spun din timp. Vrei să vorbesc cu cei de la agenţia ta?

În ciuda dezamăgirii că trebuia să părăsească un post atât de bun, ştia că, pentru a fi interimară, trebuia să se acomodeze cu ceea ce i se oferea.

— Nu. O să am eu grijă de asta. Trebuie s-o văd pe doamna Benstead.

— Du-te mâine dimineaţă înainte să vii aici. Şoferul meu te va conduce acolo.

— N-are rost să vă mai deranjaţi. M-am vindecat. El îşi aşează stiloul pe birou şi o privi părinteşte.

— Profită de tot ce poţi cât lucrezi la mine…

Marţi, era o vreme splendidă. Doamna Benstead o primi cu căldură. Mică şi firavă, ea ascundea sub o alură feminină un temperament de om de afaceri.

— Te felicit pentru conştiinciozitate profesională, declară şefa aflându-i peripeţiile. Pentru săptămâna viitoare, am să-ţi găsesc un loc fără probleme. Dar cum vreau să te păstrez în rezervă pentru cei mai buni clienţi, prefer să mai aştept

un pic. Am să-ţi telefonez de la „Marshall & Watson”, să zicem… vineri.

— Foarte bine.

La sfârşitul programului, patronul o invită din nou, însă de data asta Linda îl refuză pretextând o obligaţie. În ciudă protestelor tinerei, şeful o trimise acasă cu şoferul lui.

Era acasă de mai bine de o jumătate de oră când cineva bătu la uşă. Cu siguranţă era Simon…

— Intră!

Stupefiată, îl văzu pe Alan intrând în cameră.

— Nu verifici niciodată cine este înainte de a-i lăsa să intre în casă? o întrebă, surprins.

— Nu… atunci când aştept pe cineva.

— Se pare că nu sunt eu acela. Dacă te deranjez, plec. Din cauza surprizei, inima Lindei bătea tare, gata să-i spargă pieptul. Ar fi fost bine ca el să nu-i remarce tulburarea.

— Nu, nu… Voiai să mă vezi?

Alan închise uşa în urma lui şi deodată prezenţa lui virilă parcă umplu camera. Se apropie încet de ea.

— Da, ca să-ţi dau asta… Cu rana ta, am crezut că asta ar putea să-ţi remonteze moralul.

Îi întinse o cutie enormă cu bomboane de ciocolată cu nucă, legată cu o fundă aurie.

— Ah! Mulţumesc, mormăi ea. Vrei o cafea? Tocmai mă pregăteam să fac una.

— Mi-ar face plăcere.

— Să ştii că n-ar trebui să primesc cadoul; piciorul meu e refăcut. Bandajul nu prea mai este de folos dar Simon m-a sfătuit să-l mai ţin câteva zile.

Nou-venitul se aşeză pe canapea şi îşi întinse picioarele înainte.

— Ah, bine… E medic?

— Nu, dar are noţiuni de prim ajutor.

— Şi asta face din el un expert?

Tonul ironic din glasul lui o făcu să-i ia apărarea vecinului.

— E mai mult decât nimic. Alan izbucni în râs.

— Ce-i cu privirea asta de ucigaşă? N-a fost decât o întrebare.

Profund iritată de atitudinea lui, gazda se grăbi să dispară în bucătărie. Când se întoarse în salon, îl găsi răsfoind o revistă de modă pe care o luase de pe masa joasă.

— Îmi vine greu să mi te închipui într-un asemenea gen de ţinută, spuse el detaşat.

Evident, ceea ce vedea în revista la care se uita s-ar fi potrivit de minune pe creatura care-l însoţise câteva seri înainte. De ce o compara cu ea?

— Sunt perfecte pentru cele care şi le pot permite.

— Poate… dar sunt şi femei care n-au nevoie de aşa ceva ca să seducă.

Îşi bătea joc de ea? Nu, părea serios. Luată pe nepregătite, Linda puse pe măsuţă farfuria cu biscuiţi pe care o avea în mână şi părăsi din nou încăperea. De ce o tulbura atât de mult? în prezenţa lui, trebuia întotdeauna să fie atentă.

La întoarcere, îl găsi în picioare, în faţa ferestrei. Era cu spatele şi-i remarcă perfecţiunea costumului «Armani».

— Profiţi de multe ori de grădina asta? se interesă intrusul.

— Nu, răspunse gazda aşezându-se ca să umple ceştile de porţelan. Cei care locuiesc la parter se ocupă de ea şi nu avem de ce ne plânge. Vrei puţin lapte?

Bărbatul se întoarse spre ea. Silueta lui, aureolată de ultimele raze ale soarelui, se decupa în contre-jour.

— Ar trebui să ştii. Am băut deja cafeaua împreună după masa de la Bristol.

— Doar nu-ţi închipui că-mi amintesc gusturile tuturor

celor pe care-i cunosc!

— Ai putea încerca să le reţii pe ale celor mai apropiaţi.

— Asta şi fac! replică ea rece.

— M-ai avut…

Cu un zâmbet în colţul gurii, se instală o clipă alături de ea. Linda îl privi în tăcere; ce bărbat frumos! Ce bine-ar fi fost dac-ar fi avut gentileţea lui Simon. Dar nu. Ansamblul personalităţii lui făcea din el o fiinţă excepţională.

De ce aşteptase o săptămână înainte să întrebe de ea? Dacă într-adevăr ar fi interesat-o, ar fi arătat asta mai înainte. Însă ea fusese mai multe seri la Simon. Poate o sunase atunci? La gândul ăsta, o copleşi un val de regret.

Deodată, văzu că se uita la glezna ei. Şi ea încă purta vechile sandale ale mătuşii.

— Umflătura a dispărut, constată el. Eşti în stare să ieşi afară?

— Bineînţeles. De altfel, adu-ţi aminte, acum câteva zile… Imediat îi păru rău de cuvintele pe care le rostise.

— Ah, da! exclamă el după un moment de surprindere. Seara la restaurant cu patronul tău. Dar stăteai jos. Nu, de data asta te invit la un cocteil la care trebuie să asist foarte de aproape.

Era pe punctul să accepte, dar amintirea încântătoarei creaturi cu care îl văzuse îi reveni deodată în minte şi se răzgândi.

— De ce nu te duci acolo cu frumoasa ta prietenă? El o privi îndelung, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Eşti geloasă cumva?

— Nicidecum, replică furioasă. Eşti liber să te afişezi cu cine vrei.

— Chiar aşa. De aia te rog să mă însoţeşti la recepţia asta.

— N-am să fiu elegantă ca doamna aceea… El puse ceaşca jos cu o mişcare repezită.

— La naiba… De ce nu-mi răspunzi? Vii sau nu?

Linda ezită. Se temea că n-o să fie la înălţime. Toate relaţiile lui trebuia să aibă gusturi de lux şi asemenea persoane erau nemiloase faţă de cele mai puţin înstărite. În plus bandajul n-ar fi pus lucrurile la punct.

— Când este?

— Mâine... Vei putea sta jos, dacă te deranjează ceva.

Ce să facă? Dacă rămânea în colţul ei, urma să fie ţinută în afara conversaţiilor. La un cocteil era interesant să te plimbi printre oameni.

— Atunci, ce hotărăşti? insistă el după câteva clipe. Tentaţia era prea mare. Cum să lase să-i scape această ocazie unică de a intra într-un mediu pe care nu-l cunoştea?

— Poţi conta pe mine, făcu ea. Asta dacă nu te stânjeneşte să fii însoţit de o handicapată.

Alan întinse mâna şi o mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Slăbiciunea trezeşte în mine un instinct de protecţie... Am să trec să te iau la ora şapte. Ai timp destul ca să te pregăteşti?

Atingerea degetelor lui trezi în Linda un foc mistuitor. Încercă din toate puterile să stăpânească dorinţa care o cuprindea. În disperare de cauză, tânăra se ridică brusc. Era o invitaţie tacită de a pleca. El înţelese, şi imediat făcu acelaşi lucru.

— Pe mâine seară, şopti el.

Era foarte aproape de ea. Dacă o lua acum în braţe, n-ar fi putut să-i reziste... Şi pentru nimic în lume nu voia să-i dea satisfacţia să constate încă o dată eficacitatea farmecului său.

— Pe mâine, şuşoti şi ea abia auzit.

Bărbatul se duse la uşă şi se întoarse spre ea în momentul în care s-o deschidă.

— Trebuie întotdeauna să ştii ce vrei, Lindy Lou, şi să nu dai niciodată înapoi ca să obţii.

În clipa următoare, plecase. Parfumul after-shave-ului său mai plutea încă în încăpere. Teribil de confuză, tânăra

femeie se duse şi se aşeză pe canapea. Se înşelase sau avusese dreptate să accepte această invitaţie?

Capitolul 4

La cinci fix, Linda era gata de plecare.

— Ai o întâlnire importantă astă-seară? o întrebă domnul Watson, surprins.

Toată după-amiaza, abia reuşise să-şi stăpânească neastâmpărul.

— Sunt invitată la un cocteil monden, răspunse, încântată. Bărbatul puse imediat mâna pe telefon şi sună la garaj.

— Atunci trebuie să te întorci repede acasă ca să ai timp să te pregăteşti. Ştiu cum sunt femeile mele în asemenea situaţii!

— N-are rost să vă deranjaţi şoferul. Pot foarte bine să merg cu metroul.

— Nici nu se pune problema! O să te însoţească până termin eu ce am de făcut. O seară plăcută! Meriţi să te distrezi puţin.

Ajunsă acasă după o jumătate de oră, Linda se spălă pe cap înainte de a face o baie parfumată. Apoi îşi pieptănă îndelung magnificul păr brun înainte de a se machia discret.

Îmbrăcată cu halatul de baie aşteptând să i se usuce oja de pe unghii, auzi bătându-se la uşă. Speriată, aruncă o privire la pendula de pe perete. De ce venea Alan atât de devreme?

Dar îl văzu pe Simon apărând în cadrul uşii.

— Nu mi-ai spus că te pregăteşti să ieşi, spuse el surprins. Voiam să-ţi propun să-ţi petreci seara la mine.

— Mă duc la o recepţie.

Se simţea teribil de vinovată; ar fi trebuit să-i spună şi lui mai devreme. N-o făcuse, de teamă că ar fi trebuit să dea explicaţii.

— Ai un partener? întrebă el, vizibil dezamăgit.

— Da, Alan…

Numai rostirea numelui acesta o făcea să se înfioare.

— Adu-ţi aminte, ţi-am vorbit despre el. A fost cavalerul de onoare la nunta lui Nicky. Căuta pe cineva care să-l însoţească şi s-a gândit la mine.

— Înţeleg… La ce oră trebuie să vină?

— La şapte.

El ezită să iasă.

— Vrei să-ţi dau o cafea? Avem destul timp. De ce n-o lăsa în pace?

— Nu, mulţumesc Simon. E frumos din partea ta dar nu sunt gata. Trebuie să mă grăbesc.

El întârzia în pragul uşii.

— O să ne vedem mâine, propuse ea în cele din urmă. Dar acum trebuie să mă scuzi. Sunt grăbită.

— Da, bineînţeles, spuse el morocănos.

Când vecinul plecă în sfârşit, cuvintele lui Alan îi reveniră în minte: „Trebuie întotdeauna să ştii ce vrei şi să nu dai înapoi de la nimic ca să obţii”. Ce diferenţă faţă de nehotărârea lui Simon… dar de asemenea ce hotărâre rece! Genul ăsta de indivizi nu ţinea seama de sentimentele celor din jur.

Când veni Alan, exact la şapte şi jumătate, ei i se tăie răsuflarea. Era şi mai frumos ca de obicei. Cămaşa neagră pe sub costumul alb îi punea de minune în valoare cenuşiul-verzui al ochilor. Nou-venitul privi îndelung silueta subţire a tinerei care-l aştepta şi o sclipire aprobatoare îi lumină chipul.

— Eşti încântătoare, făcu el.

Linda simţea o imensă satisfacţie. Purta ţinuta cea mai luxoasă pe care o avea: o rochie a cărei ţesătură verde se mula pe sânii mici dar fermi înainte de a se strânge pe talie şi a cărei jupă largă atrăgea atenţia asupra picioarelor fine. Ar fi vrut de asemenea să-şi ia nişte sandale fanteziste dar, foarte cumpătată, alesese unele negre, fără toc.

— Mulţumesc, răspunse ea.

El intră în salon foarte sigur pe el şi îi întinse o cutie cu

câteva orhidee mov.

— Sunt magnifice! exclamă femeia scoţându-le delicat din ambalajul lor.

— La fel ca tine...

Alan se apropie şi îi luă încet florile din mână ca să i le prindă pe rochie.

— Pot să-mi permit să fac asta? murmură el.

În momentul în care îi prindea florile cu clame, degetele lui o mângâiară pe pielea goală de sub ţesătura corsajului, trezindu-i o vagă dorinţă. Era mai bine ca el să nu-şi dea seama de tulburarea pe care i-o provoca. Parfumul lui îi amintea Lindei sărutul pasional din maşină. În adâncul sufletului şi-ar fi dorit s-o strângă în braţe. Dar el se mulţumi să facă un pas înapoi ca să vadă efectul obţinut cu orhideele şi ea încercă o vie decepţie.

— Eşti una dintre puţinele persoane care arată foarte bine îmbrăcate cu verde.

Foarte bucuroasă de acest compliment, tânăra îşi luă mantoul de vară asortat. Alan lăsă ochii în jos să-i vadă piciorul cu probleme.

— De ce ţi-ai dat jos bandajul?

— Trebuia, altfel nu m-aş fi putut încălţa cu ce am acum. Doar nu era să vin cu espadrilele pe care le-am purtat câteva zile.

— Femeie, numele tău este vanitate! comentă el râzând. Însă deodată expresia lui deveni serioasă.

— Promite-mi c-o să-mi spui de îndată ce-o să simţi că te doare. Am să te iau de acolo imediat.

— Nu-ţi face griji... Ei bine, să mergem! Se pregătea să deschidă uşa dar el o opri.

— Nu imediat... Mai întâi trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Să-mi mărturiseşti? repetă ea, stupefiată.

Avea să-i spună că acest cocteil nu era decât rodul imaginaţiei lui? Nu. Era imposibil.

— Nu e nicio reuniune astă-seară?

— Mă crezi capabil să te mint?

O privea fix, cu ochii pe jumătate închişi.

— Da... sau poate nu. Nu te cunosc destul de bine, răspunse femeia încercând să-şi ascundă încurcătura în care se afla.

— Trebuie să îndreptăm lucrul ăsta. În ciuda aparentei linişti din glasul lui, simţi totuşi că era ceva cu el; era mai puţin sigur ca de obicei.

— Aşază-te o clipă, adăugă el arătându-i canapeaua. Şi nu mai fi aşa de speriată. Vreau doar să-ţi spun ceva.

Ea se conformă.

— Ei, bine! Ce-ai să-mi spui?

— Aşa cum ai ghicit, este vorba despre recepţie. Pentru mine are o importanţă capitală. De fapt, acolo se joacă viitorul meu; domnul J.P. Jenson este cel care o organizează.

De ce îi era atât de familiar numele ăsta? Ah, da! îl văzuse pe antetul unei scrisori când lucra la West End.

— Are vreo legătură cu «Societatea Jenson»?

— Cunoşti grupul ăsta?

— Ca toată lumea... Ştiu că au pus mâna pe un mare număr de societăţi comerciale din lumea întreagă.

Alan izbucni în râs.

— Exagerezi puţin, dar nu eşti departe de adevăr... Or J.P. Este în fruntea acestei companii şi, cu toate că are atâta succes în afaceri, este profund ataşat de familia lui. După părerea lui, fiecare angajat trebuie să aibă o soţie care să-l susţină moral. În ochii lui, fericirea este condiţia esenţială a unei munci fructuoase.

— Şi atunci? întrebă Linda.

Chiar că nu-şi dădea seama unde voia să ajungă.

— După cum ştii, am cerut cu insistenţă un post în direcţia generală a uneia dintre filiale. Se pare că a reţinut două candidaturi, dintre care una este a mea. Va face

alegerea definitivă după cocteilul ăsta; el crede că dezinvoltura în societate este o calitate primordială într-o asemenea poziţie.

— Şi ţi-e teamă să nu te fac de ruşine? îi părea rău că o invitase?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci, nu înţeleg.

— Îţi cer să colaborezi cu mine... astă-seară, spuse el scoţând o cutie mică din buzunar. Ar trebui să porţi asta.

Linda luă cutiuţa şi o deschise; pe o pernuţă de mătase albă, strălucea cel mai frumos inel pe care-l văzuse vreodată. Ametistul din centru, de un violet adânc, era înconjurat de perle minuscule.

— Ah, nu! protestă femeia... Mi-ar fi prea teamă să nu-l pierd.

— Trebuie... Vreau să-l pui...

— Dar de ce?

— Am să-ţi explic mai târziu, spuse el strecurându-i inelul pe degetul de la mâna stângă.

— Nu... la degetul ăla. Se va crede că suntem logodiţi. El o strânse de mână ca să nu-l poată scoate.

— Tocmai de asta... J.P. Preferă funcţionarii însuraţi. De asta te duc acolo; vrea să te cunoască.

Tânăra îşi simţi obrajii înroşindu-se. Atingerea mâinii lui îi sporea tulburarea.

— Dar... dar e ridicol...

— Ascultă, Linda... Vreau neapărat postul, şi asta e singura posibilitate să-l obţin.

— Dar nu e cinstit.

— Vrei să oficializăm această legătură? propuse bărbatul, cu un zâmbet poznaş care o bulversă şi mai mult.

Măcar de-ar fi vorbit serios! Dar ştia foarte bine că dacă accepta, el avea să găsească urgent un mijloc să se debaraseze de ea de îndată ce nu-i va mai fi de folos.

— Nicidecum, replică femeia. N-am să mă mărit decât cu

un bărbat pe care-l iubesc.

— Simon, de exemplu?

De ce spunea numele ăsta? Ah, da. Vorbiseră despre el într-o zi.

— N-are rost să mai deschidem discuţia.

— N-are nicio importanţă, în definitiv... Fă asta pentru mine.

Nu fusese deloc cinstit; dacă i-ar fi spus de la început cum stăteau lucrurile, n-ar fi acceptat niciodată. Dar cum să-l refuze acum? Cum să renunţe la această seară minunată, la care se gândise toată ziua?

Şi pe urmă, mai era şi Simon. Dacă l-ar fi văzut pe Alan plecând singur, ar fi venit imediat s-o consoleze. Pentru nimic în lume nu voia să-i accepte compasiunea.

— Te-ai gândit la viitor? Va trebui să găseşti o explicaţie pentru dispariţia mea.

— Este problema mea şi am rezolvat altele şi mai grele. Din partea ta, mulţumeşte-te să profiţi de şansa care ţi se oferă să-i vezi pe unii dintre oamenii cei mai puternici din lume.

— Domnul Jenson nu va fi uimit de mărimea acestui inel de logodnă? întrebă tânăra femeie.

— Ai fi preferat un diamant?

— Bineînţeles că nu! Ar fi o prostie... În orice caz, sunt sigură că vei găsi o explicaţie plauzibilă, în caz că este nevoie.

Alan se ridică şi o trase încet spre el. În ochi îi sclipea amuzamentul dar şi dorinţa. De frică să nu-şi dea seama de flacăra care o devora şi pe ea, Linda întoarse capul.

— Este prea cald ca să-ţi pui asta, spuse el luându-i mantoul. Dar e mai bine să-l luăm, pentru cazul în care se răcoreşte.

Acolo era deja multă lume când ajunseră la restaurant.

— Pe aici! spuse Alan pe hol antrenând-o pe Linda spre o scară pe dreapta.

Pe un palier mare luminat de un enorm candelabru de cristal, J.P. Jenson şi soţia îşi întâmpinau invitaţii. Era un bărbat grăsuţ şi jovial, îmbrăcat cu un smoching alb. Cu un trabuc în mână, el găsea câte un cuvânt amabil pentru fiecare dintre angajaţii lui. Avea vreo şaizeci de ani, însă faptul că era împlinit îl făcea să pară a avea mai mult.

Soţia lui era şi ea grăsuţă. Cu rochia ei înflorată, te făcea să te gândeşti mai degrabă la o bunicuţă adorabilă decât la soţia unui industriaş bogat.

J.P. Strânse hotărât mâna tinerei femei.

— Atunci, tu eşti Linda... începu el fără să-l mai lase pe Alan să facă prezentările. Încântat să te cunosc.

Doamna Jenson îi promise să stea de vorbă cu ea de îndată ce va avea timp. Linda acceptă cu plăcere, dar îi era foarte ruşine să înşele o persoană atât de fermecătoare.

Odată ajunşi în sală, Alan luă de pe o tavă două pahare cu vin alb şi-i oferi unul însoţitoarei lui.

— Pentru succesul din această seară, toastă el, cu un zâmbet în colţul gurii.

Linda bău o înghiţitură înainte de a arunca o privire în jur. Toţi participanţii la acest eveniment monden erau îmbrăcaţi după ultima modă.

Dumnezeule! Rochia ei trebuia să fie singura care nu fusese cumpărată de la un magazin de lux. Dar cu atât mai rău. Hotărâtă să-şi reprezinte cu cinste cavalerul, îşi ridică cu mândrie fruntea.

Foarte în largul lui, Alan mergea de la un grup la altul. Vorbea despre Uniunea Europeană cu o pereche de vârstnici când lui i se adresă o voce de gheaţă.

— Deci te-ai hotărât totuşi să vii. Recunosc că începeam să mă îndoiesc despre existenţa soţiei tale. Aproape pierdusem speranţa că am s-o întâlnesc într-o zi.

Linda se întoarse şi recunoscu imediat creatura încântătoare de la restaurant. Privirea ei de oţel îi studia

ţinuta cu o expresie dispreţuitoare. Era clar că încerca s-o facă să se simtă stânjenită.

În faţa acestei agresivităţi făţişe, Linda se hotărî să nu dezarmeze şi, ca o îndrăgostită, îşi strecură mâna pe sub braţul lui Alan.

— Nu cred că o cunosc pe această… doamnă. Vrei să mi-o prezinţi, dragul meu?

Amuzat, el îi strânse puţin mâna cu un gest discret cu cotul. De ce se purta aşa? Păruse atât de atrasă de fata asta acum câteva zile. Dar. Ce dacă? era atât de fericită să-l simtă complice.

Totuşi, triumful ei fu de scurtă durată.

— De bună seamă, răspunse el detaşat. Ţi-o prezint pe Roma Jenson.

Rivala sa izbucni într-un râs sfidător.

— Soţia ta pare bulversată, Alan… Nu i-ai vorbit niciodată despre mine? Sper că n-a auzit bârfeli pe seama noastră.

Muşchii lui Alan se încordară imediat, dar reuşi să-şi păstreze calmul.

— Poate am omis să-i vorbesc despre tine…

— Lucrul ăsta m-ar surprinde… ţinând seama de situaţia tatălui meu. Nu uita că este directorul companiei, adăugă ea maliţioasă.

Exclusă din conversaţie, Linda o privi îndelung, atent, pe creatura roşcată, cu rochia neagră mulată, admiră perfecţiunea colierului de perle, conturul sever al buzelor… Făcea parte dintre fostele cuceriri ale lui Alan? Dacă aşa stăteau lucrurile, bineînţeles că n-ar accepta înfrângerea fără să reacţioneze.

— Da… îmi aduc perfect aminte, spuse ea dintr-odată. A adus vorba de tine o dată. Scuză-mă, uitasem.

Cealaltă îi aruncă o privire cinică.

— Cred că încearcă să te acopere, Alan… Este chiar fermecătoare.

El îi luă imediat apărarea.

— Aşa e felul ei... Are totdeauna foarte mult tact. Roma continua să-şi privească fix interlocutoarea.

— Am impresia că te-am mai văzut undeva, spuse ea. Dar nu pot să-mi dau seama unde. Poate la Paris. Sau la Roma?

Exasperată de manierele ei, Linda se hotărî să intre în jocul ei.

— E posibil, răspunse ea detaşată. Am fost acolo.

— Chiar aşa?

O sclipire de interes lumina faţa bogatei moştenitoare, dar un tânăr se apropie s-o salute, şi în clipa aceea n-o mai interesă conversaţia ca să se ducă să-l întâlnească.

— De ce-ai inventat asta? mormăi Alan. Mai devreme sau mai târziu, va afla adevărul.

Linda se îndepărtă imediat de lângă el.

— Spre deosebire de tine, nu sunt obişnuită să mint, replică ea. Ceea ce i-am spus este realitatea. Ţie, din contră, parcă-ţi place să minţi pe toată lumea. De ce nu mi-ai vorbit despre ea înainte de a veni aici? Dacă îşi anunţă tatăl că suntem căsătoriţi, eşti pierdut.

Acum, erau singuri într-un colţ al sălii mari.

— Ştie deja, îi mărturisi el. De ce crezi că porţi inelul ăsta enorm?

Împietrită de spaimă, Linda privi îndelung inelul până să-şi vină în fire.

— Erai la curent? întrebă, furioasă.

— Da, murmură el sigur pe sine. Ştii că furia te face să fii şi mai frumoasă?

— N-are rost să mă flatezi! i-o reteză ea. N-aveai dreptul să mă aduci aici sub pretextul ăsta.

— Din moment ce ai acceptat să joci rolul logodnicei mele, nu văd de ce te simţi deranjată.

— Este uşor să rupi o logodnă, dar nu o căsătorie! Cum o să-i explici domnului Jenson lipsa mea în continuare?

Cu un zâmbet în colţul buzelor, el luă un pahar cu vin pe

care i-l oferise o chelneriţă.

— Nici nu m-am gândit la asta… La urma urmei, poate te hotărăşti să rămâi cu mine. Caz în care nu mai este nicio problemă.

— Nicidecum! De altfel, vreau să plec imediat. Jocul ăsta a durat destul.

— Nu pot, din păcate! Să te conduc… Doamna Jenson vine spre noi. Pot să contez pe tine, nu? Până la urmă, aduţi aminte că suntem în aceeaşi găleată. Dacă află adevărul, o să-ţi pierzi şi tu demnitatea.

Ce să facă în faţa unei asemenea imprudenţe? Linda se întoarse puţin, încercând să-şi recapete calmul.

— Iată-te în sfârşit, draga mea, spuse gazda, care era la câţiva paşi de ei. Te-am căutat peste tot… Din fericire, Roma mi-a spus unde sunteţi. Vreţi să ne aşezăm o clipă? Cocteilul ăsta mă face să mă doară picioarele.

— I-ar face bine şi Lindei. Abia s-a însănătoşit după ce a avut o entorsă.

— Biata de tine… Te doare?

— Nu, acum e mai bine, mulţumesc.

— Din cochetărie şi-a dat bandajul jos astă-seară, precizează companionul ei. Vreţi să beţi ceva, doamnă Jenson?

— Cu mare plăcere… aş prefera un suc de fructe, răspunse ea instalându-se pe canapea.

Bătu cu palma pe locul de lângă ea ca s-o invite pe Linda să facă la fel.

— Atunci, vorbeşte-mi un pic despre tine. De când locuieşti la Londra?

Copleşită de remuşcări, Linda ar fi vrut să-i spună tot adevărul. Dar nu se putea aşa ceva; o confesiune ar nărui cariera lui Alan şi ar face-o pe femeia asta să se simtă foarte stânjenită. În disperare de cauză, tânăra se hotărî să vorbească numai despre trecut, ca să nu mintă. I-ar fi fost ruşine să abuzeze de o persoană atât de adorabilă. Se simţi uşurată la sfârşitul discuţiei.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi păstreze zâmbetul de circumstanţă tot timpul recepţiei. Dar abia aşezată alături de Alan în maşină, se grăbi să-şi scoată inelul din deget şi să i-l înmâneze cu un gest hotărât.

— Lasă-mă la colţul străzii, îi ordonă ea. O să iau un taxi.

— Fii înţelegătoare… O să aştepţi ore întregi, dacă cumva o să treacă unul pe aici… Şi nu mai face mutra asta! Nu-ţi stă bine deloc.

— Eşti persoana cea mai josnică pe care o cunosc, răspunse, furioasă. Nu te dai înapoi de la nimic ca să ajungi la ce-ţi propui?

— Şansa le zâmbeşte celor care îndrăznesc, spuse el ridicând din umeri.

— Şi oamenilor cinstiţi… Nu-mi dau seama unde o să ajungi în felul ăsta.

Concentrat asupra drumului, şoferul privea drept înainte. Degetele lui subţiri alunecau fără efort pe volan.

— De fapt, totul s-a petrecut din întâmplare. Eu nu am niciun amestec în asta.

— Doar nu-ţi închipui c-am să te cred?

— Totuşi, ăsta-i adevărul. Ah! Recunosc că este puţin din vina mea.

— Ce miracol! Recunoşti că eşti vinovat într-o oarecare măsură?

El semnaliză dreapta şi opri maşina la marginea trotuarului.

— Poate ar fi trebuit să te pun în temă de la bun început, începu el întrerupând contactul. Însă am crezut că nu vei fi de acord.

— Ai fi avut perfectă dreptate! Nu m-aş fi amestecat niciodată într-o asemenea poveste dacă aş fi ştiut despre ce e vorba.

— Da… de asta am procedat aşa cum am făcut-o. Vreau neapărat să obţin postul ăsta.

— Dacă nu corespunzi cerinţelor, înseamnă că nu-l

meriţi.

Nervoasă, femeia încercă să deschidă uşa dar el o prinse de mână.

— Nu vrei să mă asculţi? strigă el, furios. Numai sfinţii n-au ce să-şi reproşeze în viaţă. Am vrut să mă folosesc de Roma Jenson ca să fiu prezentat tatălui ei. Eram sigur că nu exista niciun risc; ea este la al treilea divorţ şi face colecţie de legături amoroase. Dar s-a îndrăgostit de mine şi am fost prins în propria cursă. Trebuia să mă însor cu ea sau să renunţ la slujba asta.

— Alegerea totuşi nu era grea deloc. Ar fi trebuit fără îndoială să joci pentru un timp rolul soţului perfect, cât ar fi fost nevoie.

Ea îi simţi pumnii încordându-se.

— Să nu mai spui niciodată o asemenea prostie.

— Mă doare…

El slăbi strânsoarea.

— N-am terminat, continuă Alan. Pentru a ieşi cu faţa curată, am inventat povestea pe care o cunoşti. Ştiu că-i o prostie, dar ăsta a fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Nu mi-am închipuit că o să-i povestească totul tatălui ei şi că el va vrea să te cunoască.

— Tu ai căutat-o… Din partea mea, refuz să înşel nişte oameni atât de drăguţi. Nu vreau să-i mai văd.

— Adevărat? Poate asta o să te facă să te răzgândeşti.

O cuprinse cu braţele şi o trase la piept. Femeia încercă să se întoarcă, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă. Puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut exigent. Degeaba se împotrivi, pentru că el o ţinu aşa până ce îi răspunse cu aceeaşi ardoare. În ciuda dorinţei de a rămâne de gheaţă, ea nu putu să reziste valului de dorinţă care o cuprinse.

Ameţită, se agăţă de el. Degetele ei se strecurară prin părul lui şi se lăsă în voia magiei momentului. Nu mai exista nimic altceva decât căldura trupurilor lor înlănţuite.

Când se îndepărtă de ea, Linda se lăsă să cadă pe

spătarul scaunului. Inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

— Preferi să rezolvăm problema căsătorindu-te cu mine? o întrebă Alan după ce se uită un timp la ea.

Deodată, ea îşi veni în fire. Câtă aroganţă! Trebuia să fugă. Imediat. Dacă o mai săruta o dată, ar fi fost pierdută.

— Niciodată! Eşti fiinţa cea mai detestabilă şi mai vanitoasă pe care am întâlnit-o vreodată. Te urăsc!

Cu un gest brusc, deschise uşa şi ieşi afară înainte ca el să aibă timp să reacţioneze.

— Întoarce-te, Linda!

Prea furioasă ca să-l asculte, începu să fugă. Dar auzi paşi grăbiţi în urma ei. O urmărea. Putea să scape? Alerga mai repede ca ea şi câştigase ceva teren când zări un taxi. Disperată, îi făcu semn să se oprească şi urcă înainte ca maşina să oprească.

— Porneşte... repede! îi ordonă grăbită şoferului. Şoferul aruncă o privire spre Alan apăsând pe accelerator.

— Nu vă lasă în pace, domnişoară?

— Nu... acum e bine, răspunse ea înainte de a-i da adresa.

Nemişcat pe trotuar, Alan o privea cum se îndepărta. Când îl văzu pe lunetă, părea atât de solitar încât fu cuprinsă de o dorinţă iraţională să se ducă la el. Alungă furioasă această duioşie deplasată faţă de un individ fără scrupule. Puţin îi păsa de sentimentele pe care le trezea în ea. Pentru el conta numai cariera lui.

Rezemată de spătarul banchetei din spate a taxiului, tânăra femeie îşi stăpâni lacrimile care stăteau să-i apară în ochi. Era mai bine să-l uite.

Capitolul 5

Ajunsă acasă, încuie uşa de la intrare. Se temea că Alan avea s-o urmărească.

Când cineva îi bătu la uşă, puţin mai târziu, inima începu să-i bată tare, gata să-i spargă pieptul. Nemişcată în mijlocul camerei, îşi ţinu răsuflarea; dacă nu făcea niciun zgomot, poate intrusul avea să plece.

Însă vizitatorul nocturn insistă. Cu lacrimi în ochi, îşi adună tot curajul ca să nu răspundă. Procedând aşa, rupea orice legătură cu el.

Apoi, deodată, auzi glasul lui Simon strigând-o.

— Lin! Ştiu că eşti acolo. Te-am auzit când te-ai întors... Ce s-a întâmplat?

Era prea mult. La capătul puterilor, izbucni în hohote de plâns.

— Nimic... reuşi să mormăie. Eu... mă doare puţin capul. Pe mâine, Simon.

— Eşti sigură că totul e bine?

— Da... Trebuie doar să mă odihnesc.

— Bine... Atunci te las... spuse vecinul pe un ton şovăitor.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Lin.

Tânăra se aruncă în pat. Şi când te gândeşti că totul ar fi fost atât de simplu dacă s-ar fi îndrăgostit de băiatul ăsta.

Obsedată de amintirea lui Alan, îşi petrecu o noapte foarte agitată. Neputând să adoarmă, se trezi de mai multe ori dar nu putut să pună capăt frământărilor. Cum putuse să fie atât de şovăitoare? N-ar fi trebuit să accepte niciodată să-l urmeze la recepţia aceea. Acum, în ciuda atenţionării lui Nicky, cedase farmecului său cuceritor. Trebuia neapărat să-l uite. Dar cu preţul a câtă suferinţă?

Dimineaţă, când se prezentă la birou cu ochii încercănaţi, domnul Watson se abţinu de la orice comentariu.

Toată ziua, fiecare sonerie a telefonului o făcea să

tresară dar încet-încet i se risipi orice speranţă. Cu siguranţă o luase în serios... Nu avea să-l mai vadă niciodată. Fără să vrea, se simţi cuprinsă de o mare tristeţe.

Îşi petrecu seara împreună cu Simon, ascultându-i discurile. Dar această muzică atât de frumoasă nu făcu altceva decât să-i aducă aminte de bărbatul pe care trebuia să-l uite.

Vineri, tocmai terminase treaba când Jill Daw o sună ca să-i paseze o convorbire personală pe linia exterioară. Nu era decât doamna Benstead.

— Ai fost solicitată pentru un post de secretară interimară. Este un client nou care a precizat numele tău pentru că unul dintre prietenii lui te-a recomandat cu căldură. Este totuşi o mică problemă; trebuie să ajungi la Madera.

— Madera! exclamă Linda. Dar nu vreau să plec în străinătate. Prefer să rămân în Anglia.

— I-am spus şi eu lucrul ăsta dar a insistat... Nici n-a vrut să audă când i-am propus-o pe Veronica.

O clipă, tânăra rămase fără niciun cuvânt. Până la urmă, depărtarea şi schimbarea de decor ar ajuta-o de bună seamă să-l uite pe Alan.

— Linda? Mai eşti acolo? întrebă directoarea pe un ton neliniştit.

— Da... Mă gândeam. Mi-ar plăcea să ştiu cine i-a vorbit despre mine.

— Mi-a spus, dar n-am găsit referinţe despre această persoană în dosarele noastre.

— Când vrea să încep?

— Miercuri... El pleacă duminică, dar vrea să-ţi lase două zile să-ţi pui lucrurile la punct. Pare o persoană foarte înţelegătoare.

— Care va fi durata contractului?

— Două săptămâni, pentru început. În perioada asta, în plus faţă de salariu, îţi decontează toate cheltuielile. În locul

tău, aşa accepta. Madera este o insulă încântătoare.

— De ce nu-şi ia secretara proprie?

— Asta l-am întrebat şi eu. Dar se pare că ea are copii la şcoală şi nu poate lipsi de lângă ei.

— Ar putea să angajeze pe cineva acolo.

— Având în vedere miza afacerii, domnul Muir – ăsta e numele lui – vrea o angajată foarte calificată. E o şansă unică ce ţi se oferă. Ar trebui să n-o ratezi.

Linda şovăi. Doamna Benstean avea dreptate, şi ideea de a vizita un loc unde nu mai fusese o tenta mult.

— Cu ce se ocupă?

— Este importator, şi este interesat de vinurile care se produc pe insulă şi care se pare că sunt unanim apreciate. Speră de asemenea să profite de interesul publicului pentru mobila făcută din ramuri de palmier.

Deodată, în interfon se auzi glasul domnului Watson. Conversaţia durase prea mult. În definitiv, de ce să refuze un voiaj gratuit? în plus, treaba asta promitea să fie interesantă.

— De acord.

Auzi un oftat de uşurare la celălalt capăt al firului.

— Mulţumesc, răspunse directoarea ei. Bine! O să mă ocup eu de tot. Treci pe aici marţi. O să-ţi dau biletele. Presupun că ai un paşaport valabil, nu-i aşa?

Zborul se desfăşură fără niciun incident. Lindei îi plăcu masa ce li se servi în avion; pui, salată, brânză şi un cocteil de fructe delicios.

Avea locul alături de o pereche de oameni mai în vârstă, care se întorceau în Madera pentru a patra oară.

— E un loc minunat, îi explică vecina ei. I se spune «grădina plutitoare» din cauza florilor splendide care se găsesc acolo. Totul este atât de tihnit… încât te crezi într-o altă epocă. Bineînţeles, perioada Crăciunului este cea mai căutată, dar noi preferăm începutul verii. Ah! Trebuie să te

previn; să nu-ţi fie frică la aterizare. Pista e destul de scurtă şi pilotul trebuie să frâneze ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva. Asta face întotdeauna un zgomot înspăimântător.

Linda îi zâmbi amabilă. Cu siguranţă că mersese cu avionul de mai multe ori decât vecinii ei. Totuşi, la aterizare, trebui să admită că bătrâna doamnă avusese dreptate.

În clădirea mică a aerogării, toţi pasagerii rezolvară vama nesperat de repede.

— Îmi place locul ăsta, îi spuse Lindei noua ei prietenă. Nu este aglomeraţie niciodată. Dacă mergi la Funchal, putem să te luăm cu noi, cu taxiul.

— Sunteţi foarte drăguţă dar cred că sunt aşteptată.

— Bine! Dar în cazul că au uitat de dumneata, te ducem noi; aeroportul este destul de departe de capitală.

În clipa aceea, un omuleţ se apropie de tânăra nou-venită.

— Menina Gray? o întrebă cu un uşor accent. Pe aici, vă rog. Îi luă valiza şi o duse la maşina lui.

— Cum m-ai recunoscut? întrebă Linda, surprinsă.

— Senhor mi-a spus s-o caut pe cea mai frumoasă doamnă, spuse el cu un zâmbet radios. Subţire ca o rămură de palmier, cu părul negru ca pământul roditor.

Amuzată de acest compliment, se instală pe bancheta din spate. După ce maşina plecă, se cufundă în gândurile sale. Cum putuse s-o descrie cel care o angajase? Poate că cel care i-o recomandase îi dăduse toate amănuntele. Curios.

Drumul mergea de-a lungul ţărmului într-un peisaj magnific. În faţa acestei mări albastre, Linda nu se grăbea să facă decât un singur lucru; să-şi schimbe costumul safari cu un bikini... Totuşi nu trebuia să uite că venise aici să muncească.

Frunchal, la fel ca toate orăşelele din insulă era construit pe coasta unui deal. Case şi plantaţii se suprapuneau pe

terasele luxuriante. Orhideele roşii şi violete dădeau peisajului un aspect de sărbătoare.

În loc s-o lase în faţa unui hotel, taxiul se opri în portul unde, iahturi splendide se legănau printre bărcile pescăreşti vopsite în culori vii.

— De ce mă aduci aici?

— Aşa mi s-a spus, răspunse şoferul, aparent surprins. S-o iau pe menina de la aeroport şi s-o duc pe chei. Acolo, ea se va îmbarca pentru Ilha de Pequenina Joia.

— Dar mi s-a spus că voi locui la Madera!

— Poate nu v-au menţionat această mică insulă de teamă că n-o veţi găsi. Puţini o cunosc. Nu este la îndemâna turiştilor... Ah! Vine cineva să vă caute, adăugă şoferul văzând un tânăr frumos bronzat venind spre ei.

El schimbă câteva cuvinte în portugheză cu cel care tocmai venise, înainte de a se întoarce din nou spre Linda.

— Pedro nu ştie o boabă englezeşte dar lasă în seama mea să vă spun ce vă aşteaptă.

Linda ieşi din maşină şi băiatul plăti deplasarea până aici. Puţin după aceea, plecară din Funchal cu o şalupă mică. O privelişte magnifică i se oferi atunci ochilor încântaţi; Madera părea că ieşea maiestuos din ocean. Prin apa incredibil de limpede, se vedeau peştii înotând într-un peisaj submarin de vis.

Nou-venita se uită câteva clipe la pilot şi deodată inima începu să-i bată mai repede. Dumnezeule... Umerii largi, uitătura arogantă, pletele negre. Fără să vrea, amintirea lui Alan îi reveni în minte. Nu! Trebuia să reacţioneze. Doar nu făcuse atâta drum ca să-l regăsească în gândurile ei. Da, oricât ar fi costat-o, era hotărâtă să-l uite.

După mai puţin de un sfert de oră, ajunseră lângă o mică insulă cu coline verzi, pline de flori. După ce acostară, urcară într-o şaretă trasă de un catâr. Linda era încântată; niciodată n-ar fi crezut să trăiască o zi în acest paradis interzis automobilelor... Şi unde mai pui că urma să

petreacă două săptămâni aici, departe de poluare şi zgomot! Până la urmă era o şansă să nu rămână în capitală. Cu o barcă cu motor, putea să ajungă acolo când voia.

De-a lungul drumului însorit, pe măsură ce urcau, portocalii şi lămâii luară locul bananierilor din zona mai joasă. Pe colinele cele mai protejate, erau viţe de vie perfect aliniate, purtând deja ciorchinii cu boabe mici de struguri.

Ce loc ciudat să tratezi o afacere!. Cui aparţinea insula asta? Unui miliardar excentric ce voia să fugă de lumea modernă? în cazul ăsta, poate ţinea să stabilească tranzacţia pe terenul propriu. Într-adevăr, după doamna Benstead, miza era foarte importantă... Şi domnul Muir... O va aprecia oare la fel de mult ca această minunată izolare? Legănată de zgâlţâielile şaretei, Linda nu înceta să-şi pună întrebări la care nu putea să găsească răspuns.

După o jumătate de oră, ajunseră în faţa unui portal de fier forjat. Era deschis şi animalul intră fără nicio şovăire.

De o parte şi cealaltă a cărării, mărginite de muşcate şi orhidee, domnea un curcubeu de culori. Flora acestui loc care nu ştia ce înseamnă iarna era de o splendoare de neasemănat. Un adevărat paradis, îşi spuse Linda.

Spre marea ei surprindere, casa se dezvălui a fi de o arhitectură victoriană. După ce urcară treptele peronului, vizitiul deschise uşile şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

În contrast cu căldura exterioară, imensul hol placat cu marmură albă şi neagră avea o răcoare plăcută. La baza scării maiestuoase, o puştoaică ştergea de praf vegetaţia din jurul unei mici fântâni. Cânta cu o voce melodioasă.

La auzul paşilor nou-veniţilor, ea încetă lucrul şi se apropie de ei cu zâmbetul pe buze. Linda remarcă privirea încântată pe care fata o aruncă tânărului. Dar băiatul nu avu nicio reacţie.

— Bine aţi venit la Pequenina Joia, spuse ea. Aţi călătorit

bine, senhora?

Engleza ei, cu un accent foarte pronunţat, era greu de înţeles. Cum Linda nu ştia să lege două vorbe în portugheză, renunţă să-i explice că era menine, şi nu senhora.

După ce-i luă valiza, servitoare îi făcu semn s-o urmeze şi o conduse la o cameră de la etaj. Încăperea, orientată spre vest, oferea o vedere superbă spre mare şi în depărtare, spre Madera. Pe balcon, o copertină rotundă umbrea o masă şi două scaune.

Mobilierul din ramuri de palmier crea o ambianţă exotică. Pe suprafaţa de sticlă a mesei, între o vază cu flori cu un miros delicat şi un telefon, se găsea un bloc-notes pe care fusese scris în grabă un mesaj: îmi pare rău că nu pot să fiu acolo să te întâmpin, din cauza unui contratimp, a trebuit să ne ducem la Funchal. Maria are ordin să se ocupe de tine.

Urma o semnătură imposibil de descifrat.

— Tu eşti Maria? o întrebă pe servitoare.

— Sim, senhora.

— Când se întoarce domnul Muir? Domnul Muir, repetă încet. Când o să se-ntoarcă?

Dar în ciuda bunăvoinţei sale, puştoaica nu-i înţelegea sensul cuvintelor. N-avea niciun rost să mai insiste… Avea să afle răspunsul mai devreme sau mai târziu. Pe moment, îi era foarte sete.

— Poţi să-mi dai un suc de fructe? Un suc de fructe… de băut, îi explică făcând un gest semnificativ.

Chipul Mariei se lumină deodată.

— Sim, senhora, ceai…

Cu un zâmbet radios pe buze, ieşi imediat.

Rămasă singură, Linda se duse în baia pe care o găsi imediat. Spre marea ei surprindere, constată că fusese cineva de curând pe acolo. Flacoanele de pe etajeră nu putea fi decât ale unui bărbat!

Remarcă o uşă în faţa ei şi încercă s-o deschidă. Imposibil, era încuiată. Mai era şi un zăvor. Deci această baie deservea două camere alăturate. Dacă voia să nu aibă probleme, trebuia să pună lucrurile la punct cu vecinul ei.

În ciuda contrarierii sale, se hotărî să se refacă puţin. După un duş rapid, se şterse cu un prosop uscat şi se privi îndelung în oglindă; părul negru era lipit de cap şi picături de apă i se scurgeau pe faţă.

Se machia în faţa toaletei când servitoarea îi aduse ceaiul. Era atât de mândră de ceea ce făcea încât Linda nu avu curajul să-i spună că voia de băut ceva rece.

După ce se îmbrăcă cu o rochiţă de plajă, se duse să se aşeze pe unul dintre şezlongurile de pe balcon. Maria îi aduse un platou cu mâncare şi îi dădu asigurări că nu va duce lipsă de nimic. Apoi se întoarse în cameră să-şi pună îmbrăcămintea în dressing.

— Lăsaţi-o, îi spuse puştoaica. Mă ocup imediat.

Dar îşi dădu seama că n-avea niciun rost să protesteze. Cu atât mai rău. Astfel nu avea să-şi strice după-amiaza.

După ce mâncă ceva, Linda se descălţă şi se lungi confortabil. Niciodată n-ar fi crezut să trăiască un asemenea vis. Numai să dureze, îşi spuse.

După ce servitoarea puse hainele în bună ordine, făcu să dispară valiza sub pat şi dispăru. Doar cântecul păsărelelor tulbura liniştea. Obosită după această zi lungă de călătorie, Linda aţipi, fericită că acceptase această ofertă nesperată.

Capitolul 6

Linda fu trezită de zgomotul unor glasuri pe culoar. Pe jumătate adormită, i se păru că-l aude pe Alan. Of! Ce bine-ar fi fost să fie cu ea în acest sejur de vis.

Deodată uşa camerei se deschise. Cu siguranţă că era Maria care venea s-o anunţe că era aşteptată jos. Se ridică şi, aşezată pe marginea balansoarului, începu să-şi lege baretele sandalelor.

În prima clipă nu văzu la nou-venit decât pantofii închişi la culoare şi pantalonii decoloraţi. De ce bătuse la uşă înainte de a intra? Furioasă, îşi înălţă capul. Când întâlni privirea cenuşiu-verzuie pe care o cunoştea atât de bine, inima începu să-i bată mai repede.

— Tu?! mormăi ea abia auzit. Ce cauţi aici? Alan râse răutăcios.

— Mă întorc de la Madera. Sper că ai călătorit bine.

— E un coşmar, făcu ea, neputând să-şi întoarcă privirea de la chipul lui frumos. Mi s-a spus că voi fi la dispoziţia cuiva... a domnului Muir.

— Exact! Alan Muir Campbell... Muir este numele tatălui meu. Campbell este al celui de-al doilea soţ al mamei.

— N-are niciun sens... Cel care m-a angajat este aici ca să facă o tranzacţie importantă. Credeam c-o să rămân la Funchal şi am fost adusă pe insula asta care pare a aparţine cuiva... Vrei să fii amabil şi să-mi explici de ce?

— Amândoi suntem invitaţi, cu singura diferenţă că eu trebuie să fac ceva.

Se aşeză lângă ea, şi pe Linda o străbătu un fior.

— Şi eu, replică ea. Şi eu...

Dar se opri şi se uită lung la el. Nu! Nu se putea aşa ceva. Omul ăsta doar nu era noul ei patron.

— De ce mă aflu aici? întrebă după câteva clipe.

El întinse mâna şi, cu un gest foarte blând, o mângâie pe părul încă umed de la duş.

— Este simplu, Lindy Lou. Ţi-am ascuns adevărul de teamă c-ai să mă refuzi.

Dumnezeule! Ce prostie făcuse acceptând postul ăsta fără să ştie cine-i făcuse oferta. Dar cum ar fi putut să-şi închipuie aşa ceva?

Trebuia neapărat să depăşească tulburarea care o cuprinsese.

— La cine suntem?

— La J.P., bineînţeles. Este ascunzătoarea lui secretă. Vine aici de fiecare dată când simte nevoia să-şi regăsească echilibrul.

— J.P. Jenson? Unde este?

— Ne aşteaptă jos, într-o jumătate de oră, pentru un aperitiv.

Nu se putea aşa ceva... Trebuia să fie vorba despre un vis.

— Nu mai înţeleg absolut nimic, declară ea. Deci ai obţinut postul pe care-l râvneai?

— Practic, da. De asta sunt aici. Vrea în primul rând să vadă cum fac o tranzacţie, înainte de a mă angaja definitiv. Cum aveam de recuperat câteva zile libere, am putut să-mi fac timp fără probleme.

Era atât de aproape încât femeia simţi în ea aprinzându-se flacăra dorinţei. Şi când te gândeşti că făcuse mii de kilometri ca să-i scape, şi acum se trezea în faţa lui! Era absurd.

— Mi se pare straniu, spuse ea. Încă n-ai fost angajat şi ai putut totuşi să-ţi aduci secretara cu tine?

— Îţi repet că eşti invitată.

— Dar de ce? Nu-l cunosc pe domnul Jenson destul de bine ca să.

Deodată, se opri. Emoţia o împiedicase să vadă realitatea în faţă: lucrurile bărbăteşti în baie... patul mare din camera ei. Un pat pentru două persoane. Şi Maria îi spusese senhora! înnebunită, se ridică dintr-odată şi, lividă, se

îndepărtă de el.

— Nu! Nu vei îndrăzni!

El o privi zâmbind liniştit.

— Te-am prevenit. Când vreau ceva, sunt gata să fac orice.

— Mă îngrozeşti!

Linda încercă să fugă. Dar n-avusese timp să se încalţe decât cu o singură sanda şi îşi pierdu echilibrul. Bărbatul o prinse de braţ cu un gest hotărât.

— Unde te duci?

— Să le spun adevărul.

— Fii rezonabilă!

Se eliberă cu o mişcare bruscă şi se întoarse spre el, turbată de furie.

— Doar nu crezi c-am să mă culc cu tine?

Deodată, chipul companionului ei îşi schimbă expresia. Acum era neliniştit.

— Te rog să vorbeşti mai încet şi ascultă-mă... Nu sunt nici nebun, nici obsedat sexual, dacă de asta ţi-e teamă.

— Cuceririle tale pică de obicei în asemenea curse?

Cu buzele strânse, ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească, dar renunţă s-o facă.

— N-am luat niciodată vreo femeie fără voia ei, spuse Alan pe un ton dispreţuitor. În plus, nu eşti deloc genul meu. Încearcă să te calmezi şi pune-ţi şi a doua sanda.

O obligă să se aşeze.

— O să-ţi rupi glezna dacă mai continui aşa, adăugă el prinzând-o de picior.

La atingerea mâinii lui, femeia crezu că leşină.

— Ideea voiajului ăsta nu-i a mea, continuă el. N-am putut refuza invitaţia lui J.P.

— Şi slujba pe care o ai în momentul de faţă? Ar fi putut fi o scuză foarte bună.

— Nu. Oamenii de felul lui apreciază spiritul de iniţiativă la cei care lucrează pentru ei. Dac-aş fi folosit un asemenea

pretext, nu mi-ar fi dat slujba pe care o vreau.

Se simţea din ce în ce mai neputincioasă în faţa lui. Trebuia să reacţioneze urgent.

— Ce faci cu lealitatea faţă de firma la care eşti acum?

— Ceilalţi directori sunt toţi în vârstă. Cum e o antrepriză familială, trebuie aşteptat să vrea să se retragă. Sau să moară. Dac-ar accepta modernizarea, ar fi ceva mai bine dar nu-i cazul. Atunci, vreau să plec de la ei înainte de a da faliment. Pentru că asta-i aşteaptă, dacă nu evoluează.

Mă faci să mă gândesc la un şobolan care părăseşte nava care se scufundă, comentă Linda, cu o sclipire de ură în adâncul ochilor de safir.

— Oamenii ăia cunosc foarte bine punctul meu de vedere, continuă Alan cu o voce scăzută şi ameninţătoare. Le-am spus de multe ori cum văd eu situaţia. La ultimul consiliu de administraţie, m-au sfătuit să tac sau să plec. Am ales această ultimă variantă şi le-am spus-o clar în faţă. Asta a fost acum o lună şi jumătate. Din păcate, mi s-a dat un preaviz de trei luni. Deci trebuie să mai rămân la ei câtva timp. În ceea ce priveşte concediul de acum, mi-a fost acordat oficial.

— Bănuiesc că i-ai spus lui J.P. Toate astea…

— Da… cel puţin tot ce are nevoie să ştie. În orice caz, ar fi aflat într-o zi, două.

— La fel cum ar afla mai devreme sau mai târziu că nu suntem căsătoriţi.

— Fii liniştită. El crede că mariajul de la Bristol este treaba noastră şi să ştii că i-ai plăcut foarte mult. De asta a ţinut să fii prezentă aici. Nu voia să despartă o tânără pereche la aşa puţin timp după nuntă. Cu toate protestele mele, nici n-a vrut s-audă. Dar, ca să ştii şi tu, ideea de a merge pe lângă tine mi-este la fel de neplăcută cum ţi-e şi ţie.

— Chiar aşa? întrebă tânăra, neputând să-şi ascundă surprinderea.

— Ai fost destul de limpede acum câteva seri... şi nu-mi place să mă impun.

Sub şocul acestei dezvăluiri, ea rămase o clipă mută.

— Haide! Nu fi supărată, spuse bărbatul pe un ton ironic. Simon o să te aştepte de bună seamă. Şi o să te găsească la fel de apetisantă.

— Dispreţul tău mă lasă rece, replică femeia. Doar stau să mă gândesc.

— Asta-i ceva nou!

Amuzat, el se sprijini cu coatele de balustradă. Părul negru îi strălucea în lumina soarelui.

— Eşti individul cel mai nesuferit pe care l-am văzut vreodată, spuse ea grăbindu-se spre cameră.

Dar el fu mai rapid şi-i bară calea la uşa palierului.

— N-am deloc intenţia să mă cert cu tine, declară el calm. Doar slujba mă interesează. Îmi pare rău că-mi eşti indispensabilă.

— Indispensabilă sau nu, nu conta pe mine. Pentru nimic în lume n-am să mă culc cu tine.

Ea îşi scoase valiza şi o deschise cu un gest grăbit, însă Alan se apropie şi o închise.

— Nimeni nu-ţi cere asta, rectifică el. Camera de alături nu-i ocupată. O să mă culc acolo în fiecare noapte. Mi-am cumpărat de la Funchal un sac de dormit.

— Angajaţii de aici îşi vor da repede seama cum stau lucrurile şi-i vor spune doamnei Jenson, comentă Linda luându-şi hainele din comodă.

Deodată se înroşi: avea în mână lenjeria intimă... Profund tulburată, ridică ochii spre el. Stând în picioare aproape de pat, era nemaipomenit de frumos îmbrăcat cu costumul bleu şi cămaşa deschisă peste pieptul viril.

— Este puţin probabil, răspunse Alan. În orice caz, am să-mi încui sacul de dormit în valiză. Cât despre haine, mă tem că nu trebuie să stea în dulap.

În cele din urmă, ideea lui nu era rea. Furia Lindei se mai

temperă.

— Maria o să aibă cu siguranţă unele bănuieli făcând menajul aici, sugeră femeia.

— De ce? O să folosesc perna… şi tu poţi foarte bine să mototoleşti puţin cearşafurile, murmură el apropiindu-se de interlocutoare. Haide. Acceptă.

— Nu-mi plac minciunile.

— Doamna Jenson arde de nerăbdare să te vadă din nou. I-ai plăcut mult… şi se plictiseşte aici când J.P. Lucrează.

— Până la urmă ce face? întrebă Linda ca să mai câştige timp înainte de a lua o hotărâre.

— Se gândeşte să facă o fabrică de mobilă din ramuri de palmier. Deocamdată, nu este vorba decât despre artizanat dar e sigur că în curând va fi o cerere însemnată de asemenea mobilă pe piaţa europeană. Are două obiective în vedere; să creeze locuri de muncă în această insulă pe care o place foarte mult şi să-şi mărească imperiul. Are un fel minunat de a trata oamenii. În general, obţine tot ce vrea şi totuşi este întotdeauna cinstit şi uneori chiar foarte generos.

Cât entuziasm! Linda aproape că era geloasă.

— Chiar vrei postul ăsta, nu?

— Asta încerc să te fac să înţelegi de la bun început. Salariul o să fie de două ori mai mare, fără să mai număr toate avantajele inerente unei asemenea poziţii.

— Îmi promiţi să dormi în cealaltă cameră? Chipul lui Alan se lumină cu un zâmbet radios.

— Pe cuvânt de onoare!

Încă mai avea timp să renunţe. Dar îi plăcea la nebunie să răspundă provocărilor. Şi ar fi fost ridicol să plece fără să vadă Madera.

Totuşi soţii Jenson erau atât de încântători… Ce să facă? în orice caz, n-ar crede niciodată în nevinovăţia ei. Era mai bine pentru toată lumea să accepte această situaţie până la întoarcerea în Anglia.

— Rămâi, te rog.

— Foarte bine, primesc. Dar numai cu condiţia să respecţi cu stricteţe angajamentul pe care l-ai făcut. Te previn că la primul pas greşit, o să-i spun adevărul lui J.P…

— Ah! Lindy Lou… eşti minunată!

Bucuros la culme, bărbatul o luă în braţe şi o făcu să se întoarcă. O ţinea atât de hotărât încât îi simţi bătăile inimii pe sub cămaşa fină de mătase. Dac-ar fi sărutat-o acum, n-ar fi avut curajul să i se împotrivească.

Era gata să-i cedeze. Din adâncul sufletului, voia să se abandoneze mângâierilor lui, să se lase legănată de cuvinte de dragoste. Dar el o împinse la loc.

— Scuză-mă… Eram prea fericit. Dar jur că nu se va mai întâmpla. Bine! Mă duc să mă pregătesc puţin. Diseară o să cinăm la Madera. J.P. Vrea să fie acolo când vei vedea prima oară colinele luminate ale insulei, pe care le compară cu nişte bijuterii.

— N-o să fie surprins dacă te vede coborând singur? Parcă spuneai că ne aşteaptă la un aperitiv.

— Uiţi că suntem proaspăt căsătoriţi şi că ne revedem după mai multe zile de despărţire. Sunt convins că întârzierea ta nu-l va surprinde pentru nimic în lume.

În faţa insistenţei privirii lui, îşi simţi obrajii înroşindu-se.

Aşezată pe pat, îl asculta cântând sub duş. Stăpânită de sentimente contradictorii, nu mai ştia ce să creadă despre decizia ei. Trebuia neapărat să rămână calmă. Sejurul ăsta îi permitea să cunoască nişte locuri pe care nu le cunoştea şi nu era niciun risc atâta vreme cât reuşea să-l evite pe Alan, pe cât posibil.

Bărbatul bătu la uşă înainte de a reveni în cameră, cu părul ud, cămaşa desfăcută peste pieptul bronzat. Aroma condimentată a after-shave-ului său, umplea încăperea cu un parfum îmbătător care trezi din nou flacăra din ea.

Din sertarul toaletei, el luă un mic scrin unde se găseau inelul de ametist şi un inel de aur.

— Ar fi mai bine să le porţi pe amândouă, îi spuse apropiindu-se de ea.

La atingerea degetelor lui, inima femeii începu să bată nebuneşte. Ah! De ce nu era decât o închipuire? Ridică ochii spre chipul lui, dar nu descoperi nicio urmă de emoţie.

— Să nu întârzii prea mult, o sfătui ieşind pe uşă. După plecarea lui, începu să se machieze. Dar în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea, nu reuşea să-şi pună gândurile în ordine. Această acţiune nu va reuşi niciodată. Mai devreme sau mai târziu, J.P. O să afle adevărul şi Alan avea să piardă postul la care ţinea atât de mult. Dar în definitiv, asta era problema lui. Ea nu avea altceva de făcut decât să profite liniştită de această vacanţă neaşteptată; prezenţa ei alături de doamna Jenson nu era un fel de a le mulţumi pentru ospitalitate?

O întrebare îi veni deodată în minte; cine-i plătise biletul de avion? Spera ca Alan să fi făcut-o. Ar fi fost obligaţia lui!

Când Linda intră în vastul salon, J.P., care era aşezat împreună cu soţia pe canapeaua de piele, se ridică să vină s-o salute. Purta un costum de un alb imaculat şi ţinea un trabuc între degetele grăsulii.

— Iată-te în sfârşit, draga mea. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin când ai venit. Sper că Maria a avut grijă de tine, nu-i aşa?

— Da, răspunse Linda zâmbind. Mi-a fost de mare ajutor.

— E o angajată model. Nu ştiu ce ne-am face fără ea... Nu eşti prea obosită după drum?

— Nicidecum. Trebuie să recunosc că am adormit aşteptându-l pe Alan. Totul este atât de liniştit aici.

— Maud are de gând să te facă să vizitezi regiunea. O cunoaşte foarte bine.

— Exact aşa stau lucrurile, confirmă soţia lui. Aşteptam cu nerăbdare să vii aici. Şi când te gândeşti că unii îi invidiază pe bogătaşi... Vai! Banul nu înseamnă fericire. Singurătatea este preţul bogăţiei.

— Atunci vă trebuie o domnişoară de companie, sugeră tânăra fată.

Se simţea foarte bine în mijlocul lor. Fericită că se hotărâse să rămână, se aşeză lângă gazda ei.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, îi mărturisi doamna Jenson. Am încercat. Unele se consideră datoare să se arate politicoase în faţa unei bătrâne plictisitoare. Altele se ploconesc în faţa mea. Nu, eu prefer pe cineva ca tine, care nu se teme să-şi spună părerile. Altele n-ar îndrăzni niciodată să-mi vorbească aşa cum tocmai ai făcut-o!

— Oh! îmi pare rău că v-am părut aşa de grosolană, doamnă Jenson. Vă asigur că n-am vrut să par insolentă.

— Ştiu, draga mea. Dar, spune-mi Maud. Doamna se întoarse spre soţul ei.

— În loc s-o admiri pe Linda, ai face mai bine să ne serveşti un aperitiv.

— Ai dreptate... Tocmai mă gândeam ce şansă a avut Alan să găsească o femeie atât de seducătoare. Ce vrei să bei?

— Un vin alb, te rog, răspunse cea întrebată zâmbindu-i companionului ei.

Acesta îi făcu cu ochiul înainte de a se adresa patronului său.

— Mie însumi îmi vine greu să cred în fericirea mea, declară el.

Urmând instrucţiunile lui J.P., nu plecară înainte de lăsarea nopţii. Linda înţelese repede de ce: spectacolul ce li se oferea în faţa ochilor ajungând în Madera, era feeric. Luminile din port şi de pe faleză luminau înşirate unele după altele. Cele de pe marginea drumurilor în cornişă parcă pâlpâiau printre nişte copaci invizibili. Mai sus, pe coline, deveneau mai rare până ajungeau să se confunde cu stelele de pe cerul de cărbune.

— Nu-i minunat? întrebă Maud. De asta venim aici de fiecare dată când avem câteva zile libere.

Cu câtă dezinvoltură vorbea despre acest voiaj pe care tânăra îl făcea poate o singură dată în viaţă! Dar bătrâna părea să citească gândurile Lindei.

— Poate apreciem averea din cauza faptului că am cunoscut sărăcia, adăugă ea. Am plecat de la nimic. În noaptea nunţii, mi-a promis că-mi oferă o avere. Şi s-a ţinut de cuvânt.

În lumina palidă a felinarului de pe ambarcaţiune, tânăra văzu degetele grăsulii ale lui Maud căutând mâna soţului. Chiar şi fără bani, aceeaşi dragoste i-ar fi unit. Pentru ei, fericirea însemna să fie împreună.

Bătrâna îi simţi privirea şi zâmbi.

— Când îl întâlneşti pe bărbatul viselor tale, nu trebuie să şovăi.

Vorbea degajat şi totuşi, această remarcă parcă era un sfat.

— L-am găsit deja, răspunse Linda.

Cu atât mai rău, dacă însoţitorul ei îşi închipuia că se gândea la Simon.

— Atunci păstrează-l, draga mea, murmură Maud. Sunteţi un cuplu perfect.

Îl văzu pe Alan care o observa. Aşa cum ar fi făcut orice tânăr îndrăgostit, el îi prinse mâna în a lui şi rămaseră aşa până la sfârşitul serii. Cu un efort imens, ea reuşi să-şi ascundă tulburarea.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se dea de gol. El nu trebuia să ştie. Dar cât timp îşi va mai putea ascunde sentimentele? După spusele doamnei Benstead, era angajată pentru două săptămâni. Era foarte puţin într-o existenţă. Dar va reuşi oare să-şi facă inima să tacă două săptămâni?

Capitolul 7

— Ne place la nebunie locul acesta, spuse Maud cu un zâmbet radios ajungând la restaurantul situat pe flancul colinei.

Din vastul balcon sprijinit pe piloni, o vedere splendidă li se deschidea înaintea ochilor. Lumina difuză a lămpilor mici aflate pe mese, accentele unei muzici romantice aduse de briză, totul contribuia la crearea unei atmosfere extrem de intime… Un adevărat paradis al îndrăgostiţilor.

Mâncarea era la înălţimea decorului. Li se servi pepene galben cu creveţi, apoi morun cu tomate, coriandru şi cimbru. Felul principal de mâncare era un biftec flambat cu coniac, însoţit de o delicioasă salată verde. Doar de lăcomie, pentru că nu-i mai era foame, Linda nu putu rezista tentaţiei sufleului cu lămâie care li se aduse la desert.

După ce mâncară, se întoarseră în port.

— Alan trebuie neapărat să-şi ia mâine o zi liberă ca să te ducă să vizitezi insula, declară J.P. Urcând la bord.

— Ah, nu! protestă Linda.

Pentru nimic în lume nu voia să fie singură cu el într-un asemenea cadru.

— Prezenţa mea aici nu trebuie să vă schimbe cu nimic planurile, adăugă ea.

— Foarte bine, aprobă bărbatul durduliu trăgând din trabuc. Dragul meu, chiar ai găsit soţia ideală, continuă el adresându-i-se lui Alan. Cu o companie atât de perfectă nu poţi să nu reuşeşti în viaţă.

— Am să mă plimb cu Maud, continuă tânăra, puţin stânjenită să se arate atât de familiară. Sunt sigură că ea o să-mi arate tot ce-i de văzut în Madera.

— Aş face asta cu plăcere, răspunse bătrâna, dar aş avea nevoie de un pic de odihnă după oboseala de astăzi. În plus, trebuie să te dai pe toboganul de la Monte împreună

cu Alan.

— Poate se teme să n-o împing… sugeră el maliţios.

— Chiar dacă ar merita asta, nu cred c-ai face-o! Eşti mult prea galant!

El îşi strecură braţul în jurul mijlocului Lindei şi o trase lângă el.

— Ce părere ai, draga mea?

— Gazda noastră nu prea te cunoaşte, replică ea, rece. Alan o strânse mai mult şi un val de căldură o străbătu. În curând se vor întoarce acasă. Singuri în încăperea vastă de la primul etaj.

Cine i-ar fi sărit în ajutor dacă el nu se ţinea de cuvânt? Nimeni n-ar vrea să se amestece într-o ceartă dintre doi îndrăgostiţi… îi simţea muşchii coapsei lipiţi de ea.

Când J.P. Propuse un ultim pahar, Linda acceptă cu plăcere, ca să mai câştige timp. Dar, din respect pentru Maud, nu după multă vreme ea le spuse noapte bună şi se retrase împreună cu Alan. Foarte atent, el o prinse de cot ca s-o ajute să urce pe scară şi ea nu îndrăzni să-şi retragă mâna de teamă să nu fie văzută. Însă de îndată ce el închise uşa, Linda alergă spre pat şi ridică o pernă.

— Asta-i a ta! spuse ea întinzându-i-o.

— Mai am nevoie şi de pijama şi de sacul de dormit, răspunse el, cu o sclipire de amuzament în ochi. Cel puţin, dacă nu sunt obligat să dorm pe jos.

Tânăra se înroşi de zăpăceala ei.

— Fă cum vrei… şi du-te la baie. Am să aştept pe balcon până termini.

Alan se apropie.

— Ce-i cu tine? Te sperie prezenţa mea?

— E mai bine afară…

— Aşa crezi? Poate-ar fi bine să dorm acolo.

La gândul de a-şi petrece noaptea atât de aproape de el, inima Lindei începu să bată nebuneşte.

— Mi-ai promis că te culci în camera cealaltă… Vreau să

pot închide zăvorul. Sper că te ţii de cuvânt!

O privi îndelung, cu un zâmbet pe buzele senzuale.

— Chiar asta vrei? murmură bărbatul.

— Da.

— Atunci o să am răbdare...

— În cazul ăsta, îţi pierzi timpul.

El îi puse încet mâinile pe umeri şi atingerea degetelor lui trezi în ea o vâlvătaie.

— Eşti sigură, Lindy Lou? şopti el, mângâind-o cu buzele pe frunte.

Apoi se întoarse. Incapabilă să facă vreo mişcare, îl privi luându-şi lucrurile din valiză.

— O să termin repede.

Linda îşi veni în fire suficient ca să poată ieşi. Sprijinită de balustradă, inspiră profund. În aerul nopţii plutea un miros de pin. În spatele ei, îl auzea pe Alan cântând sub duş. După ce termină, el veni până la uşa balconului, cu vesta de la pijama deschisă peste pieptul viril.

— Totul este foarte romantic, nu-i aşa? spuse bărbatul privind luminile din Madera în depărtare.

— Pleacă imediat!

Alan intră pe balcon, se apropie încet de ea, o prinse de mijloc ca s-o tragă lângă el. Ea îi simţi căldura pe mâna goală şi încremeni. Dumnezeule! Trebuia să găsească curajul să-l respingă. Dar, parcă hipnotizată, înnebunită de dorinţă, nu putu să facă altceva decât să aştepte s-o sărute. Cu toate astea, în momentul în care buzele lor erau gata să se atingă, el se îndepărtă.

— N-ar trebui să-ţi fie frică de mine, murmură el. Noapte bună, Lindy Lou. Vise plăcute!

Fără să-i mai lase timp să răspundă, el plecă.

Mai târziu, în aşternutul proaspăt al patului, Linda trecu în revistă cele întâmplate în timpul zilei care tocmai se scursese. Şi când te gândeşti că dimineaţă era în Anglia!... Ar fi făcut mai bine să rămână acolo.

Totuşi, Alan se dovedise foarte corect până acum. Deşi fusese cât pe ce să cedeze farmecului său.

Contemplă îndelung magnificul inel de pe noptieră. Ar fi stupid să poarte în permanenţă o bijuterie atât de preţioasă. I-ar cere lui J.P. Să-l pună în seif şi nu-l va purta decât când vor ieşi seara, undeva. Dar mai era şi problema verighetei; era obligată s-o păstreze... Cum avea să-i explice lui Simon urma albă de pe degetul bronzat?

În ciuda aşteptărilor, nu după mult timp avea s-o cuprindă un somn greu din care nu se trezi decât la opt fără un sfert.

După ce şi-a pus repede pantalonii de pânză de la costumul safari şi o cămaşă asortată, femeia îşi perie cu grijă părul şi se machie puţin.

Când intră în camera unde se servea masa, Alan, aşezat deja la masă, o întâmpină cu un zâmbet aprobator.

— Unde sunt gazdele noastre? întrebă nou-venita aruncând o privire la micul dejun englezesc aşezat pe platouri de argint pe bufet.

— J.P. A plecat la Madera acum o oră. Cât despre Maud, ea îşi cere scuze. Se simte obosită. O vom vedea la cină. Bine! Uite programul pe care ţi-l propun: mai întâi o plimbare cu o căruţă pe malul mării, şi pe urmă o excursie la munte cu taxiul, ca să evităm căldura de peste zi.

— Cunoşti bine insula din câte-mi dau seama, spuse tânăra aşezându-se în faţa lui.

— Am venit aici acum opt ani... împreună cu fata cu care speram să mă însor.

Vorbindu-i, el îşi privea fix cana cu cafea. Chipul îi exprima o tristeţe profundă.

Linda avu o strângere de inimă. Deci iubise deja atât de mult încât fusese gata să se însoare! Asta n-ar fi trebuit s-o mire. Până la urmă avea vreo treizeci de ani... Dar nici nu se gândise până acum la asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Destinul... Era bolnavă de leucemie. Când am venit aici, ştiam amândoi că era condamnată. Sejurul nostru a fost bulversant.

— În cazul ăsta, să renunţăm la vizita asta. Ţi-ar trezi prea multe amintiri dureroase.

— Nici nu se pune problema de aşa ceva. Nu poţi trăi în trecut. În plus, Jenny voia să fiu fericit. Era o femeie extraordinară... semăna cu tine.

După micul dejun, Linda se întoarse în camera ei să caute o geantă înainte de a coborî să-şi întâlnească însoţitorul.

— Începeam să fiu neliniştit, spuse el.

Tânăra izbucni într-un hohot de râs fericit. Soarele radios care inunda holul o făcea să fie fericită.

— Am fost s-o salut pe Maud. Îţi recomandă să ai grijă de mine.

— Asta depinde de tine, declară el urmând-o pe treptele peronului. Sunt bucuros să constat că de data asta ţi-ai luat încălţările care trebuie. Ce-ar fi să facem întrecere?

El porni la drum cu paşi mari dar, văzând că nu-l poate urma, o aşteptă la poartă. Fără să mai stea pe gânduri, ea prinse mâna pe care el i-o întindea şi merseră împreună până în port.

Când îi auzi, Luis scoase capul din cabina vasului pe care o curăţa.

— Bom dia! îi întâmpină el cu un zâmbet radios.

— Bom dia, Luis! răspunse Lidia, nemaiputând să adauge altceva.

Şalupa mică plecă spre Funchal cu jerbă irizată de spumă.

— Eşti mulţumită c-ai rămas?

Femeia îi privi îndelung chipul frumos şi umerii puternici sub cămaşa albă.

— Da... Mulţumesc pentru aseară, murmură ea după un moment de ezitare.

— Contrar celor gândite de tine, nu sunt un monstru. Niciodată n-am luat o femeie fără voia ei.

Jenată, întoarse privirea. Slavă Domnului, pilotul nu înţelegea o boabă englezeşte... Şi când te gândeşti că în adâncul sufletului voia să i se dăruiască. Aseară fusese cât pe ce să-şi satisfacă dorinţa. Dar trebuia să se arate şi mai tare.

— Înainte de apariţia transporturilor moderne, spuse Alan când ajunseră la mal, existau trei mijloace de deplasare. Bolnavii şi infirmii foloseau un hamac legat de o bară pe care o susţineau doi oameni, câte unul la fiecare capăt. Ceilalţi luau carros de bois în oraş. Sunt căruţele cu boi. Pe urmă, se cobora de la munte cu carro de cesto, un fel de tobogan. Toate astea mai există, dar sunt deja folclor. Pentru început, o să luăm un car cu boi.

Era un vehicul ciudat făcut din ramuri de palmier. Înăuntru, două divane mici umplute cu câlţi erau aşezate faţă în faţă şi protejate de razele de soare de un baldachin de perdele albe. Urcat pe roţi de lemn, aluneca încet pe pietrele străzilor. În decursul plimbării prin orăşel, Linda fu surprinsă să simtă peste tot influenţa britanică; cutiile de scrisori roşii şi lampadarele de fier forjat parcă erau decorul dintr-un roman de Dickens.

— Trupele engleze au fost de multe ori amplasate în Madera, explică Alan. Şi noi am contribuit la industrializarea locurilor astea. Poate ăsta e motivul pentru care suntem întotdeauna foarte bine primiţi.

Foarte destinsă, tinerei îi plăcu foarte mult vizita prin oraş. Minusculul cimitir englezesc o impresionă în mod deosebit; erau acolo mormintele coloniştilor şi ale celor care pieriseră în naufragii ajungând pe insula visurilor lor.

Însoţitorul ei o conduse să mănânce de prânz într-un restaurant cu tipic local şi comandă o masă delicioasă alcătuită din fructe de mare alături de ton cu garnitură de

porumb prăjit la grătar.

— Cunoşti foarte bine locurile astea şi obiceiurile de aici pentru cineva care nu a petrecut aici decât câteva zile, observă ea.

O expresie nostalgică se întipări pe chipul lui Alan.

— Când am venit cu Jenny, ştiam că va fi cu siguranţă ultima vacanţă pentru ea. Şi am făcut totul ca să fie cât mai reuşită. Chiar am învăţat portugheza! Bine! adăugă el ridicându-se. Dacă eşti gata, putem să plecăm. O să mergem cu un taxi până mai sus, la munte.

— De ce nu facem o baie mai întâi? E atât de cald…

— Nu. N-avem timp!

— Şi dacă lăsăm excursia noastră pentru mai târziu?

— Nici nu se pune problema!

Fără un cuvânt în plus, el se îndepărtă cu paşi mari. Neavând încotro, ea trebui să-l urmeze.

Aşa cum îi spusese, era mai rece la altitudine. La Camacha, un sătuc renumit pentru vinurile lui, Linda admiră îndelung superbele mobile din ramuri de palmier din magazinul expoziţiei. Printre obiectele de decor, unele aveau forma unor animale, altele reprezentau păsări şi flori exotice. Dar îi plăcu mai ales un leagăn suspendat de o tijă ca să se balanseze mai uşor. Aspectul lui te făcea să te gândeşti la arca lui Noe. Inexplicabil, simţi lacrimi apărându-i în ochi.

Deodată, glasul lui Alan o trezi din visare.

— Vrei să ţi-l fac cadou?

Ea înghiţi în sec ca să-şi ascundă emoţia înainte de a se întoarce spre el cu un zâmbet forţat.

— Mi-ar trebui mai întâi un soţ!

— Credeam că totul este pus la punct cu Simon… Sau poate te-ai răzgândit?

O clipă, fu tentată să-i spună drept că niciodată nu se gândise să se mărite cu băiatul ăsta… dar el plecase deja mai departe să admire un splendid fotoliu Emmanuelle.

Mai târziu, după ce traversaseră plantaţia de eucalipţi, se opriră la o belvedere dominând vulcanul stins. Râpele parcă ajungeau în adâncurile pământului. Ce spectacol grandios! Erupţia trebuie să fi fost teribilă ca să producă o asemenea răsturnare în natură. Şi când te gândeşti că fundul craterului era locuit!

— Aici trebuie venit seara, declară Alan, atunci când soarele îmbrăţişează stânca asemenea unei lave incandescente.

— Trebuie să fie impresionant!

— Este o vedere de neuitat.

Întârziară mai mult acolo sus, fascinaţi de sătucurile agăţate de flancurile falezelor, de căderile de apă şi magnificele panorame care li se deschideau înaintea ochilor la fiecare cotitură.

Era târziu când ajunseră la Monte.

— Am ajuns şi aici, anunţă Alan deschizând uşa taxiului. O să coborâm într-o manieră mai tradiţională.

Se instalară într-o sanie; doi oameni, asemenea unor edecari, apucară o parâmă agăţată în partea din spate. De îndată ce împinseră vehiculul, acesta începu să coboare cu viteză destul de mare pe drumul de galeţi, ţinut în frâu de cei doi angajaţi care alergau în urmă.

Dumnezeule! în unele locuri, panta era aproape verticală! … Speriată la culme, Linda îşi luă în braţe însoţitorul.

— Foloseau sistemul ăsta ca să transporte mâncarea, îi explică el. Ţi-e frică?

— Puţin… dar este exaltant!

Alan o prinse de umeri şi o trase lângă el.

În ciuda oricărei aşteptări, traseul dură destul de mult. Treceau pe lângă copaci, tufişuri, pereţi albi decoraţi cu flori agăţătoare. Timpul parcă se oprise.

Când simţi buzele lui Alan pe obraz, femeia simţi un fior străbătându-i spatele.

— Eşti adorabilă…

— Mă flatezi!

Cu faţa înroşită de căldură, inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, ea se simţea în culmea fericirii. Ar fi vrut ca această clipă să dureze mereu.

Când ajunseră jos, taxiul îi ajunsese din urmă şi aştepta să-i ducă în port. J.P. Era deja în vas.

— Bună ziua! îi întâmpină el. M-am gândit că am putea face traversarea împreună ca să nu fie nevoie să se mai întoarcă Luis. Aşadar, cum ţi se pare insula?

— Extraordinară! Nici nu-mi închipuiam că poate fi atât de frumos pe aici.

— Atunci înseamnă că înţelegi de ce, mie şi Maudei ne place atât de mult să venim aici. De fapt, adăugă el în momentul în care Alan urca la bord, Luis mi-a spus că în dimineaţa asta a venit fata mea. Mă întreb ce-o poate atrage aici în sezonul ăsta.

Încântarea Lindei se risipi numaidecât. Nu era greu de ghicit de ce venise Roma; îl voia pe Alan, căsătorită sau nu. Era felul de om care lua ce voia fără să le pese de cei din jur. Şi dacă descoperea adevărul? I-l va spune tatălui ei ca să se răzbune?

Ambarcaţiunea aluneca acum pe valuri, spre apus. În timpul traversării, Linda rămase tăcută, cufundată în gândurile ei. De ce Alan nu se căsătorise cu Roma, din moment ce ea ţinea atât de mult la asta? Dacă dragostea lui murise odată cu Jenny, nimic nu mai conta pentru el. Şi această căsătorie l-ar fi ajutat enorm. Dar de fapt, ce se întâmplase cu cei de care fusese intim legată domnişoara Jenson? Poate trebuiseră să părăsească compania după divorţ. Asta explica totul! Alan nu voia să-şi asume niciun risc.

Îmbrăcată cu o rochie de cocteil mov, cu splendidul păr negru încadrându-i faţa perfect machiată, tânăra încântătoare îi aştepta pe ponton.

În ciuda drăgălăşeniei faţă de tatăl ei, Roma nu avea ochi

decât pentru Alan şi interesul acesta părea reciproc.

— Sper că tata nu te-a pus prea mult la treabă, spuse tânăra apropiindu-se de el. Este atât de exigent!

— Sarcinile pe care le îndeplinesc cu plăcere nu sunt niciodată corvezi, replică el.

Mâna lui J.P. Exprima aprobarea acestei remarci.

— Fata mea nu se gândeşte decât la plăcerea ei…

— Domnul Muir şi-a luat liber azi, adăugă Linda, hotărâtă să participe la discuţie. Am explorat insula împreună.

Rivala ei o privi dispreţuitor înainte de a i se adresa lui Alan.

— Ne întoarcem mâine acolo. Cu siguranţă n-ai văzut tot. Am să-ţi arăt locurile care-mi plac mie.

— Credeam că nu-ţi place să ieşi decât noaptea, interveni cu răceală domnul Jenson.

— Una n-o exclude pe cealaltă… De altfel, vom putea încheia seara la cazinou. Îmi închipui că nu joci, nu? o întrebă pe Linda pe un ton batjocoritor.

— Nu! Mi se pare un lucru stupid.

— Foarte bine! exclamă J.P… Dragul meu, ai mare noroc. Roma mă costă o avere cu datoriile ei.

În timpul drumului, Alan rămase tăcut. Se terminase intimitatea acestei zile minunate. Nu se mai gândea decât la frumuseţea aşezată lângă el. De îndată ce ajunseră acasă, Linda urcă în camera ei cu pretextul că se duce să se răcorească. Fericirea acestor câteva ceasuri inundate de soare lăsase locul unei tristeţi sumbre ca noaptea.

Alan se duse imediat după ea, aparent furios. Cu siguranţă pentru că fusese nepoliticoasă cu metresa lui.

— Ai treabă la baie acum? întrebă el sec.

— Nu. Du-te tu… Ea şovăi o clipă.

— Cei de jos au nevoie de compania ta, nu de a mea, continuă Linda.

Ridicând din umeri, el îşi luă hainele din dulap.

— Cum vrei tu. Mie mi-e indiferent.

El trase zăvorul în urmă, dădu drumul la duş, dar nu-l mai auzi cântând. Cu lacrimi în ochi, Linda ieşi pe balcon. Şi când te gândeşti că petrecuse clipe extraordinare împreună cu el. Ce nebunie! Asta-i va folosi ca lecţie.

Deodată îl văzu în deschiderea uşii de sticlă de la balcon, foarte aproape de ea. Măcar dacă ar fi putut s-o ia în braţe.

— Eu cobor, anunţă el. Să nu întârzii prea mult. J.P.te aşteaptă.

— Să se ducă naibii! Nu e numai el pe lumea asta!

— Este gazda la care stai. Aşa stând lucrurile, merită un pic de consideraţie, nu?

— Ei bine! Să nu contezi pe mine! O să găseşti tu o scuză. Spune-le că mă doare capul.

Alan se apropie de ea şi o prinse de umăr cu o mână de fier.

— Minţi! Erai în plină formă până la venirea Romei. Ce s-entâmplă?

— M-ai atras în capcana asta! Nu mă interesează dacă obţii postul. Am de gând să spun totul doamnei Jenson înainte ca fiica ei să facă asta.

— N-o să faci nimic! strigă el furios. Şi o să stai aici două săptămâni, aşa cum ai promis.

— Nu mă simt legată printr-un astfel de jurământ. O trase lângă el şi o strânse violent.

— Ascultă! Aseară eu am respectat regulile... Acum este rândul tău să te ţii de cuvânt, altfel o să-ţi pară rău.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, Alan puse stăpânire pe buzele ei cu un gest brutal şi ea nu putu să răspundă decât cu aceeaşi violenţă.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, murmură bărbatul slăbind strânsoarea. Dacă nu vii jos într-o jumătate de oră, vin eu după tine.

Profund tulburată, ea încercă să-şi pună ordine în gânduri. Acum era sigură că-l iubea. Şi îşi dăduse arama pe faţă. Alan ştia acum ce efect avea asupra ei şi nu avea să

ezite să se folosească de acest lucru.

Dar ce putea ea să facă? Cum să plece de aici fără să le ofenseze pe gazde?

Adâncită în gândurile sumbre, se îmbrăcă din întâmplare cu o rochie bleu pal. Înainte de a ieşi din cameră, aruncă o ultimă privire în oglindă şi văzu deodată că alesese ţinuta cea mai atrăgătoare: decolteul corsajului mulat îi punea de minune în valoare curbele pieptului.

Fără să vrea, instinctul o împingea să lupte împotriva rivalei sale.

Când coborî, toată lumea o aştepta în salon.

— Vino, draga mea, spuse J.P. Ridicându-se. Ţi-am pregătit paharul. Un vin alb, nu-i aşa?

— Da, mulţumesc.

Dar mintea îi umbla aiurea. Alan stătea lângă Roma pe divan. În noaptea asta, cu siguranţă nu va dormi în sacul lui de dormit.

În timpul mesei, Roma acapară conversaţia dar numai Alan părea la fel de dezinvolt ca ea. Exasperată, Linda se gândi o clipă să dea totul pe faţă, dar renunţă din consideraţie pentru gazdele care se simţeau suficient de stânjenite de atitudinea fiicei lor.

După ce terminară de mâncat, J.P. Propuse să se joace o partidă de scrabble. Roma, aparent plictisită, se duse spre uşile care dădeau spre balcon ca să contemple noaptea.

— Eu, nu, comentă ea. Seara e prea frumoasă... Aş prefera să mă plimb.

— E prea întuneric, îi răspunse tatăl. Luna o să apară abia după miezul nopţii.

— Dar sunt şi lanterne pe lumea asta, doar nu ne aflăm pe o insulă primitivă. Nu vrei să vii cu mine, Alan?

Urmă un moment de tăcere.

— Şi tu, Linda? întrebă el. Ţi-ar plăcea să vii cu noi?

— Nu.

Nu pusese întrebarea decât ca să salveze aparenţele, ea

ştia foarte bine. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să le tulbure întâlnirea între patru ochi. Şi dacă voia să apară ca un seducător în ochii celui care urma să-l angajeze, n-avea decât.

— Du-te dacă vrei, adăugă Linda.

— Da! Da, Alan! şopti rivala ei. Noaptea e aşa întunecată. Ar fi periculos pentru mine să merg singură.

Bărbatul se apropie de ea. Amândoi înalţi şi cu părul negru, formau un cuplu splendid. Linda nu putu să nu simtă o strângere de inimă.

— Dacă insişti… acceptă el.

— Câtă lipsă de entuziasm! se sclifosi Roma. Auzindu-te, s-ar zice că n-ai de gând să vii.

— Adevărat? replică el, cu buzele strânse.

Alan aruncă o privire spre umerii ei goi şi decolteul generos al rochiei.

— Ia-ţi un şal! Să nu-ţi fie răcoare cu briza care abia a început.

— Poţi să te duci să-mi iei şalul de pe pat?

— În care cameră?

Surprinsă, Linda făcu ochii mari. Era de râs… Uite cum îi indica unde s-o găsească mai târziu.

— Dar în partea cealaltă a băii, bineînţeles, murmură ea. Fără un cuvânt, Alan ieşi din cameră.

— Tatii îi place să grupeze invitaţii în aceeaşi aripă a clădirii, explică fata aşezându-se pe braţul fotoliului tatălui. Asta simplifică treaba angajaţilor… Haide, Linda, continuă Roma întorcându-se spre tânăra femeie. Ce se-ntâmplă? Eşti palidă.

— Nu, nu… N-am nimic.

Însă ea era pradă unei confuzii majore. În noaptea asta, Alan trebuia să se culce cu una dintre ele. Or, n-ar suporta să-l ştie atât de aproape în braţele unei alte femei. Însă ştia că dacă rămânea cu ea, nu i-ar fi putut rezista.

Comedia durase destul. Trebuia să plece de aici cât mai

repede cu putinţă.

Capitolul 8

Linda aşteptă ca Alan şi Roma să dispară în noapte înainte de a se întoarce spre J.P.

— Pot să vă cer o favoare? Trebuie să iau legătura cu o prietenă din Anglia. Cum nu i-am spus că plec, mă tem să nu-şi facă griji pentru mine. I-aş scrie, dar mă tem că scrisoarea ar ajunge foarte greu. Aşa stând lucrurile, aş vrea să folosesc telefonul dumneavoastră. Am să plătesc convorbirea, bineînţeles.

Deşi nu-i plăcea să mintă, asta era singura posibilitate de a părăsi insula fără să afecteze cariera companionului ei.

J.P. Tăie capătul havanei şi scoase din buzunar o cutie de chibrituri.

— Îmi pare rău, răspunse el. Locul ăsta e departe de lume. În caz de urgenţă, sunt contactat la Funchal şi o şalupă îmi aduce mesajul, ceea ce mă face să stau liniştit aici. Poţi să suni mâine de la biroul meu.

Văzând expresia dezamăgită a tinerei, Maud interveni:

— Am o idee mai bună: de ce nu mergem acum la Madera? E o căldură înăbuşitoare. Puţin aer proaspăt n-ar avea să ne strice.

— Ah, nu! N-are rost să vă deranjaţi…

— Fii serioasă! N-are rost să protestezi. Sunt sigură că J.P. O să fie de acord. Nu-i aşa, dragul meu?

— Bineînţeles, făcu el ridicându-se anevoie. O să bem un pahar la Britanic Club.

Vor să mă consoleze, se gândi Linda. Din politeţe, îşi ascunseseră dezaprobarea faţă de purtarea lui Alan faţă de fiica lor. Dar incidentul de astă-seară risca să-i compromită viitorul.

— Bine! în timp ce voi vă pregătiţi, am să-l anunţ pe Luis, adăugă el.

— Of! Nu vreau să-i stric seara…

— Nu-ţi face griji… îţi garantez că va fi încântat să

petreacă un ceas-două cu prietenii.

În timpul drumului până la pontonul unde aveau să se îmbarce, în inima Lindei apăru un licăr de speranţă. Dacă-i întâlneau pe cei doi fugari, poate reuşeau să-i convingă să vină cu ei... însă drumul era pustiu.

Luminilor din port li se adăugau cele ale unui pachebot care se pregătea să plece din nou după o scurtă escală. Spectacolul era feeric. Cuprinsă de o adâncă melancolie, Linda nu putea să-şi alunge din minte imaginea obsedantă a perechii insolente... Unde erau? O clipă şi-i închipui întinşi pe plajă. Tulburată, începu să discute cu Maud, încercând să-i uite.

La club, J.P. Îi făcu semn spre cabina telefonică.

— Cere-i centralistei numărul pe care-l vrei.

După o aşteptare care i se păru nesfârşită, primi în sfârşit legătura.

— Alo! Simon Parks la telefon.

— Sunt Linda.

— Linda! îmi pare bine să te aud... Glasul lui deveni deodată neliniştit.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu-i nimic grav. Nu-ţi face griji... Nu pot să-ţi explic acum cum stau lucrurile. E prea complicat. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Îţi stau la dispoziţie.

— Mulţumesc... Ascultă, ştiu că o să ţi se pară ciudat dar trebuie să-mi trimiţi o telegramă din care să se înţeleagă că mătuşa mea este bolnavă... sau mai bine internată în spital. Aşa ar fi mai convingător.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Nu... Nu căuta să înţelegi... Până la urmă trebuie să mă întorc cât mai curând.

— Crezi c-ar fi plauzibil? în asemenea cazuri primeşti un telefon.

— Asta nu se poate. Insula este complet izolată. De asta

vreau o dovadă scrisă. Te rog, Simon. Nu pune întrebări.

Adresa este Ilha de Pequenina Joia, Madera. Expediază mesajul mâine la prima oră ca să ajungă la Funchal dimineaţa.

— Ai probleme?

— Nu chiar... în orice caz, telegrama asta o să pună totul la punct. Promite-mi că o să faci asta.

— Dacă insişti...

— Cu un pic de şansă, o să mă întorc în douăzeci şi patru de ore. O să ne întâlnim atunci. La revedere, Simon. Încă o dată, mulţumesc.

Fără să-i mai lase timp de discuţie, ea închise telefonul. Când reveni în salonul clubului, soţii Jenson îi prezentară o pereche în vârstă care stăteau la masa lor. Făcu tot posibilul să participe la conversaţie. Cu toate astea, nicio clipă nu putea să nu se gândească la Alan. Ce-avea să facă dacă n-o găsea în camera ei?

Dar când se întoarseră acasă, doar câinii de pază îi întâmpinară. În salon nu era decât o pisică neagră aşezată în mijlocul divanului.

— Se pare că nu s-au întors, comentă Maud. Am să pregătesc ceva cald de băut.

— Pentru mine nu, mulţumesc, răspunse Linda.

Nu voia să mai întârzie jos. Dacă urca imediat, putea să încuie cu cheia şi Alan n-avea decât să doarmă altundeva. Cu atât mai rău dacă avea nevoie de lucrurile lui.

— Mă simt obosită după toate vizitele astea, adăugă ea. Cred că mă duc să mă culc imediat.

— Vrei un somnifer?

Glasul gazdei era plin de compasiune şi tânăra remarcă o undă de milă în privirea ei. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi putut să-i mărturisească tot!

— Sunteţi amabilă, dar nu folosesc niciodată.

Cu un gest instinctiv, o sărută pe bătrână pe obraz.

— Somn uşor, murmură ea.

Maud o prinse cu blândeţe de mână.

— Întotdeauna vei fi binevenită la noi.

O ghicise că voia să plece. Cuprinsă de remuşcări, Linda fu cât pe ce să-i spună adevărul. Dar nu. Tăcerea era de preferat pentru toată lumea. În orice caz, J.P. Ar înţelege repede. Cât despre ea, începând de mâine va fi la Londra, eliberată de povara acestei mascarade. Singura părere de rău ar fi că nu putea să-i mai vadă din nou pe aceşti oameni minunaţi. Cu inefabila tandreţe a unuia faţă de celălalt, ei reprezentau în ochii Lindei perechea ideală.

Un buchet de mimoze aşezat într-o glastră de pe masă înmiresma palierul primului etaj. Surprinsă să vadă lumină la uşa ei, intră în cameră. Maria probabil lăsase lumina aprinsă când venise să facă patul. Când îşi văzu cămaşa de noapte aşezată alături de pijamaua bărbătească de mătase neagră, fără să vrea o cuprinse o tulburare profundă.

Urma să încuie cu cheia când zări o mişcare pe balcon şi se întoarse repede.

— Ia te uită! Dar de unde vii? întrebă Alan pe un ton sec. Cuprinsă de panică, nu ştiu în prima clipă ce să răspundă, dar îşi veni repede în fire.

— Am fost puţin plecată. Dar asta nu te priveşte pe tine.

— Ba da! închipuie-ţi că mi-am făcut griji de absenţa ta.

— Ce tupeu ai! Dar se pare că nu ţi-a păsat deloc de mine când ai plecat cu frumoasa aia.

— Este iresponsabilă... Trebuie supravegheată.

— Atunci, sunteţi amândoi în situaţia asta. De îndată ce ridică un deget, soseşti lângă ea în fuga mare!

— Chiar eşti geloasă? murmură bărbatul apropiindu-se de ea.

— Nicidecum!

Era atât de frumos cu cămaşa descheiată pe pieptul viril. Inima Lindei începu să bată mai repede. În disperare de cauză, ea îi luă pijamaua şi i-o aruncă cu un gest furios.

— Ţine-o! O să ai nevoie acolo unde te duci. Pe chipul lui

Alan apăru un zâmbet.

— Îmi pare rău, dar trebuie să rămân aici… Roma doarme în camera de alături.

— Atunci, du-te la ea! Sunt sigură c-o să fie încântată.

— Te înşeli, draga mea… Este foarte prost dispusă… Nu vrea să vadă pe nimeni.

— Păcat, pentru că nici nu poate fi vorba să te culci aici.

— Totuşi, camera asta este a amândurora.

— Dacă nu ieşi imediat, replică ea deschizând uşa, am să-i spun totul lui J.P.

— Eşti sigură c-o să te creadă?

— N-are nicio importanţă… Paşaportul meu este dovada că nu suntem căsătoriţi.

— Exact, constată el după o clipă de tăcere. Şi preferi să fii alungată de pe insula asta în loc să-ţi petreci noaptea cu mine?

— Îţi dau două secunde să ieşi. Alan se apropie de ea foarte încet.

— Eşti sinceră?

— Foarte!

— Atunci, sunt dezolat să te fac să-ţi risipeşti iluziile. Brusc el închise uşa, răsuci cheia şi o băgă în buzunar.

— Deschide dacă nu vrei să urlu!

O prinse de mână şi o împinse brutal.

— Încetează să-mi vorbeşti în felul ăsta! strigă el aruncând-o în pat. Ţi-am spus-o deja; întotdeauna respect dorinţa femeilor. Voi aştepta să fii de acord.

Stând în picioare în faţa ei, o domina cu statura.

— Mai bine mor! exclamă femeia, furioasă să-şi simtă obrajii înroşindu-se.

— Bine! Cel puţin suntem de acord cu un lucru… Acum, gândeşte-te puţin: nu pot să dorm în camera vecină dar rămâne balconul. Dacă mă încui afară, n-ai de ce să te temi. Zăvorul este înăuntru.

— Dar unde o să te culci?

— Pe un şezlong… Şi dacă nu te deranjează, am să iau o pătură. Dimineaţa este destul de rece.

El o ajută să se ridice şi ea îl privi făcându-şi culcuşul.

— Hotărârea ta este irevocabilă? o întrebă maliţios.

— Absolut.

— Doar n-o să mă refuzi pentru un mic sărut de noapte bună?

— Lasă-mă…

Unde găsise puterea să rostească aceste cuvinte? Toată fiinţa îi vibra de dorinţă. Într-o tresărire de orgoliu, reuşi să-i întoarcă spatele.

— Păcat, şopti Alan, rezemat de tocul uşii. Noaptea asta e atât de romantică.

— Dacă nu ieşi imediat, îl chem pe J.P.

— Foarte bine, Lindy Lou… dacă asta vrei. Dar într-o zi, o să fii a mea.

A doua zi dimineaţă, fu trezită din somn de câteva bătăi în geam.

— Îmi pare rău că te deranjez, declară Alan când veni să-i deschidă. Dar e vina ta dacă trebuie să te trezesc ca să mă duc la baie.

Linda aruncă o privire grăbită la ceasul deşteptător; nu era decât şase şi un sfert.

— Să nu uiţi că sunt aici ca să lucrez, adăugă el. La şapte şi jumătate plec la Madera, împreună cu J.P.

Privirea lui zăbovi pe cămaşa de noapte diafană care abia ascundea silueta graţioasă a tinerei. Stânjenită, luă imediat halatul de pe spătarul scaunului şi se acoperi grăbit. Dar el continua s-o privească atent.

— Păcat că n-am timp, murmură Alan.

El îşi strecură o mână după ceafa Lindei şi îi răsuci părul pe degete. Incapabilă să mişte, fremătând, ea aştepta. Când Alan îşi lăsă capul în jos şi-i atinse buzele cu ale lui, ea îşi strânse braţele în jurul lui şi se împinse în el ca să se abandoneze voluptăţii acestui sărut.

— Pe diseară, draga mea.

Se eliberă din braţele ei şi se îndepărtă. După câteva minute, îl auzi cântând sub duş. Dar melodia fu întreruptă de protestele furioase ale Romei.

Când ieşi din baie, nu putu să nu-l privească atent. Părea atât de încrezător încât se simţea aproape vinovată. Şi când te gândeşti că se pregătea să-l trădeze!

Dacă măcar i-ar fi citit în privire cea mai infimă urmă de tandreţe, ar fi şovăit. Poate nici nu i-ar mai fi păsat de urmări. Dar nu. Nu simţea pentru ea decât o dorinţă fizică. După ce ar fi sedus-o, ar fi plecat în căutarea altor cuceriri. Şi asta, nu putea să accepte.

Înainte să iasă, se întoarse spre ea.

— Diseară cinăm la Funchal... doar noi doi, îi propuse el cu dulceaţă în glas.

— Într-un loc romantic, îmi închipui?

Chipul lui Alan se lumină cu un zâmbet radios.

— Bineînţeles. Madera este paradisul îndrăgostiţilor. Bine! O să-i spun Mariei să-ţi aducă o cafea. O zi bună, Lindy Lou.

Aşteptând-o pe servitoare, Linda îşi perie energic părul încercând să-şi alunge tulburarea din inimă. Niciodată nu va mai cunoaşte vârtejul delicios pe care omul ăsta îl trezea în ea. Dar timpul o să vindece rana. Avea atâţia prieteni cu care să se distreze.

Of! De ce se dusese la nunta lui Nicky? Totul începuse atunci. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Alan, cu siguranţă s-ar fi măritat cu Simon fără să cunoască ce înseamnă frământările pasiunii.

Neputând să rămână pe loc, ieşi pe balcon. În curte, Luis înhăma catârul ca să meargă în port. La întoarcerea lui, va avea telegrama. O clipă, fu tentată să înceapă să-şi facă bagajele. Dar nu. Maria putea să-şi dea seama că era ceva necurat.

După ce aduse în cameră cuvertura şi perna, se hotărî să

facă un duş. Aroma after-shave-ului său care plutea în baie îi aminti de căldura îmbrăţişării lui şi, în ciuda eforturilor ei, nu reuşi să-l alunge din minte.

Când coborî, Maud era deja în sufragerie.

— Ai dormit bine, draga mea? întrebă ea.

— Foarte bine. Mulţumesc.

Gazda îi arătă farfuriile de argint de pe bufet.

— Serveşte-te. Roma a spus c-o să ia micul dejun la pat. M-am gândit că în dimineaţa asta putem să facem o tură prin oraş.

— Bună idee, fu de acord Linda, copleşită de un sentiment de vinovăţie. Roma vine cu noi?

— Nu putem conta pe ea. Nu face decât ce-o taie capul... Stânjenită, bătrâna îşi căută cuvintele înainte de a continua.

— De fapt... ştiu că nu mă priveşte... Dar nu-ţi face griji în legătură cu ce s-a întâmplat aseară; cred că Alan a ştiut să-i reziste.

Era momentul prielnic pentru mărturisire, dar nu avu curajul.

— E foarte chibzuit, declară ea.

— Da. Se vede că ştie ce vrea. O să ajungă departe... Urmează-i exemplul! în orice situaţie, nu asculta decât ce-ţi spune inima şi vei fi sigură că nu te înşeli.

În momentul acela, Luis se întoarse de la Funchal cu corespondenţa. Îi întinse Maudei mai multe scrisori dar nu şi telegrama.

— Pentru mine n-ai nimic? se interesă Linda încercând să-şi ascundă neliniştea.

Bătrâna traduse întrebarea lui Luis.

— Nao, senhora, spuse acesta clătinând din cap.

— Aşteptai ceva? se miră doamna Jenson în faţa expresiei surprinse a invitatei sale.

— Nu, nu...

Se ridică şi se duse spre fereastră ca să contemple

magnifica panoramă a colinei care cobora până în mare. În depărtare, se vedea Madera.

Ce se-ntâmplase? De obicei Simon se ţinea de cuvânt... Atunci de ce nu primise telegrama? Dacă nu ajungea la ea până la prânz, nu mai putea să plece astăzi şi era obligată să mai petreacă o noapte lângă Alan.

Amintindu-şi de planurile pentru diseară, inima începu să-i bată mai repede. Trebuia neapărat să plece de pe insulă cât mai curând posibil.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut; să se ducă imediat în oraş şi să găsească o scuză să ajungă la biroul lui J.P., unde mesajul ajunsese cu siguranţă.

Din fericire, Maud avea nevoie să-şi vadă soţul: pentru a răspunde de urgenţă unei invitaţii primite în dimineaţa aceea, trebuia să ştie data când se vor întoarce în Anglia. Clădirea se afla undeva pe o înălţime în nordul oraşului şi se bucura de o vedere splendidă spre port. Mobilierul din ramuri de palmier conferea o notă exotică. Fără teancurile de hârtie de scris şi maşina de scris, s-ar fi putut crede că era vorba de o casă particulară.

J.P. Le primi călduros şi îşi asigură soţia că putea să accepte invitaţia fără nicio problemă.

— Noi plecăm în weekendul ăsta... dar Alan şi Linda mai rămân puţin.

Ce veste minunată ar fi fost în alte condiţii! Dar din păcate, nu visa decât să fugă din paradisul ăsta.

— A venit corespondenţă pentru mine? întrebă tânăra nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea.

— Nu, din câte ştiu eu... Dar vorbeşte cu secretara. Toată corespondenţa trece pe la ea.

Linda se grăbi s-o întrebe pe secretară, dar nici urmă de telegramă. O slabă speranţă i se trezi în minte; nu menţionase de pretinsul mariaj cu Simon.

— Poate prietena mea a trimis-o pe numele Grav... sugeră ea.

Domnul Jenson îi lansă o privire pătrunzătoare.

— Cred că este puţin probabil, comentă el.

— Puterea obişnuinţei… bolborosi Linda, jenată să simtă că i se înroşesc obrajii.

— Mai verifică o dată, îi ordonă şeful angajatei lui.

— N-are rost, replică aceasta. Aş fi remarcat.

Deci ce se întâmplase? Cufundată în gândurile ei, Linda o urmă pe Maud pe stradă.

— Mergem să ne plimbăm în grădina Sao Francisco, o anunţă însoţitoarea ei. Este una dintre cele mai frumoase din lume.

Într-un adevărat dezmăţ de culori, parcul era etajat pe mai multe terase. Plină de entuziasm, doamna Jenson îi arătă invitatei sale diferitele feluri de flori care se aflau pe insulă şi îi explică îndelung că seva roşie a arborelui dragon era folosită altă dată drept leac miraculos. Dar mintea Lindei era altundeva. Căuta o scuză plauzibilă ca să se întoarcă în Anglia. Dar cum să facă? Nu putea să ia legătura cu Simon mai devreme de diseară. Măcar de-ar fi ascultat avertismentul lui Nickv.

Totuşi, gândul de a pleca de aici o întrista. În ciuda duratei scurte a acestui sejur, se îndrăgostise de farmecul acestor locuri.

Încă nu găsise răspunsul la întrebările pe care şi le punea când tovarăşa ei o duse să vadă un atelier de broderie. Încântată de fineţea motivelor şi calitatea lucrului, uită o clipă situaţia penibilă în care se afla. Se gândi chiar să cumpere un splendid şervet pentru bucătărie dar preţul îi depăşea posibilităţile.

— Putem să mai trecem o dată pe la birou înainte de a ajunge în port? întrebă Linda când ieşiră.

— Dacă vrei să-l vezi pe Alan, mă tem că este imposibil. A plecat la munte pentru toată ziua ca să stea de vorbă cu muncitorii.

— Nu, nu… mă gândeam doar că scrisoarea mea a sosit

în timpul plimbării noastre, spuse ea pe un ton care se voia detaşat.

— Corespondenţa vine doar o dată pe zi. În orice caz, J.P. Ne-ar fi trimis mesajul la şalupă. Ştia că vom rămâne până la masa de prânz.

Tânăra aruncă o privire la ceasul de la mână; era douăsprezece şi jumătate şi, dacă Luis nu intrase deja în posesia telegramei, nu mai avea nicio şansă să prindă ultimul avion de astăzi.

Spre marea ei dezamăgire, mesajul nu era acolo. Dintr-un motiv necunoscut, Simon o abandonase. Şi ea trebuia să mai rămână încă o noapte cu Alan.

Capitolul 9

După-amiaza fu şi mai călduroasă decât în zilele precedente. Insula părea strivită de această atmosferă înăbuşitoare.

Căutând un pic de răcoare, Linda puse pe ea un bikini şi ieşi pe balcon să citească. Voia să profite de aceste câteva ceasuri de linişte. Dar prea preocupată de problemele ei, nu reuşi să se concentreze asupra romanului pe care-l avea în mână. Aşezată confortabil pe şezlongul ei, se lăsă pe tânjală şi începu să viseze. Încet-încet, gândurile îi deveniră din ce în ce mai superflue. Privi un timp arborii fremătând sub briza care apărea, apoi, fără să-şi dea seama, se lăsă copleşită de somn.

Alan o trezi un pic mai târziu.

— Asta a fost! îi spuse apropiindu-se de ea, cu o expresie radioasă.

Nu purta decât un minuscul costum de baie turcoaz. Teribil de stânjenită, îl văzu privindu-i îndelung rotunjimile trupului. Nu mai văzuse niciodată o asemenea dorinţă în ochii unui bărbat.

Inima începu să-i bată nebuneşte. O flamă necunoscută i se aprinsese în vene. Ar fi fost atât de uşor s-o ia în braţe ca să potolească pasiunea care-i mistuia pe amândoi.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă îngrijorată, ridicându-se grăbită ca să se ducă să-şi caute ceva de îmbrăcat.

— Despre slujbă... J.P. Tocmai mi-a semnat contractul. Acum o să-mi împart timpul între Londra şi Madera. Am sarcina să pun pe picioare această societate, în fruntea căreia am fost numit. Dacă reuşesc, am în faţă un viitor strălucit... Ei bine! Nu mă feliciţi?

Nou-venitul se apropie foarte mult de ea. Singura ei salvare era o izbucnire furioasă.

— De ce crezi că meriţi o asemenea încredere? Din partea mea, cred că ceva obţinut necinstit nu prezintă

niciun interes. În orice caz n-ai s-o păcăleşti mult timp pe doamna Jenson! Dar poate te-ai gândit la un simulacru de divorţ după întoarcerea în Anglia?

— Asta vrei?

— Mi-e indiferent. Tot ce vreau este să nu mai joc rolul pe care m-ai obligat să-l joc.

— Mai este o posibilitate; am putea să oficializăm situaţia de acum?

— Cuuum?

Ce tupeu! Dacă spera s-o facă să accepte un aranjament aşa de ridicol care să-i permită să-şi păstreze postul, se înşela!

— N-am să mă mărit cu tine niciodată, înţelege o dată! urlă, furioasă.

— Haide... linişteşte-te.

Alan era lipit de ea. Halatul ei de baie se desfăcuse puţin, scoţându-i la iveală coapsa. În faţa flăcării de dorinţă pe care i-o citi în ochi, ea şi-l trase pudic la loc.

— Mă îngrozeşti! De îndată ce-o să plecăm de pe insula asta, nu vreau să mai aud de tine.

Expresia lui Alan se înăspri. Pentru o clipă, femeia crezu că avea s-o dezbrace.

— Fir-ar să fie! Din ce eşti făcută? Cum trebuie să mă port ca să trezesc un pic de căldură în trupul tău de gheaţă?

— În orice caz, n-o să reuşeşti trişând. Chiar dacă J.P. A picat în plasa ta, n-o să mă ai în felul ăsta. Te cunosc prea bine. Mă păstrez pentru bărbatul pe care-l iubesc.

— Bănuiesc că despre Simon este vorba, rânji interlocutorul. Când o să renunţi să te mai încăpăţânezi? Eu sunt cel pe care inima ta l-a ales... nu poţi să negi asta.

Câtă aroganţă! încerca cu bună ştiinţă s-o înfurie.

— Până la urmă nu înţelegi că te detest? replică ea. O să plec mâine dimineaţă la prima oră. Spune-i ce vrei patronului tău, dar n-o să mă ţii în loc.

— Vom vedea…

O luă în braţe cu un gest brutal şi puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut pătimaş. Cu tâmplele zvâcnindu-i, devorată de o patimă sălbatică, Linda simţi că o părăsesc puterile.

— Îndrăzneşti încă să mai pretinzi că mă urăşti? îi şopti el la ureche strângând-o în braţe.

Dumnezeule! Cu siguranţă că asta era tactica lui obişnuită în abordarea femeilor. Se folosea de magnetismul pe care-l avea ca să le pună capăt rezistenţei. Dar ea era mai puternică. Pentru nimic în lume nu voia să-i dea satisfacţia de a mai constata o dată eficacitatea farmecului său.

Adunându-şi toată energia ca să lupte împotriva propriei slăbiciuni, Linda îi trase o palmă violentă.

După un moment de stupoare, o expresie furioasă se întipări pe chipul lui Alan.

— O să-ţi pară rău, îi şopti ameninţător.

O împinse în pat şi se aruncă pe ea căutându-i avid gura. Femeia încercă să scape însă trupul o trădă. Fără să vrea, îl îmbrăţişă şi ea. Nimic nu mai exista pentru amândoi în afara dorinţei. Copleşiţi de plăcerea momentului, nici nu auziră bătăile în uşă.

— Vă distraţi bine aici, constată un glas ironic. Alan îşi înălţă capul şi se răsuci.

— Ce vrei? întrebă sec.

Roma stătea în pragul uşii, îmbrăcată elegant cu un ansamblu format dintr-un pantalon de pânză albă şi o bluză roz-pal. Fără nicio jenă, îi privea răutăcioasă.

— Îmi pare rău că vă tulbur distracţia, spuse ea degajat. Dar tata te aşteaptă în biroul lui ca să semnezi nişte acte. I-am promis că te anunţ.

— Ieşi! îi ordonă Alan.

— Nu, nu… O clipă, bombăni Linda.

Această intruziune o trezise la realitate. Fusese cât pe ce

să facă o greşeală ireparabilă. Trebuia neapărat să profite de prezenţa intrusei ca să scape.

— Am nevoie de un sfat, continuă ea.

— Minciună, mormăi bărbatul printre dinţi. Domolindu-şi furia, el i se adresă Romei.

— Spune-i lui J.P. Că vin imediat…

Linda se ridică şi îşi aranjă halatul de baie care se deschisese. Trebuia să inventeze repede ceva ca s-o reţină pe intrusă.

— Vreau să-mi cumpăr o vestă de lână aşa cum poartă oamenii de pe aici. Unde pot găsi aşa ceva?

Alan se îndreptă spre oglindă ca să-şi pună în ordine părul ciufulit. Cu inima bătându-i repede, Linda se gândi ce s-ar fi întâmplat fără indiscreţia rivalei sale.

— Sunt multe buticuri în Funchal, replică Roma cu un aer bănuitor. Nu le-ai văzut azi-dimineaţă?

— Am vizitat… Ah! De fapt… Aş vrea să vorbesc cu Maria. Ştii cumva unde este?

— Poate la bucătărie… Soţul tău ţi-a spus vestea cea mare? L-am sfătuit pe tata să-l angajeze.

Alan o privi cu asprime.

— Aş fi surprins dacă domnul Jenson s-ar lăsa câtuşi de puţin influenţat. N-are încredere decât în intuiţia proprie. Asta contează în afaceri.

Fără să mai aştepte un răspuns, părăsi încăperea. Oftatul Romei trezi Lindei o curioasă undă de simpatie.

— Nu e bine dispus. Sunt sigură că n-a vrut să te jignească.

Masca îi căzuse. Roma nu mai era decât o femeie slabă, victima dragostei nefericite. Fără un cuvânt, se întoarse în camera ei.

În ciuda milei pe care i-o inspira, Linda o ura. De ce. Apariţia de adineauri? Ascultase ce vorbiseră înainte de a apărea? Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că ştia realitatea. Şi Alan avea să se trezească într-o situaţie foarte

grea, mai ales dacă încerca să-l şantajeze. În definitiv, cu atât mai rău.

Din partea ei, trebuia neapărat să plece din casa aia. Nici vorbă să mai petreacă încă o noapte acolo... Trebuia să treacă repede la acţiune, Alan avea să se întoarcă curând. După ce se îmbrăcase repede, îşi scoase valiza şi o umplu în grabă. Dar unde s-o ascundă câtă vreme se ducea să-şi ceară scuze faţă de Maud? Cu bagajul în mână, se opri o clipă pe palierul pustiu. La capăt, era un alcov ascuns de o perdea; locul ideal. Cu un pic de noroc, putea să plece fără ca Alan să-şi dea seama.

Acum nu-i mai rămânea decât să-i spună gazdei. Bătu la uşa ei.

— Intră!

Aşezată în faţa toaletei, doamna Jenson se pregătea pentru seară.

— De ce faci mutriţa asta, draga mea... Ce se-ntâmplă?

— Am venit să vă spun la revedere. Trebuie să plec imediat. Îmi pare rău, dar n-am de ales.

Maud puse rujul de buze pe o tavă de sticlă şi se întoarse spre nou-venita.

— Ce s-a-ntâmplat? în loc să te bucuri de promovarea lui Alan, uite că mă anunţi că pleci!

— Sunt încântată pentru el... Asta a vrut. Şi J.P. O să fie cu siguranţă mulţumit de treaba pe care o va face. Dar eu. Trebuie să mă întorc în Anglia, atâta tot, concluzionă ea, neputând să găsească o scuză plauzibilă.

O sclipire de simpatie apăru în ochii bătrânei.

— Iartă-mi indiscreţia, copila mea, dar dacă este vorba de o ceartă, nu trebuie să-ţi faci griji... Cu un pic de bunăvoinţă din partea amândurora, până la urmă totul o să se rezolve.

— Nu în cazul ăsta... Dacă nu vă deranjează, aş vrea ca Luis să mă ducă la Funchal.

Maud o privi îndelung, cu o expresie compătimitoare.

Alan îi amintea atât de mult de soţul ei! Viaţa împreună cu un asemenea om nu era întotdeauna simplă. Dar Linda, cu calmul şi seninătatea ei, reprezenta în ochii ei soţia ideală pentru un băiat cu un viitor deschis.

— Ce zice Alan?

— El nu ştie.

Afară, începuse o briză mai puternică ce făcea să fluture perdeaua de la fereastră deschisă.

— Din cauza Romei?

— Nu, nu... Ea n-are niciun amestec. Îmi pare rău că nu pot să vă explic. Totuşi sunt sigură că veţi înţelege.

Doamna Jenson se întoarse spre oglinda ei şi continuă să se machieze.

— Eşti gata să-ţi iei tălpăşiţa, copila mea, şi asta nu este niciodată cea mai bună soluţie. De ce nu încerci pentru ultima oară să rezolvi problema?

— Nu se poate... Pot să folosesc şalupa dumneavoastră? Maud aruncă o privire în grădină. Vântul sufla acum în rafale şi nori negri întunecau cerul.

— Nu imediat, răspunse bătrâna. Cu furtuna care se anunţă, traversarea ar fi prea periculoasă. În sezonul ăsta, furtunile sunt rare însă se transformă uneori în cicloane. Poţi să pleci imediat după aceea, dar deocamdată trebuie să rămâi aici.

Linda îşi simţi inima strângându-se.

— Vă asigur că nu mi-e frică!

— N-are rost să-ţi asumi vreun risc. Haide! Un pic de răbdare. Şi câtă vreme o să fii dintre ai noştri, am să-ţi cer o mică favoare; J.P. Vrea să sărbătorească astă-seară deschiderea filialei de la Madera. Este un eveniment important pentru el. Atunci, te rog, nu-i strica plăcerea. Uită pentru câteva ceasuri neînţelegerea cu Alan. Poţi să pleci de aici după masa festivă. Dar dacă te răzgândeşti, poţi să dormi în altă parte. Avem loc destul.

Oare ghicise adevărul? Nu. Chipul ei impasibil nu trăda

nicio emoţie. Trebuia să creadă doar că era o simplă ciondăneală între îndrăgostiţi.

— După felul cum se prezintă timpul, poate ar fi mai prudent, fu de acord Linda. Mulţumesc pentru înţelegere. Am să fac tot posibilul ca J.P. Să nu-şi dea seama de nimic în timpul mesei, adăugă tânăra îmbrăţişându-şi gazda.

Maud îi zâmbi şi o bătu pe mână cu un gest afectuos.

— Am încredere în tine. O să te muţi în camera din spate. Maria o să facă patul mai târziu. Şi nu-ţi face griji. Totul se va rezolva.

Linda traversă palierul. Şi când te gândeşti că toate astea se întâmplau din cauza lui Simon! După ce se va întoarce în Anglia, o să aibă grijă de el!

După ce-şi recuperă valiza din alcovul unde o lăsase, Linda intră în noua ei cameră. Era un miros de închis. Toate mobilele erau acoperite cu un strat gros de praf. Cum nu era o baie alăturată, Linda ieşi din cameră ca s-o folosească pe cea comună etajului. După ce făcu repede un duş, alese o rochie de bumbac de culoare lila cu un decolteu drapat şi jupă frumos plisată. Spre marea ei satisfacţie, colierul de perle pe care şi-l petrecu în jurul gâtului îi sclipea minunat pe pielea bronzată. Câtă vreme trebuia să mai rămână în casa asta, era bine să încerce să rivalizeze în eleganţă cu Roma!

După o ultimă privire în oglindă, deschise uşa şi se trezi nas în nas cu Alan.

— Ce naiba! Ce te-a apucat? o întrebă furios prinzând-o de braţ. Doamna Jenson mi-a spus tot... Ce-i cu capriciul ăsta?

Ea încercă să se elibereze.

— Lasă-mă! Mă doare.

— Îţi dai seama ce griji mi-am făcut? replică el fără s-o asculte. Am crezut c-ai vrut să pleci la Funchal, cu toată furtuna care stă să înceapă.

— Asta voiam să fac. Dar i-am promis Maudei să rămân şi

să nu stric masa festivă pe care J.P. O organizează în onoarea ta… cu toate că nu văd ce-ar fi de sărbătorit. Angajându-te, a făcut poate cea mai mare greşeală din viaţa lui. Sau poate farmecul şi ipocrizia sunt considerate calităţi în afaceri. Caz în care sunt fericită că nu aparţin acestei lumi.

— N-ai o părere prea bună despre mine, nu?

— Cum aş putea să am alta? Ai ajuns în situaţia asta sub pretexte false… şi te-ai folosit ruşinos de mine.

— Dac-ai fi acceptat să te măriţi cu mine, totul ar fi fost în bună ordine.

O domina cu statura lui. Fără să vrea, o copleşi un val de dorinţă. Adunându-şi tot curajul, îi aruncă o privire ucigaşă.

— Numai că am refuzat… Ar trebui să-ţi încerci norocul cu Roma! O căsătorie cu fiica patronului ar fi benefică pentru cariera ta!

O trase brutal lângă el şi îi strivi buzele cu un sărut pătimaş. O strângea atât de tare la pieptul lui puternic încât femeia crezu că va ceda.

— Sunt om în toată firea şi ştiu ce-am de făcut, spuse el împingând-o brusc.

Fără să-i mai lase timp să reacţioneze, bărbatul coborî scara grăbit, lăsând-o nemişcată şi fremătând pe palier.

Deodată, rivala apăru în uşa camerei sale, îmbrăcată cu o rochie neagră cu decolteu generos, ornată cu un trandafir roşu pe umăr.

— Iar vă certaţi? întrebă Roma pe un ton detaşat, înainte de a-l urma pe Alan.

Toată seara, Linda făcu tot posibilul să zâmbească dar cu toată şampania, nu reuşi să-şi surmonteze melancolia. Tumultul sentimentelor sale era în armonie cu vântul care bătea acum în rafale în jurul casei şi bubuitul tunetelor. Imediat ce avu ocazia, urcă în camera ei să se culce.

Încăperea nu se încuia cu cheia. Rămase mult timp întinsă pe pat ascultând furtuna. Ah! Dacă Alan ar fi venit

acum.

Abia în zorii zilei reuşi să adoarmă... un somn agitat. Dar un val de lumină o trezi aproape imediat; Maria deschisese obloanele. Zâmbitoare, servitoarea se apropie de pat.

— Bună ziua, senhora.

Ea îi întinse un pachet. Intrigată, tânăra îl deschise. Conţinea telegrama atât de mult aşteptată, însoţită de o sută de livre??? şi un bilet pe care era scris un mesaj: Ăsta e salariul tău. În ceea ce-o priveşte pe mătuşa ta, este perfect sănătoasă, după cum mi s-a spus când am sunat acolo. Alan.

Nimic mai mult. Nicio rugăminte, niciun regret, doar o notă de concediere. Acum, când nu-i mai era de folos, nu mai exista pentru el. Scăpa de ea plătind-o, ca pe o prostituată.

Furioasă, dădu la o parte cuvertura de pe ea, se îmbrăcă cu halatul de baie şi ieşi pe culoar.

De îndată ce deschise uşa fostei sale camere, văzu pijamaua lui Alan pe jos.

Era clar că nu era nimeni acolo. Femeia luă un plic dintr-un sertar, puse în el banii, îl lipi şi scrise pe el numele lui Alan. Apoi, după ce-l aşeză pe oglinda toaletei, se întoarse să se spele şi să se îmbrace.

Când coborî, Maud era deja instalată pentru micul dejun, cu părul prins cu o panglică asortată cu rochia verde.

— Ai dormit bine? o întrebă pe invitata sa. Sper că patul a fost confortabil. Nu folosim prea des camera aia.

— A fost perfect, răspunse Linda umplându-şi o cană cu cafea.

În ciuda eforturilor pe care le făcea, nu reuşea să-şi potolească furia şi se temea să nu se trădeze.

— Luis ar putea să mă ducă la Madera? Trebuie să mă ocup de întoarcerea în Anglia.

— N-are rost să te grăbeşti. Alan s-a ocupat de rezervare şi ţi-a trimis biletul pentru vapor.

Era clar! Voia într-adevăr să dispară cât mai repede… Dar cum avea să-i explice absenţa mai târziu? în definitiv, era treaba lui! N-avea să-l mai vadă niciodată. La fel ca pe cei din familia Jenson de altfel.

— Nu te-ai răzgândit? întrebă bătrâna ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Am fi fericiţi să rămâi cu noi, să ştii…

— Vă mulţumesc dar nu pot rămâne.

— Din cauza lui Alan?

— Într-un fel… Dar sunt la fel de vinovată ca el.

— De ce nu-mi spui şi mie cum stau lucrurile? Sunt sigură că aş putea să te ajut.

Ah, da! Ar fi vrut din toată inima să-i mărturisească totul. Îi era atât de ruşine să profite de încrederea unei femei atât de generoase. Dar o asemenea mărturisire ar costa locul lui Alan. Trebuia mai întâi să aibă dovezi.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Gazda o prinse de mână cu blândeţe.

— Haide, draga mea… Nu suntem chiar atât de proşti. Linda o privi înmărmurită. Ce încerca să-i spună?

Ghiciseră adevărul? Simţi deodată o speranţă neaşteptată.

— Când aţi descoperit adevărul?

— J.P. Are un al şaselea simţ în afaceri. A avut bănuieli încă de când te-am întâlnit prima dată. Este unul dintre motivele pentru care v-a invitat aici pe amândoi. Bineînţeles, a vrut şi să-l pună la încercare pe Alan, să-l vadă cum se descurcă aici, cu artizanii locali. De altfel, Alan a reuşit să stabilească perfect contactul cu ei, ceea ce contează în primul rând în situaţia de faţă. Seamănă cu soţul meu din acest punct de vedere. Îi plac oamenii şi ştie să le atragă simpatia.

— Vrei să spui că J.P. l-a dat postul ştiind că-l păcălea?

— Nu… în ciuda calităţilor lui, nu l-ar fi luat în aceste condiţii.

Tânăra o privi îndelung. Vorbeau despre acelaşi lucru? în

orice caz, era prea târziu să mai dea înapoi.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Totuşi e simplu. Alan i-a spus totul ieri dimineaţă. Asta a sărbătorit la dineu; era fericit că făcuse alegerea bună.

Linda împinse cana cu cafea.

— Şi dacă n-ar fi mărturisit?

— Nu l-ar fi angajat... Atunci, vezi, n-are rost să pleci. Acum ai camera ta. În plus, chiar dacă nu vă daţi seama, sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Luis o să-ţi anuleze rezervarea.

O clipă, fu tentată să rămână... Ar fi fost minunat. Ar mai fi putut să afle fericirea lângă omul pe care-l iubea.

Dar deodată îşi aduse aminte de banii pe care-i primise de la el. Nu era de mirare că se grăbise să scape de ea... Nu mai avea nevoie să-l ajute. Din nou dispunea de ea cum voia.

Gândul acesta îi străpunse inima. Însă pentru nimic în lume nu voia să-i dea satisfacţia să vadă cât o făcea să sufere.

Odată ajunsă în Anglia, nu-l va mai vedea niciodată. Timpul îi va vindeca rana.

— Îmi pare rău dar trebuie să mă întorc la Londra... din cauza lui Simon.

Privirea Maudei se întunecă.

— Cine este Simon?

— Vecinul meu. Când am venit aici, nu ştiam că Alan era cel care mă angajase, de asta am acceptat. Sunt secretară interimară şi este prima dată când plec în străinătate de când l-am cunoscut pe Simon. O să se înfurie când va afla toate astea. Şi când te gândeşti că salariul m-a atras! Bănuiesc că Alan a mizat pe asta când m-a solicitat expres.

— Înţeleg, răspunse bătrâna cu un glas ciudat. Nu ştiam că eraţi deja logodiţi. Scuză-mi indiscreţia... Când vrei să pleci?

Cu cât pleca mai repede de aici, cu atât era mai bine. Cu

atât mai rău dacă aştepta mai mult pe aeroport. Dar acolo cel puţin nu risca să aibă vreo întâlnire stânjenitoare. În primul rând, nu voia să aibă parte de sarcasmul Romei. Rivala ei trebuia să ştie de acum vestea... şi se bucura de asta.

— Mi-am făcut bagajele, spuse ea. Pot să fiu gata de plecare într-o jumătate de oră.

— Luis o să te aştepte în faţa casei, peste zece minute. Pe mine te rog să mă scuzi. Am multe de făcut

Capitolul 10

— Lin! Sunt aici!

Adâncită în gândurile ei, nu-l văzuse pe Simon la ieşirea din vama aeroportului. Cu o expresie radioasă, el îi făcea semne cu mâna.

— Ce faci aici? îl întrebă, surprinsă.

— Abia aşteptam să te revăd, şi atunci am venit la întâmplare să aştept avionul de la Madera. Lasă-mă să-ţi duc bagajele. Am venit cu maşina.

Îl urmă până în parcare. Câteva minute mai târziu, erau deja pe drum spre Londra.

Deodată, el îi puse întrebarea de care se temea atât.

— Ce s-a întâmplat? Patronul te-a terorizat sau a încercat să te cucerească?

— Este un tip detestabil. Nu ne-am înţeles deloc.

— În felul ăsta, n-ai putut suporta să rămâi două săptămâni într-un cadru paradisiac. Haide, Lin… îmi ascunzi ceva. De altfel, de ce n-ai stat la Fuchal?

— Pentru că el locuia pe o altă insulă. Nu ştiam asta când am acceptat postul.

Simon o privi pieziş.

— N-am fost singuri, se grăbi ea să adauge. A mai fost şi directorul lui, soţia şi fata acestuia.

— De ce-ai inventat toată povestea asta cu spitalizarea mătuşii? Puteai să-i spui sincer că voiai să te întorci acasă.

Într-adevăr, asta ar fi fost soluţia cea mai simplă.

— Da… poate. Dar telegrama asta mi-a dat voie să plec discret. Mulţumesc că mi-ai trimis-o.

— N-ai pentru ce… şi pe urmă, în felul ăsta, ai venit mai devreme decât trebuia. Să ştii că ţi-am simţit lipsa.

Ea îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Eşti drăguţ, Simon. Îmi pare bine că m-am întors.

Sună la agenţie chiar a doua zi.

— Linda? exclamă doamna Benstead surprinsă la culme.

Te aşteptam săptămâna vitoare. Ce s-a întâmplat?

— Am terminat mai repede decât fusese prevăzut.

— Credeam că vrei să petreci câteva zile de concediu acolo.

— O vacanţă de una singură n-are niciun farmec...

— Bine... Dacă eşti aici, vreau să-ţi fac o propunere. Un scriitor tocmai ne-a solicitat să-i batem urgent la maşină un roman. Este deja în întârziere cu contractul cu editura unde lucrează. Poţi să te ocupi tu de asta?

— De ce nu? Care e adresa?

Imediat după ce-şi notă datele, Linda puse mâna pe telefon.

— Domnul fie lăudat! exclamă interlocutorul când îi explică de ce-i dăduse telefon. Puteţi începe imediat?

— Da. În măsura în care este posibil, aş prefera să lucrez la mine acasă.

— Nicio problemă. Atunci, pregătesc manuscrisul. Trebuie doar să veniţi să-l luaţi.

Spre disperarea ei, cartea era o poveste de dragoste. La fiecare nou capitol, îşi regăsea sentimentele faţă de Alan. Pândea fără încetare soneria telefonului din hol. Seara, nu avea să mai asculte discuri la Simon, de teamă ca Alan să n-o caute chiar atunci.

Termină destul de repede de dactilografiat romanul, după care se întoarse la agenţie. Zilele trecură una după alta, apoi săptămânile. Dar în permanenţă încerca o teribilă senzaţie de gol. Fără să vrea, inima începea să-i bată mai tare de cum vedea un bărbat înalt şi brunet.

— Te-ai schimbat, constată cu tristeţe Simon atunci când îi mai refuză o dată invitaţia. Ce s-a întâmplat pe insula aia?

— Nimic... Ştii bine că practic n-am stat acolo.

— Totuşi, de atunci nu mai eşti aceeaşi. Nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă. Ascultă, am de luat câteva zile libere. Ce-ar fi dac-am pleca împreună?

O clipă, fu tentată să accepte. Voia atât de mult să scape

de rutină! Şi compania acestui băiat atât de calm i-ar fi făcut foarte bine... Dar imaginea lui Alan îi reveni în minte. Oriunde-ar fi plecat, nu putea să-l uite.

— Imposibil... îmi pare foarte rău dar nu sunt în apele mele... O să vorbim mai târziu despre asta, dacă vrei.

Deodată, el o prinse de mână şi o sili să-l privească în faţă.

— Ce se-ntâmplă, Lin. Spune-mi... Sunt gata să te ascult. Cu ochii lui mari dincolo de lentilele groase, nu era nici frumos, nici seducător. Totuşi emana un farmec inefabil. Cu un gest blând, o prinse de bărbie şi o sărută pe buze. Nemişcată, impasibilă, ea se gândi la pasiunea pe care i-o stârneau îmbrăţişările lui Alan.

— Te iubesc, murmură el. Vreau doar să fii fericită... Dar aceste cuvinte o lăsară indiferentă. Totuşi el îi oferea această tandreţe la care visase atât. De ce inima ei se încăpăţâna să dorească un individ care semăna doar nefericire în jurul lui?

— Eşti adorabil, făcu ea.

— Asta-i tot? Nu vrei să fii soţia mea?

— Haide... Simon, mă faci să roşesc. O trase lângă el.

— Vorbesc serios. Vreau să ne căsătorim... Voi încerca să te fac fericită.

Linda îi mângâie părul în neorânduială. Era atât de liniştitor. Poate reuşea s-o facă să-şi alunge din minte acest episod tulburător din viaţa ei, cine ştie?

— La ce te gândeşti, Lin?

— Simon, nu simt pentru tine decât o prietenie adevărată. Nu-i de ajuns.

O strânse la piept.

— Să ştii că în realitate, dragostea nu-i un vârtej care să te facă să ameţeşti. Este o floare gingaşă pe care trebuie s-o îngrijeşti şi s-o iubeşti ca să înflorească.

Şi dacă avea dreptate? Pasiunea pe care credea că o simte pentru Alan nu era cumva rodul imaginaţiei sale?

— Te rog să accepţi, Lin. O să fim fericiţi împreună. Linda ezită îndelung.

— Sunt foarte încurcată… Te apreciez mult dar…

— N-are rost să iei o hotărâre acum. Trebuie să te mai gândeşti. O să-mi dai răspunsul când vrei.

— De acord.

Era atât de înţelegător. Alan cu siguranţă n-ar fi dat dovadă de o asemenea răbdare!

— Noapte bună, Simon, adăugă ea sărutându-l pe obraz.

— Asta-i tot? o întrebă atingându-i buzele cu ale lui. Însă tandreţea sărutului său o lăsă de gheaţă.

Dacă alegea să trăiască cu el, n-ar mai cunoaşte niciodată extazul… dar n-ar mai trebui nici să lupte cu disperarea.

Chiar a doua zi, se hotărî să petreacă două-trei zile la Bristol şi îşi sună mătuşa.

— Bineînţeles, draga mea. O să fiu încântată de vizita ta, declară mătuşa Joan.

Când ajunse, ceaiul era servit în salon. Parfumul trandafirilor din grădină înmiresma camera.

— Ce bine-mi pare să te revăd! exclamă doamna Wilson. Am fost atât de îngrijorată pentru tine atunci când Alan mi-a telefonat de la Funchal ca să-mi spună povestea cu spitalizarea. Apropo, el ce făcea acolo?

Linda îi spuse tot adevărul.

— Eram atât de furioasă pe el, trase ea concluzia.

— Dar ce spera să facă? Nu putea să joace comedia asta la nesfârşit. Unde-i acum?

— Poate la Madera. În orice caz, n-are nicio importanţă. Joan privi îndelung chipul frământat al nepoatei sale.

— Te-ai îndrăgostit de el?

— Nici vorbă de aşa ceva, bolborosi tânăra, surprinsă. Practic, sunt logodită cu Simon.

— Vecinul tău? O să te plictiseşti de moarte cu el.

— Ne înţelegem bine. Mătuşa o luă de mână.

— Draga mea, nu face pasul ăsta cu atâta uşurinţă. Nu trebuie să asculţi decât de inima ta. Să nu faci nimic la întâmplare.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, replică tânăra eliberându-şi mâna cu un gest brusc.

— Despre Alan, evident.

— El mă lasă absolut indiferentă.

— Bine... dar, te rog să ai grijă ce faci ca să nu-ţi pară rău mai târziu.

Sfatul ăsta o obsedă toată seara. Din adâncul sufletului, ar fi vrut să-l urmeze. Dar bărbatul acesta care o atrăgea atât de mult nu putea decât s-o facă nefericită. Nu, trebuia să-l uite.

A doua zi dimineaţă, în timp ce stătea pe bancă la soare în grădină, îi spuse mătuşii Joan hotărârea pe care o luase.

— Am să mă mărit cu Simon. Poţi să-ţi iei liber în septembrie pentru nuntă?

— N-ar fi mai bine să-l întrebi pe el mai întâi?

— El mi-a spus să aleg data... şi ştiu c-o să fie în concediu în perioada aia.

— Mi se pare un tip foarte maleabil. N-ar fi acelaşi lucru cu.

— Nu-i mai rosti numele individului ăsta, o întrerupse Linda. Nu vreau să-l mai aud niciodată.

— N-are rost să te enervezi. Era o simplă constatare... în orice caz, îţi iroseşti viaţa, încheie doamna Wilson aşezându-se pe un şezlong.

Spre deosebire de alte dăţi, sejurul la Bristol fu penibil şi Linda se întoarse la Londra uşurată.

Când Simon deschise uşa, valul de muzică simfonică năvăli pe palier.

— Lin, draga mea, exclamă el, încântat s-o revadă. Ce surpriză minunată! A fost bine în vacanţă? Tocmai ascultam ultimul meu disc. Ce puritate extraordinară a sunetului!

— N-ai putea să opreşti muzica o clipă?

Tânărul încetă să mai ţină ritmul cu mişcările braţelor şi se duse spre pick-up să-l închidă.

— Scuză-mă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, continuă ea. M-am gândit mult în aceste ultime zile şi am. Am hotărât să-ţi accept propunerea.

În loc de fericirea pe care sperase totdeauna s-o simtă într-un moment atât de important al vieţii, nu simţea decât un fel de toropeală.

— Dumnezeule! Nu se poate aşa ceva... Ah! Dragostea mea, îţi promit că nu vei regreta niciodată. Sunt gata de orice ca să te fac fericită.

— O să mergi pân-acolo încât să te desparţi de combina muzicală?

Era o întrebare perfidă, însă voia să-i pună la probă sinceritatea.

— Chiar ai vrea? întrebă Simon după o scurtă ezitare. Cu un zâmbet forţat pe buze, se apropie de el.

— Nu... Glumeam. Nu sunt atât de crudă. Pentru nimic în lume n-aş vrea să te privez de pasiunea ta.

— Totuşi dacă ai insista, aş renunţa la ea. Tu eşti mai importantă pentru mine.

Departe de a o satisface din plin, puterea pe care o avea asupra lui o stânjenea. Nu putu să nu-l compare cu Alan. El n-ar fi cedat niciodată la un lucru la care ţinea atât de mult.

Simon o luă în braţe şi o sărută cu o infinită tandreţe. Dar sărutul lui nu trezi în ea nicio reacţie.

— Ce-ar fi să mergem la restaurant? sugeră el slăbind îmbrăţişarea. Trebuie să-ţi fie foame.

— De acord. Vom stabili data în timpul mesei.

— Îţi dau mână liberă. Logodnica trebuie să aleagă.

— Bine! Mă duc să mă pregătesc. Vino să mă iei peste o jumătate de oră.

Apartamentul ei mirosea a închis, aşa încât deschise ferestrele să se aerisească. Perechea de bătrâni de la

parter se ocupa de florile din grădină. Cufundată în gândurile ei, îi privi câteva clipe. Ce simţeau oare după atâţia ani de viaţă împreună?

Acordurile celei de a cincea simfonii a lui Beethoven ajungeau la ea din capătul celălalt al palierului. Cu Simon, va trăi în permanenţă într-o ambianţă muzicală. Asta era existenţa pe care o visase? Acum viitorul îi era asigurat. N-avea rost să se mai piardă în consideraţii sterile.

Îşi agăţa rochiile în şifonierul din cameră în timp ce se auziră ultimele acorduri. Puţin mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Intră! strigă gazda. Serveşte-te cu ceva de băut! Vin şi eu imediat.

— Eşti incorigibilă, replică un glas viril. Şi ţi-am spus doar să nu inviţi pe cineva să intre la tine înainte de a şti mai întâi despre cine e vorba.

Linda rămase o clipă încremenită, cu inima palpitându-i. Apoi continuă ceea ce făcea, însă picioarele îi tremurau. Alan era acolo. În încăperea de alături. Nu, era imposibil.

Calm, îşi spuse în sinea ei. Trebuie să-ţi păstrezi sângele rece. Bărbatul ăsta nu e pentru tine…

Afectă un aer indiferent pentru întoarcerea în salon. În picioare, lângă bufet, nou-venitul îşi turna un pahar, aşa cum i se spusese. O privea peste umăr şi femeia îşi dădu seama că era mai înalt şi mai frumos decât îşi aducea aminte.

— Ce faci aici? îl întrebă sec.

— Nu pari încântată să mă vezi din nou…

Îi întinse un pahar pe care ea îl respinse cu un gest dispreţuitor.

— Într-adevăr. Parc-ai uitat cum te-ai debarasat de mine la Madera.

El o fixă îndelung.

— Dă-mi voie să fac o rectificare: tu ai vrut să pleci de acolo. Eu n-am făcut altceva decât să-ţi facilitez plecarea.

— Nu contează... în orice caz, nu înţeleg de ce eşti interesat de o nouă întâlnire.

— Nu înţelegi?

Înaintă spre ea şi femeia simţi un val fierbinte curgându-i prin vene. Când o strânse în braţe, o străbătu un frison delicios şi se lipi de trupul lui viril. Ameţită, se abandonă sărutului său tumultuos. Când el slăbi strânsoarea, femeia crezu că se sfârşeşte.

— Acum vrei să-mi explici? o întrebă deodată.

— Ce să-ţi explic?

— Mătuşa ta mi-a spus că ai de gând să te măriţi cu Simon.

Cuvintele acestea o aduseră deodată cu picioarele pe pământ. Simon putea să intre în orice clipă. Înnebunită, stăpânită de o ciudată slăbiciune, se sprijini de masă.

— Nu trebuie să-ţi dau seamă...

— Ba da! Pentru că o să devii soţia mea!

În faţa unei asemenea aroganţe, îşi veni în fire.

— Chiar aşa? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun că am făcut o alegere definitivă. Îl vreau pe Simon şi nu poţi face nimic împotrivă.

— Renunţă la proiectul ăsta ridicol!

Între ei era acum o tensiune insuportabilă. Cu cearta lor, nu auziră uşa deschizându-se.

— Ce se-ntâmplă, Linda? întrebă deodată Simon. Alan se întoarse spre el fără nicio jenă.

— Vreau s-o fac să-nţeleagă că pe mine mă iubeşte.

— Adevărat, Lin?

Din adâncul fiinţei, îl dorea pe omul ăsta. Dar refuza să cedeze. El nu încerca pentru ea niciun pic de tandreţe. Numai gelozia îl împingea să procedeze aşa. Vanitatea lui nu tolera înfrângerea.

— Nu, răspunse Linda. Individul ăsta crede că totul i se cuvine. Dar eu nu sunt o păpuşă pe care s-o iei şi s-o arunci la gunoi după cât eşti de bine dispus.

Se apropie de alesul ei şi îl privi maliţios pe intrus.

— Pleacă! Şi să nu mai pui niciodată piciorul pe aici.

— Termină cu jocul ăsta, răspunse intrusul. Vrei sau nu, eşti a mea!

— Dacă nu pleci imediat, interveni Simon, chem poliţia.

Ameninţător, Alan, cu statura lui îl domina. Deodată izbucni în râs.

— Chiar asta vrei, Lindy Lou?

— Da, răspunse ea făcând un efort să-şi stăpânească lacrimile care stăteau să-i apară în ochi.

— Atunci, la revedere.

Se opri lângă ea şi o prinse delicat de bărbie silind-o să-l privească în faţă.

— Dar o să vin la nuntă, adăugă el. Îţi promit asta. Bulversată, îl privi îndepărtându-se şi trebui să-şi adune tot curajul ca să nu-l strige înapoi.

— Tot ce spune nu-i adevărat, nu-i aşa? întrebă Simon. Pentru că, dacă-l iubeşti, e mai bine să recunoşti asta imediat.

— Lucrul ăsta te-ar lăsa indiferent?

— Bineînţeles că nu... Numai că nu vreau decât să fii fericită, chiar dacă alături de altul.

Linda tremura atât de tare încât se temea să nu se dea de gol.

— Am acceptat să mă mărit cu tine, Simon. Nici nu se pune problema să mă răzgândesc.

El o privi îndelung.

— Bine... Dacă eşti sigură.

— Nu-i nicio îndoială în privinţa asta, spuse femeia înainte de a fugi în camera ei.

Capitolul 11

Nicky îi scrise ca s-o anunţe că Robin avea o permisie în ultima săptămână din septembrie.

— Atunci îţi convine? îl întrebă Linda pe Simon.

— Bineînţeles.

Era de-a dreptul exasperant. De ce-o lăsa totdeauna să hotărască tot? Nu putea măcar o dată să hotărască şi el ceva, s-o contrazică?

— Trebuie măcar să ştiu dacă vrei căsătorie civilă sau religioasă.

— Cum vrei tu... Logodnica alege.

— Şi dacă-ţi propun să fugim la Gretna Green? lansă ea, sleită de puteri.

Simon pufni în râs şi o sărută pe frunte.

— N-are nicio importanţă câtă vreme eşti cu mine.

— Nu văd cum aş putea face altceva... Linda regretă imediat reacţia prea grăbită.

— Scuză-mă, adăugă cu o voce blândă. Toate pregătirile astea mă fac nervoasă.

Când ajunse la agenţia unde lucra, vineri după-amiază, doamna Benstean o privi cu o expresie nemulţumită.

— Ce se-ntâmplă, Linda? N-arăţi prea bine.

— Din cauza oboselii, de bună seamă. După un weekend de repaus, o să arăt mai bine. Care este programul meu pentru săptămâna viitoare?

— Ţi se propune o treabă puţin diferită faţă de ceea ce faci de obicei. O oarecare doamnă Jenson ar vrea s-o ajuţi să organizeze o recepţie. Degeaba i-am explicat că nu ne ocupăm cu aşa ceva, ea a insistat. Te cere chiar pe tine.

Inima tinerei începu să bată nebuneşte.

— Doamna Jenson?

— Exact. O cunoşti? Spune că ai lucrat pentru ea la începutul verii dar n-am găsit niciun dosar pe numele ăsta.

— Nu, nu pot să primesc, răspunse Linda gândindu-se că

risca să-l întâlnească la ea pe Alan. Găsiţi-i pe altcineva.

Patroana se încruntă.

— Ascultă, mi s-a părut o femeie încântătoare când am vorbit la telefon. Cred că este o serată foarte importantă pentru ea. Cred că soţul ei a fost grav bolnav şi vrea să-i sărbătorească însănătoşirea.

Totuşi îl lăsase pe J.P. Într-o formă bună când plecase de la ei.

— N-am ştiut nimic despre asta, murmură Linda. Ţi-a spus ce-a avut?

— A avut o criză cardiacă în timpul unui sejur în străinătate. Dar ce-i cu tine, Linda? Eşti palidă.

— Nu pot să mă angajez la aşa ceva, murmură ea. Asta m-ar obliga să întâlnesc pe cineva cu care nu vreau să dau ochii. Dar o să mă duc totuşi s-o văd... De ce nu mi-a spus? Aş fi putut să-i trimit un mesaj.

Atunci când sună la uşa Jensonilor, o servitoare în vârstă îi deschise şi o conduse într-un salon mare, plin cu mobilă veche. Apartamentul, aflat la ultimul etaj al unui imobil, beneficia de o vedere splendidă peste Tamisa. După câteva clipe, intră Maud.

— Linda, copila mea. Ce fericită sunt să te văd din nou! exclamă ea sărutând-o delicat pe obraz.

— Tocmai am aflat de necazul care i s-a întâmplat lui J.P... Acum şi-a revenit, nu-i aşa?

— Aşa sperăm, declară bătrâna aşezându-se pe o canapea Regence acoperită cu o cuvertură de pânză roz şi alb. Bineînţeles, or să mai rămână nişte sechele. Va trebui să mai domolească ritmul în care face treabă.

— Când s-a întâmplat?

— În ziua când ai plecat. A fost un timp destul de lung între viaţă şi moarte. Alan ne-a ajutat foarte mult. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el. E un om extraordinar.

— Soţul este aici? întrebă fata fără să ia în seamă această ultimă aluzie.

— Da, şi va fi încântat să te vadă. De multe ori vorbeşte despre tine. Acum face pe nebunul pentru că doctorul i-a interzis să stea toată ziua la birou. Vino cu mine.

Grădina minusculă de pe terasa unde o condusese voia să reconstituie atmosfera insulei pe care o iubeau. Muşcate şi crizanteme de toate culorile parcă explodau în ghivecele care se aflau peste tot. Domnul Jenson era aşezat lângă un acvariu mic, cu peşti roşii.

Linda îl salută înainte de a-i ura sănătate.

— Of! Mi-am făcut-o cu mâna proprie, răspunse J.P., surâzându-i afectuos soţiei. Maud m-a tot făcut atent... Atunci, mi se pare că ai stabilit data căsătoriei, nu?

De unde ştia oare?

— Da, mormăi ea. Douăzeci şi nouă septembrie.

— Ah, da! Mi se pare că Alan mi-a vorbit despre luna asta.

— Trebuie să se fi înşelat... Apropo de seratã, mă tem că nu pot să vă ajut, adăugă ea întorcându-se spre doamna în vârstă. Am alte angajamente.

— Despre ce-i vorba? întrebă J.P...

Ah! Nu era la curent. Şi iată că ea risipea efectul surprizei. Stânjenită, încercă să repare greşeala.

— La agenţie mi s-a cerut să organizez o recepţie... şi doamna Benstean mi-a spus că am fost recomandată de Maud.

— De ce nu cinezi cu noi? propuse doamna Jenson ca să deturneze discuţia. Alan nu va întârzia. Vine astăzi de la Madera.

Trebuia să plece cât mai repede. Pentru nimic în lume nu voia să-l întâlnească.

— Aş face-o cu plăcere. Dar trebuie să mă întorc... Sper că-mi veţi scuza vizita tardivă. Aş fi venit mai devreme dacă Alan mi-ar fi spus de problemele dumneavoastră de sănătate.

— Cu siguranţă c-a avut multă treabă. În orice caz, la

întoarcerea noastră nu mai era niciun pericol. Dar acum, dacă ştii cum stau lucrurile va trebui să-ţi răscumperi greşeala, sugeră J.P...

El se ridică şi îşi petrecu un braţ pe după mijlocul soţiei.

— O să te conducem până la lift, continuă el.

Era imposibil să se justifice faţă de Maud. Trebuia să-i scrie, lucru care n-o încânta deloc.

În timpul serii, nu încetă o clipă să se gândească la această pereche minunată. După patruzeci de ani, se iubeau încă la nebunie. Ce contrast faţă de răceala sentimentelor ei faţă de Simon!

În timp ce pregătea masa, accentele unei sonate de Schubert ajunse la ea din apartamentul vecin. Simţi o profundă iritare.

O unire cu Simon nu putea să conducă decât la un eşec.

După ce mâncă fără poftă, se aşeză pe canapea în întuneric şi începu să se gândească. O obseda imaginea lui Alan... Ştia să trezească în ea o asemenea dorinţă! Numai dac-ar fi putut să se întoarcă. Unde era acum? Cu cine?

Când cineva îi bătu la uşă, sări imediat în sus cu inima bătând să-i spargă pieptul... Dar nu era decât Simon.

— Ce faci pe întuneric? întrebă el aprinzând lumina. Am venit mai devreme, dar încă nu te întorseseşi.

Linda rămase de marmură când o sărută.

— Am aflat că J.P. Jenson a fost foarte bolnav şi am fost să-i fac o vizită, spuse ea.

Interlocutorul se încruntă.

— N-ai fost să-l vezi pe individul nesuferit care a venit alaltăieri?

— Nu! Este vorba despre un domn de o oarecare vârstă care are o soţie fermecătoare.

— Înţeleg! exclamă el pe un ton detaşat. Am împrumutat Sonata lunii de Beethoven de la bibliotecă. Ştiu că e una dintre bucăţile tale preferate. Vrei s-o ascultăm?

— Aş prefera să ieşim, propuse ea, hotărâtă să uite

tulburările sale.

— Da, de ce nu… mormăi Simon, fără entuziasm.

— Am chef să fac o nebunie… Du-mă la mare! El o privi năucit.

— Ştii cât ar costa benzina? Ar fi o prostie! Ţărmul e la mai bine de şaizeci de kilometri. Să mergem mai bine pe malul Tamisei.

— Nu!… Vreau să simt nisipul sub picioare.

— Ce idee nebună! mai ales în momentul ăsta; ştii bine că trebuie să economisim pentru nuntă.

— M-am săturat! exclamă Linda, exasperată. Cum îndrăzneşti să-mi dai asemenea sfaturi după ce cheltuieşti atât cu discurile tale!

— Dar e o plăcere care durează, în timp ce din plimbarea asta nu rămâi cu nimic.

— Ba da… cu amintirea.

— Ce se-ntâmplă cu tine, Lin? Tu eşti atât de rezonabilă de obicei.

— Tocmai de aia am nevoie de altceva… Vreau să fiu sărutată, să fiu dorită.

— Ştii bine că te iubesc. Altfel de ce ţi-aş fi cerut mâna? Simon se apropie şi o luă în braţe.

— Ce nu-i în ordine?

Părea atât de îngrijorat încât o cuprinseră remuşcările.

— Nu-i nimic… Pur şi simplu sunt puţin nervoasă.

— Vino să stăm puţin jos, spuse el conducând-o spre divan. E timpul să stăm de vorbă serios. După aceea va fi prea târziu. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu mine?

În faţa tăcerii, el insistă.

— Este un bărbat, nu? Cel de alaltăieri?

În ciuda dorinţei de a nega, nu găsi puterea să mintă.

— Asta am bănuit de la bun început. Când ai spus că-l deteşti, am preferat să te cred pentru că îmi convenea. Dar trebuie să fim realişti, Lin. Dacă inima ta pe el l-a ales, nu putem să ne căsătorim.

— Nu sunt sigură de sentimentele mele. Deocamdată am impresia că-l urăsc.

— Pentru că refuzi să recunoşti realitatea. Totuşi n-o să fii fericită decât dacă pui lucrurile la punct cu el.

Avea dreptate… Linda aruncă o privire la pendulă.

— Nu pot să mă duc la el la ora asta.

— Mâine e sâmbătă. Dacă te duci mai devreme poţi să-l întâlneşti.

Femeia îşi sprijini capul de umărul lui.

— De ce eşti atât de binevoitor?

— Pentru că te-nţeleg… Altă dată am fost nebun după o fată. Îţi semăna puţin…

— Ce s-a întâmplat?

— A emigrat în Australia cu părinţii. Cu toate promisiunile, n-am mai văzut-o niciodată. Aş fi putut s-o împiedic să plece, dar mi-am dat seama de asta prea târziu.

— Îmi pare rău.

O mângâie pe păr… altfel. Poate retrăia în gând marea dragoste de altă dată.

— Dacă faci acelaşi lucru, ai să regreţi toată viaţa, murmură el. Profită de şansă, când e lângă tine.

Se crăpa de ziuă când începu să se machieze cu grijă ca să facă să dispară cearcănele nopţii albe. Mai târziu o sună pe Maud ca să-i ceară adresa lui Alan.

Chemă un taxi. Pe tot parcursul, rămase nemişcată pe scaun, extrem de încurcată.

După o ezitare de o clipă, Linda sună la uşa apartamentului lui care se afla la parter.

Să dea Dumnezeu să fie acasă.

Dar nu-i răspunse nimeni şi mai sună o dată. Era ultima ei speranţă. Dacă nu-l găsea astăzi, n-ar mai fi avut curajul să mai vină o dată.

Niciun răspuns. Pentru ultima dată, apăsă butonul şi rămase mai mult timp cu degetul apăsat.

— Fir-ar să fie? Ce se-ntâmplă?

Deodată, uşa se deschise şi în prag apăru Alan, îmbrăcat doar cu un halat de baie, cu părul ud.

— Linda! De ce atâta zgomot? întrebă el privind-o surprins.

— Ca să mă auzi…

— Ei bine, ai reuşit. Eram sub duş şi am crezut că arde casa. Ce te-aduce aşa cu noaptea-n cap? Sper că nu e vorba de J.P., nu-i aşa?

— Nu, nu… răspunse nou-venita, dezamăgită de o asemenea primire neaşteptată. Nu e totuşi ceva să se oprească timpul pe loc.

— Doar n-ai venit c-aşa ai vrut tu…

Femeia îşi simţi obrajii înroşindu-se. Era atât de aproape de ea, aproape gol pe sub halatul de baie strâns doar cu un cordon.

— Trebuia neapărat să te văd.

— Atunci intră. E mai bine înăuntru.

Îl urmă în salon. Cu mobilele de palisandru, tapetul splendid şi acuarelele de pe pereţi, încăperea respira lux şi bun gust.

— Abia aştept să aflu motivul vizitei tale aici. Mi-ai adus o invitaţie la nuntă?

Tonul răutăcios din glasul lui îi dădu curaj tinerei.

— Într-un fel… Dar este o mică modificare.

— E cât se poate de clar. Nu mai aştepţi până în septembrie. Totul e gata pentru vinerea viitoare.

Stupefiată, îl întrebă din priviri.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre nunta ta, bineînţeles… Un al doilea amănunt important; o să schimbi partenerul.

— De unde ştii? Bărbatul izbucni în râs.

— Draga mea, eşti incorigibilă. Chiar îţi închipuiai că o să te las să te măriţi cu altul? Nu. Tu eşti făcută pentru mine, vrei nu-vrei. De la bun început mi-am dat seama că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Alan puse stăpânire pe buzele femeii şi ea cedă valului de dorinţă care se spărgea rostogolindu-se în adâncul fiinţei sale. În fine, va descoperi dragostea celui pe care-l visase întotdeauna.

El îi acoperi cu sărutări faţa apoi gâtul în timp ce mâinile îi căutau febril sânii.

— Vrei să vin cu tine ca să-i spui lui Simon vestea cea mare? murmură el.

— Inutil... I-am spus totul. S-a arătat foarte înţelegător. Linda se dădu puţin înapoi ca să-i vadă chipul.

— Dar de ce spui că ne vom căsători săptămâna viitoare?

— Pentru că am aranjat totul înainte de întoarcerea la Madera. Trebuie să ne căsătorim vineri la ora unsprezece şi jumătate. Pe urmă va avea loc o recepţie oferită de Maud. Este cadoul ei.

— Cum aşa? Ai pregătit totul ştiind că urma să mă căsătoresc cu altcineva?

— Te-am prevenit... Când vreau ceva, sunt gata să fac orice ca să reuşesc. Dacă refuzai, te-aş fi luat pe sus la nuntă.

Era prea sigur pe el, îşi spuse Linda. Trebuia să reacţioneze imediat.

— Ei bine, nu sunt de acord. O să mă mărit la biserică în prezenţa mătuşii Joan şi a lui Nicky, deci la sfârşitul lui septembrie pentru că Robin nu are permisie până atunci.

O strânse în braţe cu ardoare.

— Vineri, îi şuşoti el la ureche. O să facem şi o ceremonie religioasă mai târziu, dacă vrei.

— Nici vorbă, bombăni ea.

— N-o să ne certăm pentru atâta lucru...

— Mi se pare că n-am de ales...

O sărută cu atâta ardoare încât tot corpul îi luă foc de o dorinţă îmbătătoare. Ea ar fi vrut ca această clipă să dureze o eternitate. Dar el o împinse.

— Bine! Mă duc să mă îmbrac, spuse Alan cu voce

groasă. Aşteaptă-mă aici, altfel nu răspund de actele mele.

Cu inima arzând de dragoste, îl privi închizând uşa în urma lui. Peste o săptămână, va fi al ei pentru totdeauna.

Sfârşit